COMOARA LUI SADDAM:2

Sfârşitul urmăririi!

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Comoara lui Saddam

vol. 2
Sfârşitul urmăririi

V.1.0

V.1.0

Gérard de Villiers

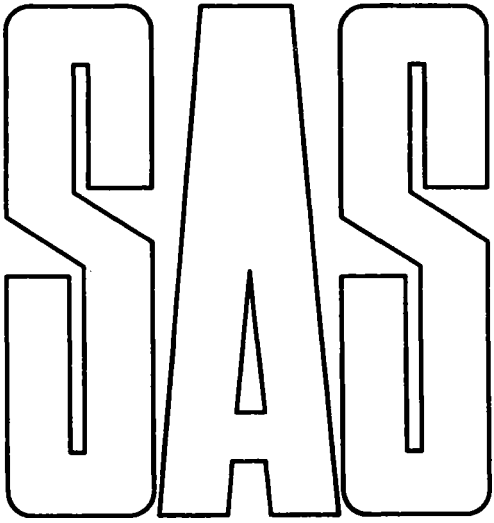

Comoara lui Saddam

Vol. 2

Sfârşitul urmăririi

În româneşte de Marian Tiu

2008

Capitolul I.

De la fereastra hotelului *Phoenicia,* Malko contempla cu o urmă de nostalgie hotelul *Saint-Georges,* perla hotelurilor din Beirut în urmă cu treizeci de ani, azi redus la un schelet roşiatic plin de găuri, înghesuit între un port pustiu şi fantoma unei grădini publice triunghiulare cu iarba pălită şi năpârlită, presărată cu câţiva cocotieri jumuliţi.

Saint-Georges nu avusese noroc. Distrus deja în timpul celor cincisprezece ani de război civil, atentatul împotriva lui Rafie Hariri, în urmă cu un an, îi dăduse lovitura de graţie. Încărcătura explozivă de o tonă care pulverizase convoiul ex-premierului, disimulată într-un furgon Mitsubishi, explodase chiar în faţa hotelului, distrugând În acelaşi timp şi o anexă în curs de finalizare şi clădirea băncii HSBC, provocând pagube considerabile în împrejurimi. Chiar şi *Phoenicia,* aflat la trei sute de metri distanţă, a fost nevoit să închidă două luni de zile pentru a-şi pansa rănile.

De dimineaţă, un vânt puternic bătea peste Beirut, făcând să zboare jaluzelele metalice ale hotelului *Saint-Georges* ca nişte ţipete de disperare. Cumplită ironie: proprietarul hotelului, inamic declarat al lui Rafie Hariri care făcuse totul pentru a încetini reconstrucţia hotelului, se afla acolo în momentul exploziei! O tragedie în plus. Şi nu era totul: la un an după atentat, această porţiune a străzii Minet-el-Hosn era în continuare închisă circulaţiei, cu deviere pe strada îngustă Ibn-Sina, care trecea pe lângă *Phoenicia.* În cele din urmă va fi redeschisă şi rebotezată, cu siguranţă din respect, piaţa Rafie Hariri… Spre marea nemulţumire a proprietarului hotelului *Saint-Georges.*

Răzbunare postumă şi neintenţionată…

Saint-Georges nu era de altfel decât cea mai cunoscută dintre nenumăratele clădiri în ruine care presărau Beirutul, în urma dialogului armat dintre diferitele miliţii.

Chiar în spatele hotelului *Phoenicia,* din *Holiday Inn* nu mai rămăseseră decât structura şi parcarea subterană. Beirutul era astfel jalonat de aceste „turnuri moarte”,

fantome ale unei epoci blestemate ridicându-se printre construcţiile noi, ca pentru a reaminti că nu era încă un oraş normal.

Desigur, nu se justifica utilizarea tunurilor de 155, dar, după o lungă perioadă de calm, coşmarul îşi arăta iar figura hidoasă. De la sfârşitul tragic al lui Rafie Hariri pe 14 februarie 2005 şi retragerea trupelor siriene din Liban, douăsprezece atentate încă neelucidate trimiseseră într-o lume mai bună câţiva inamici declaraţi ai Siriei, printre care şi o prezentatoare a televiziunii Forţelor libaneze, May Chidiac, care era încă în viaţă, dar mutilată cumplit.

La Beirut, viaţa nu era un curs de apă liniştită… De altfel, directorul hotelul Pho*enicia* era pe cale să instaleze în faţa intrării principale trei stâlpi de oţel escamotabili, pentru a descuraja eventuali răufăcători. Se vedea încrederea pe care o avea în viitor.

Aşteptând instalarea stâlpilor, toate maşinile care se apropiau de hotel erau dirijate spre o zonă unde paznicii le verificau cu detectoarele de explozibil.

Aceste griji mărunte nu alterau totuşi incredibila bucurie de viaţă a locuitorilor Beirutului. Aşteptând următoarea *nabka*[1]*,* muşcau din viaţă cu toţi dinţii. Femeile rivalizau în şarm şi seducţie, bărbaţii munceau din greu, iar nenumăratele restaurante – se deschidea câte unul nou pe săptămână – erau pline în fiecare seară.

Fără să o ştie, libanezii practicau maxima latină: *Carpe diem*[2]*.*

Telefonul care suna în spatele său îl trezi pe Malko din visare:

— Un domn vă aşteaptă jos, anunţă vocea muzicală a unui angajat de la recepţie.

Se vorbea tot mai puţin franceza în Liban, în ciuda urii afişate faţă de America de către o parte a populaţiei. Malko luă liftul. Era nerăbdător să-l întâlnească pe şeful biroului CIA, mandatat de Casa Albă să-i acorde tot sprijinul necesar în căutarea comorii lui Saddam Hussein.

Un Mercedes negru cu numere diplomatice, ceva mai

[1] Catastrofă.

[2] Trăieşte clipa.

puţin blindat decât un tanc Abrams, era parcat – favoare excepţională – în faţa hotelului, păzit de o trupă de agenţi de securitate, cu micro-emiţătoare în ureche, care se agitau în jurul vehiculului, încercând, parcă, să-l împiedice să plece.

Deşi verificate cu detectorul de explozibil, nici un vehicul nu avea dreptul să staţioneze mai mult de câteva minute. Trebuie spus că la Olimpiadele maşinilor-capcană, libanezii câştigaseră toate medaliile…

Tânărul cu păr scurt, în picioare lângă Mercedes, îl salută pe Malko respectuos.

— Domnul Linge?

— Da.

— Pot să văd paşaportul?

Odată îndeplinită formalitatea, îi deschise portiera din spate care se închise apoi cu sunetul unei uşi de seif. Tânărul american se întoarse.

— Mergem la ambasadă, *sir.* Drumul va dura aproximativ o jumătate de oră.

Cândva, într-o altă viaţă, ambasada americană se afla în plin centrul oraşului, în Beirutul de Vest, în inima cartierului Ain-Mreissie. Doar că, pe 8 aprilie 1982, un kamikaze la volanul unui camion burduşit cu explozibil escaladase trotuarul din faţa ambasadei, declanşând o explozie care transformase în praf cele nouă etaje ale clădirii şi masacrase spuma agenţilor CIA din Orientul Mijlociu, adunaţi la o întâlnire planificată cu mult înainte.

De atunci, americanii transformaseră o proprietate privată situată la douăzeci de kilometri de centru, la est, pe colina Akwar, într-o veritabilă fortăreaţă. Deoarece clădirea dădea spre mare, era uşor de ajuns cu elicopterul. În afară de clădirile cancelariei, adăpostea reşedinţele diplomaţilor. Măsuri draconice de securitate protejau întreg ansamblul: ferestre blindate, plase din oţel deasupra acoperişurilor pentru a opri eventualele proiectile, capcane electronice şi camere presărate pe cele patru hectare de teren. Nici un şoricel nu ar fi putut scăpa de aceste măsuri. Chiar şi heliportul era ascuns privirilor cu ajutorul plaselor verzi, întinse pe garduri.

Un batalion al marinei militare, care se schimba regulat, proteja zona.

De când cu diferendul în problema nucleară iraniană, paranoia atinsese noi cote. Hezbollah-ul libanez şiit, responsabilul exploziei din 1982 şi aliat al Iranului, era bine implantat în Beirut.

Malko privea defilând construcţiile noi care se aliniau de ambele părţi ale autostrăzii spre Tripoli. Crescuseră ca ciupercile, în cea mai mare dezordine, escaladând dealurile, invadând plajele. O arhitectură hidoasă, care nu depăşea stadiul de cub. În timpul celor cincisprezece ani de conflict, Beirutul se retrăsese spre est, graţie creştinilor care fugeau de luptele din centru, în aşa fel încât, până la Junieh, se întindea o zonă urbană neîntreruptă.

În timp ce urmărea cu privirea un petrolier care părăsea portul Beirut, Malko se întrebă unde l-ar putea duce un simplu număr de telefon mobil scris pe un ziar libanez găsit la Ibrahim Haddad, ucigaşul trimis la Londra să o lichideze pe Hussa Al-Dhofar al-Walid, femeia care îi permisese lui Malko să descopere, cu o întârziere de trei ani, modalitatea utilizată de partizanii lui Saddam Hussein pentru a masca transferul unui miliard de dolari furat din Banca centrală irakiană.

În urmă cu trei ani, în 2003, baasiştii făcuseră tot posibilul pentru a acredita versiunea comorii îngropate În mijlocul deşertului irakian, în diferite ascunzători. Graţie unei lungi şi sângeroase anchete, din Moldova până la Londra, trecând prin Geneva şi România, Malko reuşise să descopere că toate cutiile metalice îngropate în deşertul vestic irakian nu conţineau decât bancnote de o sută de dinari cu efigia lui Saddam Hussein, fără nici o valoare.

Acum trebuia descoperit locul în care se afla adevărata comoară: miliardul de dolari în bancnote de o sută.

Toate indiciile duceau spre Liban. Mai întâi, din această ţară veniseră cei 600000 de dolari destinaţi cumpărării, în Moldova, a rachetelor pentru irakieni. Verificarea seriilor relevase că banii făceau parte din lotul dispărut din Banca centrală. Apoi, ucigaşii care se ocupaseră să şteargă orice pistă ce ducea spre comoară veneau din Liban. Nu îi mai

rămânea lui Malko decât un indiciu fragil, un fir pe care trebuia să meargă cu multă precauţie. Într-un oraş ca Beirut, prima greşeală risca să fie fatală, opoziţia se manifesta prin utilizarea maşinilor-capcană. Foştii preşedinţi ai Libanului, Bechir Gemayel şi Rene Mawad şi ex-premierul Rafie Hariri, nu puteau să contrazică acest lucru.

Mercedesul o luă la dreapta pe un drum ce urca un deal: aproape că ajunseseră. O sută de metri mai departe, trebuiră să oprească la prima măsură de siguranţă care proteja ambasada americană: saci cu nisip, mitraliere, două blindate uşoare.

Tânărul agent CIA înaintă până La barieră, unde fu nevoit să deschidă portbagajul şi capota motorului. Alte două puncte de control şi ajunseră în cele din urmă în parcarea ambasadei, în faţa intrării.

Un negru înalt, stil Kofi Annan mai tânăr, foarte elegant, veni să îi întâmpine.

— Robert Baker este în continuare şeful biroului? Întrebă imediat Malko.

Negrul zâmbi.

— Eu îi ţin locul. El a rămas la CTC[3], la Langley. Mă numesc Cristopher Stafford şi sunt bucuros să vă primesc la Beirut.

Urmându-l înăuntru, Malko îşi zise că americanii îl uimeau mereu. Să pună un negru la conducerea biroului din Liban era ca şi cum ar numi-o pe Maddona ambasador la Kabul. Deşi americanii încercau să treacă neobservaţi, Cristopher putea să-şi agaţe de gât un afiş cu „agent secret”. În fine…

Biroul lui Cristopher Stafford avea o vedere magnifică spre mare. Americanul îi oferi lui Malko o cafea. Remarcă un dosar roşu pe care scria cu cifre enorme, negre, numărul de telefon găsit pe ziarul *Al Nahar* ce aparţinuse asasinului Hussei Al-Dhofar al-Walid. Aparent, CIA exploatase deja această informaţie.

— Cred că nu este primul dumneavoastră sejur în Liban? întrebă americanul.

Malko zâmbi:

— Nu chiar. Dar am impresia că lucrurile s-au schimbat.

[3] Centrul de combatere a terorismului.

Sirienii au plecat.

Şeful biroului CIA îşi strânse buzele groase într-un rânjet plin de ironie şi corectă:

— *Armata* siriană a plecat, dar nu şi sirienii şi aliaţii lor. De altfel, de la plecarea lor, au avut loc douăsprezece atentate cu maşină-capcană împotriva opozanţilor anti-sirieni. Care au reuşit toate. Şi, ca de obicei, libanezii nu au arestat pe nimeni. Am citit tot cu privire la cazul dumneavoastră, această comoară a lui Saddam Hussein. Pot să vă spun un lucru: dacă a ajuns în Liban, va trebui să fiţi extrem de prudent. De fapt, o acţiune atât de importantă nu s-a putut derula decât cu protecţia Serviciilor siriene. În 2003, erau aici şi controlau totul. Dintr-un miliard de dolari, aveau mult de câştigat. Deci, dacă încercaţi să ajungeţi la sursa acestor bani, se vor apăra… Şi sunt brutali.

— Mai au multe puncte de sprijin aici? întrebă Malko, puţin mirat.

Şeful biroului se aplecă în faţă.

— De treizeci de ani, ei supervizează toate numirile în funcţii în serviciile de securitate: informaţii militare, Siguranţa generală. Forţele de securitate interne şi garda prezidenţială.

— Şefii lor sunt în închisoare, remarcă Malko, de când cu afacerea Hariri.

— Exact, confirmă Cristopher Stafford. Şefii. Dar nu toţi ofiţerii şi subofiţerii numiţi de sirieni. Bineînţeles, unii au trecut de partea cealaltă, dar nu toţi. Am văzut ce se întâmplă, de la ultimele atentate. FBI a transmis libanezilor o grămadă de informaţii tehnice: nu le-au exploatat niciodată. Acum, nu mai există decât nişte „insule” anti-siriene în Servicii, care nu controlează ceea ce se întâmplă în jurul lor.

Oftă şi reluă:

— Apoi, palestinienii! Sunt peste tot, în sud, la Tyr, la douăzeci de kilometri de Beirut, la Naame, în Bekaa, la Bordj Brajnieh, în periferia de sud. Au cu toţii un punct comun: îi detestă pe libanezi. În plus, mulţi aparţin FPLP-CG[4]

[4] Frontul popular de eliberare a Palestinei – Comandamentul general.

al lui Ahmed Jibril, care este instalat la Damasc şi mănâncă din palmele sirienilor. Aceşti palestinieni au tabere închise unde nimeni nu intră şi nu le refuză nimic sirienilor. Credem că aceştia s-au ocupat de o mare parte din atentatele comise de la plecarea lor.

— „Credeţi”? Făcu Malko.

— Avem elemente concrete. Predecesorul meu, Robert Baker, a recrutat o „sursă” palestiniană, un tânăr care trăieşte la Bordj Brajnieh. Noi îi plătim studiile fratelui său, la Universitatea Columbia. Graţie lui, ştim că atentatul comis împotriva lui Gibran Twani[5] era o comandă de la Damasc. Şi asta nu e tot: sirienii au legături peste tot. Libanezii au arestat un hamal de la aeroport care, pentru 50 de dolari pe lună, le făcea o mulţime de servicii. În plus, este Hezbollahul, total prosirian, dar ei sunt foarte prudenţi. Şi nu mai vorbesc de sutele de informatori ai Serviciilor siriene care sunt în continuare activi: comercianţii de fistic, garajişti, paznici de parcări… spionii lor sunt peste tot.

— Nu sună prea încurajator! Concluzionă Malko.

Christopher Stafford bău puţină cafea şi remarcă filosofic:

— Este mai puţin periculos decât la Bagdad.

— Totul este relativ.

Malko arătă cu degetul spre dosarul roşu.

— Aţi găsit ceva interesant în legătură cu acest număr de telefon, 03 569 345?

— Da. Am pus în funcţiune un dispozitiv „tripodă”. Mai întâi interceptările transmise de NSA, apoi sistemul nostru local şi, în fine, am obţinut cooperarea operatorilor de telefonie libanezi, MC Touch şi Alpha. Fără ei, nu putem face nimic. Deci, am avansat un pic.

— Aţi identificat proprietarul numărului?

Christopher Stafford zâmbi.

— Nu încă, dar am descoperit un lucru interesant. Când unul din cei doi cumpărători de arme irakieni trimişi în Moldova a fost rănit, prietenii săi au trimis un avion particular din Cipru pentru a-l recupera. Comanda acestui zbor charter a fost făcută la Beirut de un anume Ryad, pe

[5] Jurnalist anti-sirian asasinat în 2005.

care nu l-am identificat încă. Dar îi ştim numărul de telefon mobil. Or, este acelaşi cu cel notat de Ibrahim Haddad pe ziarul *Al Nahar.*

— Interesant, recunoscu Malko. Asta confirmă că toţi aceşti oameni lucrează pentru aceeaşi organizaţie. Asta e tot?

— Nu, răspunse Christopher Stafford, cred că am găsit un fir, dar riscă să aibă câteva grenade legate la celălalt capăt.

Capitolul II.

Christopher Stafford se întrerupse pentru a răspunde la telefon; reveni lângă Malko şi scoase o foaie de hârtie din buzunar.

— Iată: numărul 03 569 345 corespunde unei cartele *prepaid. A* fost activată pe 15 martie anul acesta.

Malko făcu un calcul rapid.

— Deci, cu cincisprezece zile înainte de data zarului *Al Nahar* pe care a fost notat?

— Exact, confirmă americanul. În ajunul zilei în care a fost utilizată pentru a comanda avionul charter în Cipru. Această cartelă a fost cumpărată din magazinul Power Group Company, din Beirutul de Vest, cartierul Zarif. Cumpărătorul s-a prezentat sub numele de Tarek Ismat. Numărul cartelei *prepaid* este 03925152. Am putut obţine lista numerelor apelate de la acest număr graţie MC Touch şi am anexat-o. Sunt vreo cincizeci de apeluri.

— Semnificative? întrebă Malko.

Americanul se strâmbă.

— Multe sunt numere de mobile siriene şi nu i-am putut identifica pe proprietari. Unul este un apel internaţional în Anglia la un alt mobil, sirian şi el, neidentificat. Apoi, sunt alte apeluri spre alte numere din Beirut, pe care continuăm să le verificăm.

— Ceva legat de Irak?

Americanul consultă lista.

— Da. Trei apeluri către un anume Ghassan Tufayli. Un foarte bogat afacerist libanez, care a făcut mult comerţ cu Irakul. De pe vremea lui Saddam Hussein şi după aceea.

— Nu sună încurajator, oftă Malko. Nu aţi găsit legături cu Serviciile siriene?

— Proprietarul magazinului Power Group Company, de unde a fost cumpărată această cartelă, este cunoscut pentru legăturile sale cu *Mukhabarat-ul* sirian. Era foarte apropiat de Rostom Ghazaleh, fostul „proconsul” sirian în Liban.

— Este la Beirut?

— Da, bineînţeles, dar nu contaţi pe el pentru a obţine informaţii. Este de „cealaltă” parte.

— Mai rămâne deci Tarek Ismat, cumpărătorul cartelei, concluzionă Malko. Ce ştiţi despre el?

Christopher Stafford zâmbi ironic.

— Nimic, fiindcă Tarek Ismat nu există.

*

* *

Văzând surpriza evidentă a lui Malko, americanul explică:

— În această anchetă, l-am implicat pe generalul Ashraf Rifi, care a preluat conducerea Forţelor de securitate internă şi a jandarmeriei, în urma arestării predecesorului său, generalul Ali Al-Hajj, destituit pentru suspiciunea de a fi fost implicat în asasinarea lui Rafik Hariri. Nu este, de altfel, singurul în această situaţie. Celelalte Servicii libaneze au fost şi ele decapitate. Generalul Raymond Azar, şeful Securităţii militare, Jamil Sayyed, şeful Siguranţei generale şi generalul Mustafa Hamdan, şeful gărzii prezidenţiale, au fost şi ei închişi... Altfel spus, *toţi* înalţii responsabili ai Securităţii din Liban erau implicaţi în uciderea lui Rafik Hariri. Christopher Stafford continuă:

— Ashraf Rifi este unul dintre puţinii pe care mă bizui, fiindcă a fost numit de Hariri şi fiindcă este anti-sirian. El a verificat identitatea lui Tarek Ismat. Numărul cărţii de identitate pe care l-a dat nu corespunde nimănui.

Totul era înnebunitor. Malko simţea cum începe să se descurajeze înainte chiar de a începe anchetă.

— Această pistă nu duce deci nicăieri? concluzionă el.

— Ba da, răspunse americanul. Acest număr este în funcţiune şi, graţie cooperării cu MC Touch, am făcut o descoperire interesantă. Verificând ce relee au fost utilizate pentru apelurile date de pe acest telefon, MC Touch a reuşit să urmărească utilizatorul.

— Şi l-aţi găsit pe acest Tarek Ismat?

Christopher Stafford zâmbi.

— Ar fi trebuit să spun „utilizatoarea”. Acest număr este utilizat de o femeie, o anume Amal Murad, vânzătoare într-un magazin de ceasuri de mână şi telefoane mobile de lux

în galeria comercială a hotelului *Movenpick,* pe Corniche.

— Cum aţi ajuns la această concluzie? întrebă Malko, stupefiat.

Şeful biroului zâmbi cu subînţeles.

— Contra a câteva sute de dolari, un angajat de la HC Touch a verificat că, în timpul zilei, acest mobil utiliza acelaşi releu, apelurile fiind emise din acelaşi loc. Or, se poate localiza un apel de la zece metri apropiere. Când am obţinut această localizare, am trimis un *ofiţer de teren* să verifice. A descoperit că locul de emisie corespundea cu acest butic de lux. Or, atunci când se efectuau anumite apeluri, nu era decât o singură persoană în magazin. Pentru a fi absolut sigur, *ofiţerul de teren* s-a dus în butic pentru a se interesa de ceva, iar un alt om al meu a apelat numărul. Nu mai rămânea decât să o identificăm. Şi aici, generalul Rifi a fost de preţ.

— De unde sunaţi pe acest număr?

— De pe un mobil neidentificabil.

— Ce aţi aflat despre această femeie?

— Nu mare lucru. Amal Murad este sunită, de familie bună. Împarte în Hamra, pe strada Baalbek, un apartament cu o colegă, deţine o Hyundai şi este necăsătorită. Generalul Rifi nu a găsit-o în nici o evidenţă. O libaneză fără istorie.

— Şi totuşi, remarcă Malko, ea utilizează un număr foarte suspect, legat de o reţea irakiană care păzeşte comoara lui Saddam Hussein.

— Poate că este prietena tipului din Londra, avansă americanul. E posibil să nici nu ştie cu ce se ocupă el.

— Este *şi* numărul utilizat de „Ryad”, cel care a închiriat un avion pentru a-l recupera pe comerciantul de arme din Moldova… Voi încerca să exploatez această pistă, concluzionă Malko.

Christopher Stafford îi aruncă o privire neliniştită.

— Fiţi *foarte* prudent. Am apelat la destui oameni pentru a obţine aceste informaţii. Nu ştiu dacă printre ei nu sunt şi agenţi sirieni. Iată fotografia „ţintei” noastre.

Îi întinse lui Malko fotografia unei femei foarte frumoase, cu faţă triunghiulară, cu ochi extraordinar de albaştri şi o

expresie provocatoare.

— Voi fi prudent. Apropo, prietenul nostru Rajjik Mahtub este tot acolo?

— Văd că ştiţi bine Beirutul, remarcă americanul cu un zâmbet şmecheresc. Da. Şi este unul dintre cei siguri, puteţi să vă bazaţi pe el. Ce mai pot face pentru dumneavoastră?

Malko se gândi rapid.

— Continuaţi să supravegheaţi acest număr. Se poate să urmăriţi deplasările acestui telefon, să vedeţi apelurile date sau primite?

— Da. MC Touch cooperează. Poate fi depistat aproape instantaneu, cu o precizie de cincizeci de metri. Asta va costa ceva bani.

Malko se ridică şi puse ultima întrebare:

— De când sunteţi aici, nu aţi auzit niciodată vorbindu-se de un transfer de un miliard de dolari provenind din Irak?

Americanul scutură din cap.

— Niciodată, dar eu nu sunt aici decât de un an şi jumătate.

— Mulţumesc. Unul din colaboratorii dumneavoastră mă poate duce la Rajjik Mahtub?

— Cu plăcere; salutaţi-l din partea mea.

*

* *

— Domnul Malko!

Rajjik Mahtub ieşi din micul său birou de pe fundătura ce dădea în strada Roma şi îl îmbrăţişa ca şi cum îl revedea pe fratele său geamăn. Îl trase apoi în hol şi se duse la automatul de cafea.

— *Masbout*[6]*?* întrebă el cu un zâmbet larg. Colosul cu ochi bulbucaţi era în continuare la fel de primitor şi disponibil. Fost colaborator al CIA în anii fierbinţi, păstrase legături strânse cu Agenţia, punând pe picioare o afacere de închiriat maşini. După ce bău cafeaua, întrebă:

— De ce aveţi nevoie, domnule Malko?

— Pentru moment, doar de o maşină.

— Atât? făcu libanezul, cam decepţionat.

— Beirutul este sigur acum, zise Malko zâmbind. Rajjik

[6] Potrivită.

Mahtub ridică ochii spre cer cu un zâmbet dezolat.

— Este şi mai periculos ca înainte! Fiindcă nu se mai tem. *Inch Allah,* să sperăm că nu vi se va întâmpla nimic. Pe cine căutaţi de data asta aici?

— Un bărbat care nu există, preciză Malko. Nu este periculos…

— Depinde.

Malko realiză deodată că discuţia cu Christopher Stafford fusese foarte instructivă. Dacă miliardul de dolari al lui Saddam Hussein se afla în Liban sau tranzitase pe acolo, sirienii erau cu siguranţă implicaţi. Or, reţelele lor subterane erau încă acolo şi ar face totul pentru a-i îngreuna ancheta.

Se gândi să îi ceară şi o armă libanezului, apoi se răzgândi. La Beirut, se ucidea mereu cu maşini-capcană, încărcătura fiind proporţională cu importanţa „ţintei”. Rafie Hariri, care înfruntase Siria la ONU cu rezoluţia 1559, avusese parte de o tonă de TOT, pe când un modest jurnalist nu valora decât cinci sute de grame.

1 Potrivită.

Malko se rugă în tăcere să nu i se pregătească deja eliminarea într-o obscură oficină palestiniană a Hezbollahului.

Sirienii erau oameni prudenţi şi feroce, încrucişarea dintre o viperă şi un şarpe-cu-clopoţei, ziceau libanezii. Nu ar aştepta ca Malko să se apropie prea mult de obiectivul său pentru a lovi.

*

* *

După ce luă în chirie o mică Kia cu numere libaneze, mai discretă decât un Mercedes, Malko se întoarse la *Phoenicia* pentru a stabili planul de bătaie.

Răsfoi prin carneţel, căutând pe cineva care l-ar putea ajuta printre oamenii întâlniţi în urmă cu trei ani în timpul afacerii *Karin A.* Mai întâi, evident. Perla Karam, văduva bărbatului asasinat pentru că participase la acea operaţiune israeliană. O blondă somptuoasă, enigmatică, ce iubea bărbaţii, banii şi puterea. În ultima seară, se gândise că se va culca cu ea, dar îl întâlniseră pe unul dintre prietenii ei şi farmecul se rupsese. Sună pe mobilul ei, îi răspunse robotul

şi lăsă un mesaj.

Se gândi apoi la libaneza care îi fusese prezentată de Robert Baker, fostul şef al biroului CIA: Laila Nahas, spectaculoasa jurnalistă roşcată, care cunoştea tot Beirutul şi printre ai cărei amanţi se număra şi Raymond Azar, şeful Securităţii militare libaneze, închis acum la Roumek pentru presupusa participare la asasinarea lui Rafie Hariri. Malko o sună.

Miracol, răspunse! Al doilea miracol, îşi amintea perfect de el şi de masa luată la cafeneaua *Orient* împreună cu şeful biroului CIA de pe atunci.

— Nu m-aţi mai sunat, îi reproşa ea lui Malko. Aţi avut probabil destule femei de văzut! Ştiu că i-aţi făcut curte prietenei mele, Perla Karam…

— I-am sărutat doar mâna, se jură Malko.

Jurnalista râse, voit provocator.

— Mincinosule! Mi-a spus că a văzut în ochii dumneavoastră dorinţa de o viola… Bun, v-aţi întors în Beirut?

— Da, as fi încântat să vă revăd. Sunteţi liberă pentru cină?

Laila Nahas oftă dezolată.

— Nu! Am o serată la *Grey.* Îl ştiţi?

— Nu. Ce este?

— Un restaurant piano-bar foarte simpatic. Petrec seara cu o cântăreaţă şi amicii ei. Vreţi să veniţi?

— De ce nu?

— Cereţi adresa portarului de la *Phoenicia* şi veniţi pe la ora unsprezece; vom lua cina apoi. Vor fi acolo femei *foarte* frumoase.

— Pe *dumneavoastră* vin să vă văd! avu el timp să spună până să îi închidă.

Ea, cea care cunoştea pe toată lumea în Beirut, poate că reuşea să-l ajute să dea de urma comorii lui Saddam.

*

* *

Erau într-adevăr, acolo, femei *foarte* frumoase. Situată la începutul străzii Liban, în Ashrafieh, *Grey* era o bombonieră cu lumină plăcută şi pereţi decoraţi cu tablouri erotice. O

cântăreaţă cu un decolteu îndrăzneţ se unduia în faţa pianului, acompaniată de barman. Localul era plin, zgomotos şi vesel. Malko o reperă pe Leila Nahas pe o banchetă, în fundul sălii. Şi ea îl văzuse şi se ridică dând din mâini ca un semafor.

— Malko!

Era cu un grup format din vreo doisprezece bărbaţi şi femei, acestea din urmă mai puţin arătoase ca ea, care îl priviră pe Malko ca o pisică ce admiră un şoarece. Laila Nahas, vizibil ameţită, îi făcu loc pe banchetă lângă ea şi îl sărută pasional, lipindu-se de costumul lui de alpaca cu sânii ei mari, puşi în valoare de un decolteu pătrat, foarte adânc.

Exuberantă, machiată, plină de brăţări, coliere şi inele, îl prezentă pe Malko tuturor, apoi luă o sticlă de Taittinger dintr-o frapieră şi îi turnă în pahar. Cântăreaţa, vedeta cinei, intona un cântec foarte ritmat. Toată lumea începu să bată din palme şi să danseze pe loc. Zece minute mai târziu, Laila Nahas, dezlănţuită, urcă pe masă şi începu un dans din buric, de un erotism desăvârşit, acompaniată de strigătele şi aplauzele sălii. Până ce căzu pe banchetă, practic în braţele lui Malko!

Se aduse încă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne şi petrecerea continuă, cântăreaţa restaurantului luând o pauză. Mai liniştită, Laila se întoarse spre Malko. O strălucire provocatoare făcea să-i lucească pupilele agitate.

— Sunteţi un bărbat frumos! zise ea brusc, amica mea Perla a greşit că nu s-a lăsat violată…

— De ce s-a abţinut?

Jurnalista pufni şi îşi lipi gura caldă şi moale de urechea lui.

— În acea seară, avea regulile ei! I-a fost ruşine, idioata! Eu, în locul ei, m-aş fi dezbrăcat pe loc…

Vorbea fără reţineri. Era o provocare sau efectul băuturii? Cum câteva cupluri începeau să danseze în jurul pianului, se ridică şi îl trase pe Malko de mână.

— Să dansăm.

Ajunseră într-un spaţiu minuscul de lângă pian, dar Laila

nu avea nevoie de mult loc. Lipită de Malko, cu braţele înnodate după gâtul lui, se freca de el aproape fără să se mişte. Atitudinea ei nu avea nevoie de dialog. Când ridică privirea, Malko văzu parcă scris cu litere de foc pe fruntea ei: „culcă-te cu mine”. Când se întoarseră spre masa lor, fu gata să o răstoarne pe pian.

Curios, Laila părea detaşată de acest flirt mut. Se întoarse spre Malko.

— De ce sunteţi la Beirut, de această dată?

— O poveste complicată, zise el. Sunteţi interesată de Irak?

Laila se strâmbă dezgustată.

— Sunt nişte sălbatici! Nu, de ce?

— Caut un cunoscător al afacerilor irakiene.

— Cunosc unul, făcu ea gânditoare. Un prieten excelent. Dacă, de data aceasta, vă purtaţi galant, vă voi prezenta.

Scoase un oftat plin de reproşuri.

— Când mă gândesc că ultima dată nici măcar nu m-aţi mai sunat…

Se aplecă, puse mâna pe piciorul lui Malko şi zise în şoaptă zâmbind:

— Ticălosule!

Era complet ameţită.

*

* *

Ora două dimineaţa! *Grey* se golea încet. Se făcea răcoare. Cu umerii acoperiţi de un şal negru, Laila îl luă pe Malko de braţ, trăgându-l spre un Mercedes uriaş.

— Amicul meu Ryad ne va duce.

— Am maşină, preciza Malko.

Ea îl privi admirativ.

— Ah, conduceţi! Ştiţi ce se spune: la Beirut, nu sunt decât şoferi buni, cei proşti sunt morţi! *Yallah*[7]*!* Vă deranjează să mă însoţiţi?

Dacă ar fi spus „da”, i-ar fi scos ochii. În plus, avea două motive excelente să accepte. Perspectiva unei relaţii utile şi o femelă foarte sexy care se oferea. Laila se urcă în mica Kia şi fusta i se ridică pe şolduri, ceea ce nu părea să o

[7] Să mergem.

deranjeze. Îl ghidă pe Malko până la autostrada spre Tripoli unde, câţiva kilometri mai departe, urcă un deal, apoi opriră în faţa unui imobil modern.

— Meritaţi un pahar! mieună ea.

Nu era vorba numai de un pahar. Abia ajunşi în lift, ea făcu ceea ce, vizibil, aştepta de la începutul serii. După ce apăsă pe butonul al optulea, se lipi de Malko şi îl sărută cu pasiune.

Ajunsă în apartament, nu se duse spre bar, ci spre camera ei, care avea o vedere superbă spre mare. Fără măcar să tragă perdelele, îl împinse pe Malko pe pat şi, râzând, se aşeză călare peste el. Când se aplecă pentru a relua sărutul de acolo de unde rămăsese, sânii îi ieşiră din decolteu, oferindu-i lui Malko două sfârcuri brune şi tari.

În timp ce se juca cu sânii ei, Laila îi desfăcu cureaua şi, cu dexteritatea unei infirmiere, scoase la iveală ceea ce o interesa. Fără a ezita, îi apucă sexul între buzele ei cărnoase. Ameţit de Taittinger, Malko închise ochii şi se lăsă în voia ei. O felaţie, chiar şi nesolicitată, este mereu o plăcere pe care nu trebuie să o refuzi.

Pentru a condimenta o prestaţie totuşi perfectă, Laila se aplecă şi îi cuprinse mădularul întărit între sânii grei, masându-l. Alterna acest masaj cu scurte dar abile mişcări ale limbii. Nu se auzeau decât zgomote jilave şi respiraţiile lor.

Ea se opri, cu respiraţia tăiată şi îi zise:

— Vreau să mă violezi.

Astfel se explica părerea ei cu privire la Perla Karam... Dar făcu imprudenţa de a relua masajul şi Malko, între sânii ei fierbinţi şi gura vorace, simţi cum ejaculează brusc.

Ţipă sălbatic, în timp ce Laila îl sorbea fără reticenţă. Era cu adevărat o profesionistă.

Din nou călare peste el, ea reluă:

— Acum trei ani, te uitai intens la sânii mei, când stăteam la masă. Aveai dreptate.

Malko era K.O. Între orgasmul violent, şampania Taittinger şi ora târzie, visa la un pat ca un câine la osul lui. Discret, se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling.

Trei dimineaţa.

— Mi-ai spus de un amic al tău specializat în problema Irakului, zise el.

— Nemernicule! Pentru asta ai venit, făcu râzând Laila, strângându-i uşor sexul cu mâna stângă... Da, aşa este. Se numeşte Wissam El-Hachem şi lucrează la revista Le *Commerce du Levant.* A lucrat mult timp în Irak. Dacă cineva poate şti ceva, el este acela. O să-l sunăm...

— Acum? făcu Malko.

— Oh, se culcă târziu.

Forma deja numărul. Malko auzi vocea robotului debitând o frază în arabă.

— Este în Yemen, anunţă Laila. După mesaj, se întoarce în câteva zile. O să-ţi dau numărul de telefon să-l suni acolo.

Ea căscă şi zâmbi.

— Sper că nu vei aştepta trei ani ca să mă suni.

În timp ce rula spre centru pe autostrada pustie, Malko îşi zise că Libanul rămase la fel de plăcut... Îl va suna pe Wissam El-Hachem la o oră normală, în Yemen.

În punctul în care se afla, nu putea neglija nimic. Aşteptând întoarcerea ziaristului, se va ocupa de Amal Murad.

Capitolul III.

Cel mai ieftin telefon mobil „Vertu” costa 100 000 de dolari. Modelul de bază, din aur masiv, dar erau şi altele, mai scumpe: din platină, la 150 000 de dolari şi modelul din aur şi diamante, al cărui preţ depindea de numărul de diamante... Vitrina alăturată oferea un evantai de ceasuri absolut nebuneşti. De un kitsch absolut, cu pietre preţioase pe cadrane mari cât ale ceasurilor deşteptătoare, brăţări din piele de crocodil de toate culorile, bătute în diamante. Un ceas avea suprapus peste cadran un fluture din smaralde şi rubine ale cărui aripi băteau la fiecare oră.

Se pare că arabii din Golf se aruncau ca nebunii pe aşa ceva. „Vertu” nu făcea faţă. Din fericire, în vitrina alăturată, ceasurile erau ceva mai normale. Malko împinse uşa magazinului. Era gol, în afară de două vânzătoare. Amal Murad era şi mai atrăgătoare ca în fotografia dată de Christopher Stafford. Ochi imenşi, albaştri, păr negru tuns scurt, un nas puţin alungit şi o gură cu buza inferioară uşor lăsată, ceea ce îi dădea aerul că se pregătea de o felaţie. Ocoli tejgheaua şi veni spre Malko, adresându-i o privire care ar fi dat gata şi un arhiepiscop.

— *May I help you, sir*[8]?

Arabii miliardari se topeau după ea. Respira numai sexualitate şi o ştia. Îl privi pe Malko pe furiş. În sinea lui, îşi zise că pista se termina aici. Nu putea fi decât prietena ucigaşului pe care el îl doborâse la Londra.

Femeile adoră adesea infractorii.

— Caut un ceas, zise el.

Ea îi arătă vitrina.

— Avem unele foarte frumoase.

Scoase imediat unul plin cu zeci de diamante.

— Emirul din Dubai a cumpărat şapte din acest model, anunţă ea. Câte unul pentru fiecare zi din săptămână. Nu mai avem disponibile, dar dacă doriţi unul, pot să sun să

[8] Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

aflu când poate fi gata. Locuiţi în Beirut?

— Sunt în trecere.

Acele ceasuri nu erau cu siguranţă fabricate în China.

— Cât costă acest model? Întrebă Malko.

Amal Murad luă o hârtie şi scrise pudic câteva cifre, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Malko citi: un milion de dolari. Apoi, privirile lor se întâlniră şi înţelese că nu sperase nici o secundă să-i vândă un ceas. Se amuza, sigură de şarmul ei. Cu bluza mulată, ţinută doar în două bretele fine şi cu privirea echivocă, arabii din Golf uitau sumele de pe cecurile pe care le scriau…

— Aveţi cronografe Breitling?

Amal Murad făcu o mutră, ca şi cum s-ar fi cerut o porţie de cartofi prăjiţi într-un restaurant de trei stele.

— Nu ţinem această marcă, răspunse ea, dar pot să aduc. Unde locuiţi?

— La *Phoenicia.*

Îi întinse o carte de vizită şi notă pe ea numărul camerei. Amal Murad i-o dădu pe a ei şi el remarcă faptul că numărul de telefon suspect nu figura pe ea.

— Voi încerca să vă găsesc un Breitling, promise ea şi vă sun.

Îl conduse până la uşă, iar el îşi zise că tipa nu va sfârşi ca vânzătoare. Era pur şi simplu sublimă, cu această expresie de târfă într-o ţară unde târfele erau regine. Ce treabă avusese ea cu ucigaşul din Londra? Se întrebă deodată dacă ştia de moartea lui.

Dacă da, atunci nu se prea omora cu doliul.

Îşi recuperă maşina parcată ceva mai jos. Vremea era magnifică, marea de un albastru azur. Beirutul semăna cu un oraş de vacanţă. Şi totuşi, în cursul ultimelor zece luni, douăsprezece persoane îşi găsiseră moartea în urma atentatelor cu explozibil.

Ca şi la Bagdad, nu se putea conta pe poliţie pentru a descoperi vinovaţii. Era o tradiţie sacră în Liban: nimeni nu fusese arestat. Cei care fabricau maşinile-capcană sau IED[9] dispăreau mereu. Maşinal, aruncă o privire la caroserie

[9] Dispozitive explozive improvizate: încărcături explozive artizanale.

înainte de a urca în Kia.

În această ambianţă, deveneai repede paranoic.

După o privire pe lista dată de şeful biroului CIA, decise să facă un tur pe la birourile lui Ghassan Tufayli, cel care făcea comerţ cu Irakul. Era în afara oraşului, pe şoseaua spre Junieh. Singurul punct de reper: un centru comercial City, care tocmai se deschidea.

Ajunse acolo într-un sfert de oră şi trebui să treacă pe o pasarelă pentru a se întoarce. Clădirea lui Ghassan Tufayli, un turn pătrat roşu, se afla pe o stradă în fundătură. În timp ce observa clădirea, zări un grup de mustăcioşi care ieşeau, conduşi de un bărbat înalt care îi însoţi până la un Mercedes, apoi reveni în clădire.

Poate că era cel bănuit de CIA pentru trafic cu foştii baasişti. În timp ce se întorcea spre centru, se întrebă de unde să înceapă. Înainte de pleca de la *Phoenicia,* îl sunase pe Wissam El-Hachem în Yemen, fără succes. Telefonul era în continuare pe mesagerie. Pista Adeline Montjoie nu ducea nicăieri: fusese mereu contactată, în timpul trecerilor prin Beirut, de către centrala hotelului, ceea ce făcea iluzorie orice căutare a apelurilor. În plus, în cele patru dăţi când fusese la Beirut pentru a căuta bani lichizi pentru amantul ei Gibran Faisal, îi fuseseră aduşi de patru persoane diferite, printre care şi o femeie. Oameni al căror nume ea nu le ştia…

Reflectând la această problemă, Malko ajunse la cvasi-certitudinea că această comoară a lui Saddam Hussein se desfăcuse în mai multe „sub-comori”. O parte din bani fiind virată în conturi bancare, graţie unui mecanism clasic de spălare, iar alta rămânând lichidă.

Misiunea lui consta în a descoperi *cine o* administra. Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, dispărut din martie 2003, sau altcineva? Inima acestei operaţiuni părea să se afle la Beirut, ceea ce nu era de mirare, libanezii excelând mereu în manipulări financiare.

Acum ştia că cele trei camioane presupuse că au transportat un miliard de dolari cash din Banca centrală a Irakului, pe 18 martie 2003, nu fuseseră decât o momeală. Deci, trebuia să o la de la zero. Mai mult ca sigur că

miliardul de dolari în bancnote de o sută părăsise Bagdadul în ultimele zile înainte de intrarea americanilor în Irak, dar cum şi cu ce destinaţie?

Singura pistă pornea de la cei 600 000 de dolari provenind din Banca centrală irakiană recuperaţi în Moldova de la irakienii veniţi să cumpere rachete termobarice. Aceşti bani veneau din Beirut şi îi fuseseră aduşi lui Adeline Montjoie în urmă cu câteva săptămâni de un curier anonim, la hotel *Phoenicia.* Ceea ce părea să indice că cineva din Beirut controla o parte din comoară în cash.

Sirienii, care controlau totul în Liban, cel puţin până în 2005, erau desigur la curent.

Doar că nu vor omorî găina cu ouă de aur. Pentru ei, Malko era un inamic ce risca să dezvăluie o maşinărie profitabilă. Mulţi oameni muriseră pentru mai puţin de atât.

Intră prin poarta cu bariere metalice care ducea la recepţia hotelului *Phoenicia* şi se opri pentru ca un paznic să verifice maşina cu un aparat format dintr-un braţ lung şi o cutie neagră: detectorul de explozibil… Imposibil să se ajungă la hotel pe altă cale. Iar maşinile staţionate în împrejurimi erau imediat ridicate de poliţie.

*

* *

Ajuns la capătul imensei străzi Hafez-el-Assad, Abu Mustafa Adib încetini şi se angaja în nodul rutier care permitea întoarcerea şi accesul în grupul de imobile din Al-Maha’ad al-Sinai, clădiri albe, anonime, al căror zid de împrejmuire era acoperit cu afişe NO PHOTOGRAPHY.

Nu era o ameninţare în van, camere de luat vederi măturau împrejurimile şi contravenientul ar fi fost imediat tras în interiorul complexului, secţia Palestina a *Mukhabarat al-Askariya*[10]*.* Pentru o perioadă nedeterminată. Unii aşteptaseră luni întregi să se ocupe cineva de ei, fără judecată, fără nici un interogatoriu, în celulele de la subsol, luminate de ferestruici ce dădeau în curte.

Alţii, mai puţin norocoşi, ajungeau direct în al doilea subsol, acolo unde aveau loc interogatoriile inamicilor regimului El-Assad, care se finalizau adesea cu o execuţie

[10] Serviciul de informaţii al armatei.

sumară. Clanul alauit, care guverna Siria de treizeci de ani, reprezentând doar 15% din populaţie şi care era ameninţat în acelaşi timp şi de islamiştii şi de suniţii majoritari, instituiseră cruzimea sistematică drept metodă de guvernare.

Ameninţaţi din afară de Statele Unite şi Israel, conducătorii alauiţi aveau o mentalitate de asediaţi şi reflexe periculoase. În plus, armata siriană, fiind echipată cu material depăşit, iar sirienii neavând mijloacele financiare să o modernizeze, regimul nu avea decât o singură armă de descurajare: teroarea. Bachar El-Assad îi succedase tatălui său în 2000, fără să se schimbe nimic în acest domeniu.

Abu Mustafa Adib zâmbi la santinela cu cască şi înarmată cu un kalaşnikov.

— *Mehraba*[11]*!* Am întâlnire cu colonelul Khaled Ramadan.

Întinse actul de identitate şi bărbatul telefona, apoi reveni câteva clipe mai târziu, ordonându-i să parcheze în curte. Un planton aştepta deja pentru a-l conduce la colonelul Ramadan, al cărui birou era situat la primul etaj. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Colonelul sirian era pe atât de zvelt şi de elegant pe cât era irakianul de spătos, cu un aer de ţăran întărit de mustaţa groasă, puloverul verzui şi haina din piele uzată. Abu Mustafa Adib privi la fotografia unei magnifice roşcate pusă pe birou: Amina, soţia colonelului Ramadan.

— Vinerea viitoare va trebui să vii la noi acasă, sugeră el. Avem berbec la proţap şi am primit un arak[12] excelent. Vor fi şi dansatoare.

— *Inch Allah,* cu plăcere, acceptă ofiţerul sirian.

Cei doi erau vecini, în Ya Four. Graţie bacşişurilor oferite de irakieni cu ocazia traficului intens, colonelul cu solda de 150 de dolari pe lună îşi construise o somptuoasă reşedinţă de douăzeci de camere.

Se cunoşteau de mult timp. Înainte de a conduce secţia Palestina, colonelul Ramadan fusese numărul 2, ceea ce îl

[11] Bună ziua!

[12] Băutură alcoolică distilată cu aromă de anason, neîndulcită, incoloră. Se bea cu apă şi gheaţă. Diluată, devine de un alb lăptos (n.tr.).

forţa să împartă bacşişurile cu superiorul său, mutat de atunci la *General Mukhabarat*[13], în faţa hotelului *Carlton,* în centru.

Creată pentru a se ocupa de palestinieni, aşa cum îi era şi numele, secţia Palestina ajunsese progresiv să se ocupe de toţi emigranţii care trăiau în Siria. În primul rând de irakieni, cei mai numeroşi. Mai multe sute de mii. Numai la Damasc erau aproape 200 000. Mulţi dintre ei săraci, câţiva negustori bogaţi care se instalaseră în cartierul Jamariya şi, mai ales, foşti agenţi *mukhabarat* ai lui Saddam Hussein. De mult timp. Damascul era centrul unui comerţ intens. Băncile siriene colaboraseră activ la spălarea dolarilor din operaţiunea Food for Oil[14], care, pe lângă că au îmbogăţit câţiva funcţionari ONU, alimentaseră şi băncile siriene. Banii erau spălaţi la ei şi retrimişi în lichidităţi în Irak, contra unui modest comision de 15%.

De la căderea lui Saddam Hussein, supravieţuitorii din *Mukhabarat-ul* irakian se repliaseră la Damasc, cu acordul tacit al omologilor lor sirieni, bucuroşi de această oportunitate.

Din palatul său prezidenţial de pe colina Ash Shahab, preşedintele Bachar El-Assad prefera să ignore aceste traficuri. Când se preocupau de profituri şi bani negri, oamenii din *Mukhabarat* nu complotau. Era suficient să nu depăşească măsura; în plus, îi „avea la mână” astfel.

— Mergem să mâncăm? propuse Abu Mustafa Adib. Am făcut rezervare la *Elissar.*

— Perfect, aprobă colonelul sirian, iau maşina!

Elissar era un mic restaurant situat la marginea vechiului oraş, la Bab Tuma, la doi kilometri distanţă. Nu se mânca rău acolo.

Coborâră; Mercedesul colonelului Ramadan aştepta deja; o maşină anonimă, care nu era nici măcar blindată. În timp ce mergeau spre Shafik-al-Azam, Abu Mustafa Adib întrebă pe un ton neutru:

— S-a desfăşurat totul bine la Al-Yarubieh?

— Totul, îl asigură colonelul cu un zâmbet larg.

---

[13] Serviciul central de informaţii.

[14] Hrană contra Petrol, pentru ajutorarea populaţiei irakiene.

Era vorba de o încărcătură de obuze de mortieră provenind din Ucraina, destinată grupărilor armate sunite din Ramadi şi debarcată în portul sirian Lattaqia. Obuzele trecuseră frontiera siriano-irakiană prin zona Deir ez-Zor, urmând apoi cursul Eufratului. Răspunsul colonelului Ramadan însemna că îşi primise comisionul.

Iată de ce armele ajungeau atât de scumpe la irakieni…

Principala rută a armelor trecea prin Siria, ceea ce asigura venituri confortabile şi continue pentru *Mukhabarat,* însărcinat să stopeze acest trafic. Armata siriană încasa şi ea, dar mai puţin, deoarece nu îi revenea decât micul trafic, în afara marilor trasee. Contribuţia ei la efortul de război al sunniţilor irakieni constase în evitarea echipării cu aparate de vedere nocturnă a trupelor însărcinate cu supravegherea frontierei…

În schimbul unor compensaţii rezonabile, bineînţeles.

Sirienii încasau de la toţi, chiar şi de la răniţi. Numeroşi luptători irakieni erau operaţi şi spitalizaţi la Al-Shifaa în Damasc. Colonelul Ramadan era cel care semna cererile. Nu şi pentru islamişti. Ei erau îngrijiţi în Irak.

Maşina intră claxonând în mica piaţă Bab Tuma, îndepărtând pietoni şi taxiuri pentru a pătrunde în oraşul vechi. O stradă îngustă, un viraj, o altă stradă şi mai îngustă care se înfunda. Restaurantul *Elissar* era acolo.

O sală mare, pătrată, al cărei mijloc, deschis sub cerul liber, era protejat de o prelată transparentă. Mirosul narghilelelor tăia respiraţia. Era plin şi foarte zgomotos. Văzându-l pe colonelul de la secţia Palestina, patronul se precipită, încercând să-i sărute mâinile; ofiţerul sirian reuşi cu greu să scape… Îi conduse până la o masă care domina „fosa”, acolo unde stăteau *muritorii de rând. Câte*va clipe după aceea, un ospătar tânăr aduse două narghilele, o sticlă de rachiu şi una de Defender „5 ani” vechime.

— Din partea casei, susură patronul, care şi-ar fi oferit fără reţinere şi fiica.

Un bărbat care te putea trimite la închisoare doar dintr-o simplă clipire merită respectul. Colonelul Ramadan nu mai achitase o notă de plată de mult timp. Când intra la cel mai renumit cofetar din Damasc, Ghrabi, era obligat să aleagă

cele mai bune fructe confiate, ciocolatele cele mai delicate şi cea mai frumoasă vânzătoare.

O viaţă de vis.

El şi amicul lui irakian comandară kebab, orez şi mezes[15].

După două rânduri de aperitiv, Abu Mustafa Adib luă un plic din buzunar şi îl întinse colonelului Ramadan.

— Din nefericire, nu îţi aduc decât unul. Ştii de ce…

— Ştiu, răspunse ofiţerul sirian. Dar nu este grav. Nu va duce nicăieri…

De la căderea lui Saddam Hussein, *Mukhabarat-ul* sirian furniza paşapoarte false irakienilor care doreau să ajungă în străinătate. Unele fabricate de divizia lor tehnică, altele furate sau recuperate, apoi modificate. Aceste documente nu erau decât împrumutate pentru o perioadă limitată şi trebuiau înapoiate. Ceea ce permitea, graţie vizelor aplicate peste, să urmărească traseul „celor îndatoraţi” faţă de sirieni. Utilizau mult paşapoarte belgiene sau daneze.

— În plic, am pus o compensaţie pentru cel care a fost pierdut, completă irakianul.

Cinci mii de dolari. Nu mai aveau cum să vadă paşaportul lui Ibrahim Hadad, ajuns acum pe mâinile Secţiei Speciale din Scotland Yard.

Începură să mănânce, în hărmălaia mulţimii. În afară de patron, nimeni nu îl recunoscuse pe colonelul Ramadan. După cafea, cei doi începură să fumeze narghilea, ca toată lumea, ascultând muzica de fundal. Schimbând câteva glume deocheate despre clientele apetisante. Nici o femeie nu purta voal. Siria era foarte vigilentă cu privire la islamişti.

Abu Mustafa Adib îşi turnă un Defender pentru a-şi face curaj. Urma să formuleze o cerere care avea să-i displacă colonelului Ramadan, căci ofiţerul sirian avea oroare să se amestece în politică. În afacerile cu trafic, se putea găsi mereu un subordonat la cheremul cuiva, în afacerile mai delicate, era cu totul altceva. Irakianul zise:

— Aş avea nevoie să-mi faci un serviciu.

---

[15] O selecţie de până la douăsprezece antreuri arăbeşti, servite de obicei cu alcool (n.tr.).

Zâmbetul colonelului dispăru.

— Sunt prietenul tău, fratele tău… Despre ce este vorba?

— În Europa am avut destule probleme cu oameni care ne-au penetrat dispozitivul, ne-au forţat să eliminăm colaboratori foarte utili. Sunt cei care l-au lichidat pe „frate” la Londra.

Zâmbetul colonelului Ramadan dispăru brusc.

— Americanii?

— CIA, specifică irakianul, ca pentru a diferenţia agenţia de informaţii de guvernul american.

Khaled Ramadan trase lung din narghilea şi zise pe un ton dezolat:

— Este imposibil! Ştii bine că am ordine foarte stricte de la şeful meu, generalul Chawkat, care, la rândul lui, le-a primit de la Palat. Nu se face *nimic* împotriva americanilor. Din contră!

De câteva luni, Siria suporta o presiune enormă din partea guvernului american, din cauza Irakului. Washingtonul o considera un aliat obiectiv al grupărilor armate sunite aflate în război împotriva lor în Irak.

Prin canale diplomatice şi altele, subterane, Statele Unite lăsaseră să se înţeleagă că supravieţuirea regimului sirian depindea de neutralitatea lui: mesaj înţeles bine de preşedintele Bashar El-Assad care dăduse ordin să nu se facă nimic împotriva intereselor americane. Cel puţin, nimic care să poată fi probat…

Prezenţa trupelor siriene retrase din Liban la frontiera irakiană era o dovadă de bunăvoinţă.

Abu Mustafa Adib se aştepta la această reacţie şi nu se formaliză.

— Ascultă, zise el, este şi interesul meu: vreau doar să fiu sigur că americanii nu îşi continuă ancheta asupra noastră în Liban. Nu ştim ce cunosc ei cu adevărat. Trebuie să ne protejăm resursele noastre financiare.

Colonelul Ramadan trăgea gânditor din narghilea. Era deranjant să refuze ceva unui amic, dar în această chestiune avea ordine clare. Abu Mustafa Adib decise atunci să joace ultima carte.

— Anul trecut şi eu ţi-am făcut un *mare* serviciu, îi

reaminti el.

Colonelul sirian nu răspunse. Era jenat. La finele anului 2004, când regimul sirian pregătea eliminarea lui Rafie Hariri, din diferite motive politice şi economice, cei care făceau pregătirile în teren se loviseră de un obstacol tehnic: patru din cele şase maşini care formau convoiul ex-premierului erau echipate cu contramăsuri electronice, ceea ce făcea aleatorie utilizarea unei încărcături declanşate prin telecomandă. Puteau desigur să ocolească această problemă utilizând cabluri, dar această procedură nu se potrivea pentru o încărcătură mobilă. Nu mai rămânea deci decât folosirea unui kamikaze pentru a rezolva problema. Doar că sirienii nu aveau aşa ceva la îndemână, iar kamikaze nu erau mercenari: nu îi puteau închiria ca pe o maşină…

Abu Mustafa Adib avusese ideea de a recruta un kamikaze din Irak, pretinzând că era vorba de asasinarea primului-ministru irakian aflat în vizită oficială în Liban. Vizită anunţată peste tot. „Oferit” Serviciilor siriene, kamikaze se urcase la volanul unui Mitsubishi „Canter” plin cu explozibil, convins că va arunca în aer convoiul primului-ministru pro-american…

Murise fericit.

Precaut, Abu Mustafa Adib păstrase o fotocopie a paşaportului, amprentele şi ADN-ul. Oricând puteau fi de folos.

Colonelul Ramadan, căruia irakianul îi reamintise acest episod, scoase narghileaua din gură şi zise, cu voce răguşită:

— Bun. Ce vrei?

Prudent, irakianul scrise un nume pe un colţ al feţei de masă şi i-l întinse.

— Să aflu dacă acest tip se află în Liban.

— De unde vrei să ştiu eu? răspunse colonelul Ramadan.

— Nu a avut cum să ajungă decât în ultimele zece zile, doar cu avionul, completă Abu Mustafa Adib. Tu mai ai pe cineva la aeroport?

Un angajat al aeroportului din Beirut comunica sirienilor toate listele cu pasagerii care plecau sau soseau.

Informaţiile fuseseră folosite deja pentru uciderea jurnalistului libanez anti-sirian, sosit de la Paris seara şi lichidat a doua zi dimineaţă.

— Bine! O să mergem la birou, promise ofiţerul sirian. Am primit listele inclusiv pentru ziua de ieri. Vei putea să le consulţi.

Erau printre ultimii clienţi. Plecarea lor fu salutată cu noi plecăciuni şi mai umile. Patronul îl imploră pe colonel să revină curând, cu lacrimi în glas.

*

* *

Instalat într-un mic birou alăturat celui al colonelului Ramadan şi ornat cu un minunat covor persan confiscat de vama siriană, Abu Mustafa Adib era cufundat de o oră în interminabilele liste cu pasageri. Şi erau destui! Peste o sută de zboruri pe zi la Beirut! Le dăduse deoparte pe cele din Africa şi Orientul Mijlociu, ca să câştige timp.

Aceste liste erau trimise în fiecare dimineaţă prin mesager, pentru a evita indiscreţiile. Agentul care le furniza încasa o sută de dolari pe zi. Era fericit de plecarea sirienilor: înainte, făcea aceeaşi treabă pentru ei, dar fără plată…

Numele începeau să danseze în ochii irakianului, care se gândi brusc la faptul că acest agent al CIA ar putea utiliza un nume fals. Chiar în clipa în care numele îi sări în ochi: Malko Linge, zborul British Airways 6504, de la Londra, sosit la ora 19:50. Venise în urmă cu două zile.

Făcu o pauză, cuprins de furie şi nelinişte: ce urmărea acest agent? Trebuia cu orice preţ să-l elimine. Luă lista şi ciocăni la uşa colonelului Ramadan. Acesta termina de ronţăit o ciocolată. Sirienii erau înnebuniţi după dulciuri. Abu Mustafa Adib puse lista pe biroul ofiţerului sirian.

— Am găsit! anunţă el. Tocmai a sosit.

— Bun, eşti mulţumit?

Abu Mustafa Adib coborî privirea.

— Da. Mulţumesc. Dar trebuie să acţionez.

Colonelul sirian tresări. Furios.

— Ţi-am spus că nu ne atingem de americani.

— Acesta nu este american. Este un austriac, care

lucrează pentru CIA, argumentă Abu Mustafa Adib.

— Este acelaşi lucru! Tranşă colonelul sirian. (Coborî glasul). Ascultă, acum o săptămână, doctorul Assef Chawkat, şeful meu, a avut o întrevedere cu însărcinatul cu afaceri american. Acesta l-a prevenit că cea mai mică manevră ofensivă împotriva intereselor americane va fi considerată un *casus belii.* Vrei să îţi pierzi un amic?

— Desigur că nu, jură Abu Mustafa Adib, cu mâna pe inimă. Dar dacă ai prieteni la Beirut…

— Îi cunoşti, mergi la ei!

Era vorba de palestinienii lui Ahmed Djibril, utilizaţi de sirieni pentru toate treburile murdare. Specialişti în încărcături explozive.

— Nu vor face nimic fără unda verde de la tine, obiectă irakianul.

Stătea în picioare lângă birou, în acelaşi timp umil, insistent şi ameninţător. Colonelul Khaled Ramadan înţelese că nu se vor despărţi în termeni buni. Cu un oftat de exasperare, scrijeli câteva rânduri pe o hârtie cu antetul serviciului său şi i-o întinse interlocutorului.

— Du-te la acest individ, din partea mea. Se numeşte Nabil Makdissi. Locuieşte în tabăra Naahe, dar poţi să-i laşi un mesaj la Bordj Brajnieh unde are un birou, pe strada Afif-Tibi. Este în conducerea FPEP:

Abu Mustafa Adib se uită pe hârtie şi întrebă:

— De ce te-ai semnat Jameh-Jameh?

Colonelul Ramadan nici nu clipi.

— Este numele sub care mă cunoaşte.

— Eşti un adevărat prieten, mulţumi el călduros. Nu voi uita asta. Am primit covoare foarte frumoase din Kurdistan, o să îţi trimit unul. Şi nu uita de vinerea viitoare! La Beirut, voi cumpăra un colier de perle de Tahiti pentru Amina.

În Liban, se va duce să îl regăsească pe supravieţuitorul echipei londoneze, Rashid Buraq, care cu siguranţă voia şi el să se răzbune şi care deţinea un atu: îl putea recunoaşte fizic pe duşmanul lor. Dar mai înainte, trebuia să îl localizeze pe acesta din urmă. Pentru a-şi lua în fine revanşa pentru Moldova, Geneva şi Londra.

La Beirut, dispuneau de un mic apartament în strada

Wahdi-Sabra, în Hamra, utilizat pentru membrii organizaţiei. Chiar şi trecând pe la Ya Four să-şi la lucrurile, va putea să ajungă acolo în acea seară. Nu avea decât două ore de mers şi colonelul Ramadan îi dăduse o viză de tranzit, pentru a putea merge cu paşaportul său fals sub numele de Mahmud Al-Wahda, un emigrant irakian nevinovat care murise într-un accident în Siria şi căruia *Mukhabarat-ul* sirian îi schimbase doar poza. Din cauza accentului său, Abu Mustafa Adib nu putea utiliza o altă naţionalitate.

Era mulţumit să meargă la Beirut. Acest oraş îi amintea de Bagdadul vremurilor bune. Dar, de această dată, se ducea acolo cu un scop precis. Să regleze definitiv conturile cu acest agent CIA atât de încrâncenat să descopere sutele de milioane de dolari pe care el le administra.

Capitolul IV.

De două zile, Malko se învârtea în cerc. Vântul violent care măturа Beirutul încetase, iar acum era o vreme divină. Îşi revăzuse datele şi, ca la pescuit, aştepta ca undiţele să se mişte. Wissam El-Hachem, jurnalistul specializat în Irak, era tot în Yemen. De necontactat. Malko îl suna în fiecare seară.

Nici o veste de la Amal Murad şi nu mai spera. Vânzătoarea de telefoane „Vertu" văzuse bine că nu era un potenţial client de gadgeturi de 100 000 de dolari şi probabil că avea o viaţă privată destul de plină, dat fiind fizicul ei. De două ori, pândise aproape de *Movenpick,* în speranţa că va afla ceva interesant şi nici măcar nu o văzuse.

Tânăra era totuşi cheia anchetei sale, legătura dintre ucigaşii din Londra şi Beirut. Şi misteriosul „Ryad", bărbatul care închinase avionul pentru Chişinău, capitala Moldovei.

Telefonul mobil sună. Era Christopher Stafford, şeful biroului CIA.

— Sunt în oraş, anunţă el. Ne putem vedea într-o oră, la *Albergo?* Am noutăţi.

*
* *

Al şaptelea etaj al hotelului *Albergo,* pe strada Abdel-Wahab-el-Inglesi, în cartierul creştin Ashrafieh, era împărţit între un bar şi un salon unde se serveau patiserii. Pustiu la acea oră, cu excepţia lui Christopher Stafford care tocmai citea *Herald Tribune,* cu faţa spre uşă.

— Am avut o întâlnire cu guvernatorul Băncii centrale, zise el. Pentru chestiuni de spălare a banilor. Mi-a povestit lucruri amuzante... Când Rafie Hariri a ajuns la putere. Libanul avea o datorie externă de 2 miliarde. Când a părăsit postul de prim-ministru, datoria ajunsese la 43 miliarde. Mi-a explicat de ce: este interesant.

— Aceşti bani nu au fost pierduţi de toată lumea, remarcă Malko. De altfel, banii nu se pierd niciodată,

schimbă doar buzunarul…

În tot vestul Beirutului, portretele lui Rafie Hariri erau omniprezente, ca odinioară cele ale imamului Khomeyni, în periferia sudică şiită. Americanul scoase un carton din buzunar şi anunţă:

— MC Touch mi-a comunicat câteva informaţii. Telefonul utilizat de Amal Murad a fost apelat de mai multe ori de numărul din Damasc al cărui proprietar nu l-am identificat.

— A apelat de la Damasc?

— Nu, din Beirut. Localizarea apelurilor este formală. Deci, această persoană se află aici. A sunat de două ori din Hamra şi o dată din Bordj Brajnieh.

— Aţi putut localiza apelurile?

— În Bordj Brajnieh, strada Afif-Tibi. În Hamra, se deplasa, căci utiliza două relee diferite.

— Pentru Bordj Brajnieh, nu puteţi apela la omologii dumneavoastră?

Christopher Stafford zâmbi cu compătimire.

— Mai bine dăm un anunţ în *Al Nahar!* Totul este pătat şi corupt. Cel puţin patru Servicii mă ascultă în permanenţă. Doar liniile mele protejate care îmi permit să comunic cu ambasada sunt sigure.

— Cum interpretaţi dumneavoastră prezenţa acestui tip sau tipe la Beirut?

Americanul ridică din umeri.

— Nu ştiu, mărturisi el.

Ascultarea telefoanelor era încă puţin practicată, fiindcă necesita o mai mare apropiere şi aparatură grea.

— Apropo, continuă Christopher Stafford, generalul Rifi m-a întrebat dacă doriţi protecţie…

Malko zâmbi.

— Vrea să ştie ce fac…

Americanul ridică ochii spre cer.

— *You bet*[16]*!* Nu este un tip rău, dar în această ţară se află prea târziu cine trădează şi pentru cine. Şeful securităţii lui Rafie Hariri, omul cel mai apropiat al lui, lucra pentru Serviciile siriene… Ceva nou la dumneavoastră?

[16] Fiţi sigur!

— Nu mare lucru! recunoscu Malko. Aştept un semn de la Amal Murad. Fără prea mari speranţe. Pentru că se află în legătură cu oameni periculoşi, este cu siguranţă mereu în gardă.

Christopher Stafford dădu din cap şi îl sfătui, cu subînţeles:

— Agăţaţi-o, se pare că este specialitatea dumneavoastră!

Se uită la ceas.

— Bun, trebuie să plec. Ca cei mici, înainte de căderea serii. Sunt consemnele Centralei. Idioate. Sirienii se tem prea mult de noi pentru a se atinge de vreun fir din părul meu creţ. În plus, s-ar spune că este o crimă rasistă.

Malko trebui să-l întrebe dacă o ştia pe Priscilla Clearwater, secretara diferiţilor şefi de birou, pe care o întâlnise recent în Venezuela. Tot negresă şi ea.

Coborî primul. Hotelul fermecător părea gol. După zece minute, lăsa Kia în parcarea de la *Phoenicia,* cu moralul la pământ. Intrând în cameră, văzu că robotul telefonic clipea: avea un mesaj. Pulsul îi sări în aer recunoscând vocea încântătoare a Amalei Murad, vânzătoarea de telefoane mobile pentru miliardari.

— *Mister* Linge, aţi putea trece pe la magazin? Sunt Amal.

Apelul avusese loc în urmă cu o oră. Ceasul lui Breitling indica ora şase şi zece. Mai avea timp.

Perspectiva de a cumpăra un Breitling nou-nouţ când al lui mergea foarte bine îl agasa un pic. Dar, oricum, CIA plătea. Dacă acesta era preţul pentru a o contacta pe presupusa periculoasă Amal Murad, singura legătură tangibilă cu irakienii care deţineau comoara lui Saddam, merita.

Înainte de a pleca, încercă la cele două numere de telefon ale lui Wissam El-Hachem. Unul era în continuare pe robot, celălalt, de necontactat, undeva În Yemen. Sună la Laila Nahas, dădu peste mesagerie şi lăsă câteva vorbe dulci. Putea fi în continuare de folos şi nu ştia dacă Wissam El-Hachem vorbea altceva decât araba.

*

* *

Amal Murad era singură în magazin, îmbrăcată într-un pulover mulat, în ton cu ochii ei, într-un jeans cu diamante şi cu pantofi escarpen. Veni spre Malko, fulgerându-l cu privirea ei de cobalt şi zâmbind strălucitor.

— *Mister* Linge, zise ea cu o voce melodioasă, sunt fericită că aţi putut trece pe aici.

Aşteptându-se să scoată un vagon de ceasuri Breitling, Malko întrebă:

— Aţi găsit ceasuri Breitling, până la urmă?

Libaneza arboră o expresie comic dezolată.

— Da, dar nu voi putea să vi-l vând eu. Este vorba de un model nou, The Flying B, un cronograf rectangular magnific din linia „Breitling for Bentley". Iată adresa de unde îl puteţi cumpăra.

— Mulţumesc, zise Malko, luând cartea de vizită. Sunteţi un înger. Pot măcar să vă ofer un pahar pentru a mă recompensa faţă de acest gest frumos?

Amal Murad ezită câteva secunde şi zise în cele din urmă:

— Închid peste un sfert de oră. Dacă vreţi să mă aşteptaţi la barul de la *Movenpick,* voi veni şi eu. Dar nu am mult timp.

Nesperat.

— Vă aştept acolo! confirmă Malko.

Barul, cu un pian şi o cântăreaţă, era imens, dând spre o terasă şi mai mare, cu vedere la mare. Hotelul era construit mai jos de Corniche. Malko comandă o vodcă şi aşteptă. Amal veni după o jumătate de oră, neîncetând să se scuze.

— Îmi pare rău! Am avut un client în ultimul minut. Un kuweitian care a cumpărat un telefon din platină. Nu îl puteam lăsa să plece. Este un client bun.

Adăugă cu un zâmbet încordat:

— A mai cumpărat deja cinci telefoane. Uite-l.

Un tânăr mustăcios, cu un keffieh[17] în carouri, trecu pe lângă ei, privindu-l cu răutate pe Malko. Amal Murad comandase un Defender „5 ani" vechime, cu multă gheaţă

[17] Veşmânt pentru cap specific arab (n.tr.).

şi apă. Era cu adevărat superbă, cu faţa ei triunghiulară plină de senzualitate, bustul mulat sub puloverul albastru şi picioarele lungi în pantalonul cu diamante. Când veni comanda, ea ridică paharul:

— Şedere plăcută la Beirut! Veniţi des?

— Câteodată.

— Vă place?

— Mult, recunoscu Malko, cu o sinceritate totală. Este frumos, femeile sunt extrem de seducătoare, libanezii adoră să se distreze, să iasă în oraş. Este o ţară senzuală.

Amal Murad era încântată la culme. După ce îşi bău paharul, întârzie la pălăvrăgeală. Telefonul îi sună de două ori, dar ea nu răspunse. Malko încerca în van să o descoasă. Cu siguranţă, avea o atitudine mai degrabă deschisă, dar, cu libanezele târfe din fire, nimic nu era sigur. În orice caz, nu făcea pe văduva îndurerată. Ori nu ştia de moartea brutală a lui Ibrahim Haddad, ori nu însemna nimic pentru ea. Dacă nu ar fi fost informaţiile lui Christopher Stafford care dovedeau legăturile tinerei cu infrastructura irakiană, ar fi putut crede că e o celibatară amuzată de un flirt cu un străin. Aruncă prima momeală.

— Aveţi planificat ceva în seara aceasta?

Amal Murad îi aruncă un zâmbet uşor desfrânat.

— Clientul meu de mai devreme m-a invitat deja. Dar îi cunosc prea bine pe cei din Golf: pentru ei, toate femeile sunt târfe. Îmi va propune 10 000 de dolari să mă culc cu el. Am planificat să iau masa cu prietena mea cu care împart apartamentul.

— Voi fi bucuros să o invit şi pe ea! Propuse Malko. Libaneza se strâmbă.

— O cină în trei nu sună prea grozav…

— Atunci, amânaţi, insistă Malko.

Ea ezită la momentul potrivit pentru a nu lăsa impresia că cedează prea repede şi conchise:

— O să încerc.

Discută îndelung în arabă şi oftă când închise.

— Nu era bucuroasă! Puteţi trece să mă luaţi? Nu îmi place la *Phoenicia,* nu sunt decât prostituate acolo. Locuiesc pe strada Baalbek, în Hamra. La nr. 28. Sunaţi-mă de jos,

cobor eu. Ora nouă şi jumătate?

Ieşiră împreună şi o văzu urcând într-o mică Hyundai gri.

Era nedumerit.

Egoul lui îi zicea că şarmul lui avusese încă o dată efect, dar Amal Murad poate că avea motivaţii străine de această ipoteză liniştitoare.

Îşi recuperă Kia şi porni spre Rajjik Mahtub care îl primi ca de fiecare dată cu braţele deschise.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Malko?

— Aţi avea un pistolet? Nu prea mare…

Fără să pară deloc surprins, Mahtub se interesă cu un zâmbet:

— Revolver sau pistolet? Am unul foarte discret.

Îl conduse pe Malko în spatele magazinului unde deschise o ladă. Pe una dintre etajere, se afla o jumătate de duzină de arme de mână.

Rajjik Mahtub scoase un revolver mic, negru şi i-l întinse lui Malko ca pe un desert rafinat.

— Colt calibru 38, anunţă el. Nou-nouţ.

Părea perfect pentru Malko. Îl băgă la curea, la spate, unde era practic invizibil. Semăna cu o jucărie, dar gloanţele lui puteau totuşi să zboare capul unui om. Rajjik Mahtub îl privi bucuros.

— Dacă vă folosiţi de el, abandonaţi-l, nu vă jenaţi. Nu va duce nicăieri. Evident, voi încasa 200 de dolari.

Ce ţară frumoasă…

*

* *

Amal Murad îşi schimbase pantalonul cu o fustă, ghete mulate, tot cu toc cui şi un mantou din piele bine croit. Parfumată până la ochi. Malko îl anunţase pe Christopher Stafford despre acest progres. Americanul, mirat şi neliniştit, găsea atitudinea libanezei ciudată, pentru a nu spune îngrijorătoare. Cum se urcă în maşină, tânăra îi zise lui Malko:

— Este altceva când iau masa cu un străin! Libanezii sunt atât de insistenţi. Consideră femeile nişte obiecte sexuale.

— Ce oroare! făcu Malko cu o ipocrizie admirabilă.

Al Mandaloum, în capătul străzii Pasky, era o braserie

elegantă şi zgomotoasă, plină ochi, cu decoraţiuni ciudate făcute din sute de sticle de vin libanez aşezate în alveole săpate în pereţi.

Femeile erau elegante, bărbaţii rotofei şi mâncarea acceptabilă.

— Ce faceţi în Beirut? întrebă Amal Murad începând să mănânce dintr-un filet de vită garnisit cu legume.

— Sunt gerant de averi, la Viena, în Austria, explică Malko. Am venit să întâlnesc bancheri libanezi, pentru a vedea ce pot face cu ei.

— Este impresionant! aprobă Amal Murad. Nu cunosc Europa, aş vrea să merg, dar am serviciul meu. Şi apoi, aici, începând din primăvară, nu îţi mai doreşti să pleci: este prea frumos. Beirutul s-a schimbat mult. În fiecare săptămână, se deschide un nou restaurant. Oamenii vor să se distreze. De la plecarea sirienilor, se poate respira.

— Nu mergeţi niciodată în Siria? întrebă Malko.

Amal se strâmbă.

— Nu. Niciodată. Este trist, sirienii nu se gândesc decât la muncă şi nu îi agreează pe libanezi.

Cina decurse banal. În plus, ambianţa zgomotoasă nu facilita conversaţia. Malko se învârtea în cerc. Imposibil să plaseze întrebări precise. Amal Murad părea perfect transparenţă. Tânără, celibatară, sexy, iubea viaţa. Nu îndrăznise să abordeze viaţa ei privată, dar părea să nu fie interesată în mod special.

Evident, nu era decât prima lor întâlnire. După ce îşi recuperase Kia, Malko se pregătea să o conducă, când ea întrebă:

— *Cunoaşteţi* Music Hali?

— Nu. Ce este?

— Un loc foarte simpatic pentru un pahar. Este spectacol şi muzică.

— *Yallah!* făcu Malko, zâmbind. Să mergem la *Music Hali.*

Până acolo, fusese o seară foarte cuminte. Propunerea tinerei era de bun augur.

*

* *

Music-hall, situat într-un bloc din beton modern din

centru, unde alternau construcţiile noi semănând cu un decor de teatru, terenurile virane şi câteva clădiri hidoase, era un fost cinema transformat în sală de varietăţi. Fotoliile fuseseră înlocuite cu separeuri unde puteau sta şase sau opt persoane, cu o masă în mijloc. Pe scenă, doi cântăreţi care semănau a talibani cu turbanele şi bărbile lor, în realitate creştini sirieni, se agitau ca nebunii, acompaniaţi de o muzică arabă foarte ritmată. Puţin câte puţin, sala se anima. Oamenii se ridicară, începură să danseze, mai întâi pe loc, apoi pe mese!

Amal Murad, în ton cu atmosfera, se ridică în picioare şi începu să se unduiască, cu braţele ridicate în aer. Chiar dacă nu voia să îl seducă pe Malko, acesta şi-o imagina în timp ce făcea dragoste, privindu-i mişcările ritmate ale şoldurilor, care imitau perfect actul sexual. În cele din urmă, i se alătură pe masă şi, la sfârşitul cântecului, dansau amândoi foarte apropiaţi. Amal coborî şi se trânti pe banchetă, gâfâind.

— Ador această muzică.

Chiar şi aşezată, se mişca. Arak-ul servit în valuri îşi făcea efectul. Puţin câte puţin, atitudinea tinerei se înfierbânta. Dansară îmbrăţişaţi, aproape ca doi îndrăgostiţi. Atmosfera, poate că ea era de vină. Peste tot, oamenii flirtau, dansau, cântau şi, mai ales, beau… La ora două dimineaţa, Amal Murad se scutură şi oftă:

— Trebuie să mă retrag! Lucrez mâine.

Îl ghidă pe străzile pustii din Hamra, până la ea acasă. Malko coborî pentru a o conduce până la uşă şi se treziră faţă în faţă, la câţiva centimetri unul de celălalt.

— Mulţumesc pentru această seară minunată, zise ea.

Pupilele ei albastre scânteiau, provocatoare. Malko nu căzu în capcană. Îi luă mâna şi o sărută.

— Sper să vă revăd foarte curând.

— Sunaţi-mă mâine la magazin. Numărul este în cartea de telefon. Şi mie mi-ar face plăcere să vă revăd.

Înainte de a tasta codul, se aplecă uşor şi buzele li se atinseră. Dispăru apoi în întunericul culoarului făcând un semn uşor cu mâna.

Malko reluă drumul spre *Phoenicia.* Perplex. Orgoliul îi

era satisfăcut, dar creierul îi striga să se teamă.

Înainte de a lăsa Kia în parcare, ascunse pistolul în torpedou. Imposibil să treacă de portalul magnetic de la intrare cu el.

*

* *

Abu Mustafa Adib îşi pregătea cafeaua în micul apartament din strada Wahdi-Sabra, în zgomotul claxoanelor, închiriat sub numele unui irakian care trăia în Satele Unite, simpatizant Baas, era o ascunzătoare perfectă. Imobilul era destul de important pentru ca nimeni să nu îi dea atenţie lui şi prietenilor săi.

Irakianul trepida în sinea lui. Lansase contraatacul, dar era blocat de absenţa lui Nabil Makdissi, palestinianul la care îl trimisese colonelul Ramadan. Nu era la Beirut şi prietenii lui refuzau să-i spună unde se afla şi când se întorcea. Deci, nu avea decât să aştepte. Or, nu îi plăcea să îşi prelungească sejurul. În Liban, americanii erau puternici. Din fericire, paşaportul său, pe numele unui irakian real, dar mort, îl proteja. Oficial, negustor de electronice, venise să caute marfă în Liban.

Slavă Domnului, americanii nu aveau fotografii recente ale lui. Era mereu înarmat şi putea reacţiona la orice surpriză neplăcută.

În fiecare zi îi telefona Amalei Murad. Conversaţii foarte scurte, eliptice. Pentru, chipurile, a afla veşti de la amantul ei, pe care americanii îl cunoşteau sub numele de Ibrahim Haddad. Eliminat la Londra, în urmă cu două săptămâni, de agentul CIA Malko Linge care, acum, îi „agăţase” iubita. Abu Mustafa Adib reuşise să o convingă pe Amal Murad să nu-i scoată imediat ochii acestui bărbat pe care ea îl ura din tot sufletul, jurându-i că momentul răzbunării se apropia curând.

Din fericire, Amal Murad era o femeie puternică, ce înfruntase deja moartea tatălui ei, miliţian în Morabitun[18], ucis în urmă cu douăzeci de ani.

Trebuia să reziste, deoarece tot planul irakianului se baza

[18] Miliţie sunită în timpul războiului civil.

pe ea.

Ideea că acest agent CIA îi urmărea din Moldova îl înnebunea. Trebuia ca Beirutul să fie ultima etapă.

*

* *

Era acelaşi ritual de trei zile.

Malko venea să o la pe Amal Murad de acasă, mergeau să cineze, iar el o conducea înapoi acasă. Ziua nu avea nimic de făcut. Wissam El-Hachem, jurnalistul specializat în problemele Irakului, era tot în Yemen. Malko reuşise să aibă o discuţie cu el, din care reieşea că va fi la Beirut în câteva zile.

În acea seară, cinaseră la *Salmontin,* un restaurant foarte şic pe muntele Accaui, în Ashrafieh, unde se servea caviar şi somon fume.

Malko savura pe îndelete Stolichnaya, antrenând-o pe Amal, puţin obişnuită cu alcoolul.

Flirtul său cvasi-platonic începea să-şi facă efectul. Figura ei triunghiulară, plină de senzualitate, luminată de ochii mari, albaştri, provocatori, corpul magnific, toate acestea îl făceau să urle de dorinţă, ţinută intenţionat în frâu.

În privinţa anchetei, se găsea într-un punct mort. Libaneza se lăsa descusută foarte puţin, fără a dezvălui ceva interesant. O viaţă monotonă, un tată mort în timpul războiului civil, studii, un job amuzant şi nimeni în viaţa ei. Îi venea uneori să creadă că nu avea nici o legătură cu cei pe care el îi urmărea. Doar numărul de telefon pe care ea îl folosea şi care servise la închirierea avionului destinat recuperării teroristului irakian rănit în Moldova…

Nu era o persoană neutră.

Numai dacă nu exista o explicaţie foarte simplă. Doar că nu putea să o întrebe…

În acea seară, o lucire diferită plutea în pupilele ei albastre. Amal Murad nu mai avu mişcarea de retragere obişnuită când el îi trecu un braţ după talie. În ajun, îi acordase un sărut fugar, dezinteresat. Bazându-se pe vodcă, intenţiona să facă mai mult. Aproape îi forţă buzele, lipit de ea şi, în fine, simţi limba Amalei animându-se.

Nu dură decât câteva secunde, apoi ea îl respinse.

Reveni la atac, mângâindu-i bustul prin rochie, iar şoldurile începură să i se mişte, ca sub un acces violent de mâncărime. Strânsoarea lor se accentuă. Malko era foarte departe de CIA. Redevenit omul cavernelor, o lipi pe Amal de peretele culoarului, făcând-o să-i simtă sexul întărit între coapse.

Extazul dură câteva secunde, apoi Amal îi muşcă buza, se zbătu şi, ca din greşeală, apăsă cu spatele pe butonul întrerupătorului.

Culoarul se lumină, la fel şi holul, printr-o uşă transparentă.

Valuri de adrenalină îl invadară imediat pe Malko. În spatele uşii, tocmai văzuse silueta unui bărbat nemişcat, care îi privea.

Libidoul îi îngheţă brusc, gândurile i se învălmăşeau în minte. Pistolul rămăsese în torpedoul maşinii Kia. Amal Murad părea să nu fi remarcat această prezenţă; sau nu *voia* să o remarce.

La fel ca Daniel Pearl, în urmă cu câţiva ani, în Pakistan, Malko nu luase în seamă atenţionările de securitate. Aşa se poate muri.

Prosteşte.

Capitolul V.

Uşa care separa holul de culoar se deschise şi în faţa lor apăru bărbatul necunoscut. Malko, încremenit, cu mâinile în continuare pe şoldurile Amalei Murad, se gândi, o secundă, să se folosească de ea ca de un scut. Nu avu timp.

Bărbatul trecu deja pe lângă ei, mormăind vag o scuză. Era atât de aproape, încât Malko îi simţi mirosul de tutun şi transpiraţie. După ce deschise uşa spre stradă, dispăru.

Era un simplu trecător…

Malko îşi reveni. Şi îşi reluă asaltul cu o nouă vigoare. Amal îl respinse cu mai puţină violenţă, dar zise încet:

— Nu, nu vreau! Nu aici! Aşteptaţi puţin, abia ne cunoaştem.

Fără să îi lase timp să răspundă, îl sărută fugitiv pe gură şi dispăru ca o hoaţă. Frustrat, golit, Malko reveni la maşină. Pentru câteva secunde, trecuse de barierele morale ale libanezei. Era de bun augur. Pentru a-şi acorda un alibi dorinţei sale, îşi zicea că, dacă ar pătrunde în intimitatea Amalei Murad, ar putea să-i adreseze mai uşor anumite întrebări. În orice caz, ea nu întrerupsese orice legătură.

*

* *

Cu faţa sub jetul duşului, Amal Murad plângea convulsiv, furioasă şi ruşinată. Voia să îşi smulgă limba. Pentru câteva secunde, îşi trădase amantul mort, Ibrahim Haddad. Nu îşi putuse stăpâni instinctele.

Căzuse pradă senzualităţii sale. De când îşi pierduse virginitatea, nu mai putuse niciodată să reziste contactului, chiar şi indirect, cu sexul în erecţie al unui bărbat. Se topea literalmente, îşi pierdea voinţa şi chiar dacă nu îşi dorea, rămânea lipită de el, ca cineva care pune mâna pe metalul încins şi nu îndrăzneşte să o la, de frică să nu îşi lase pielea acolo.

Îi trebuise o voinţă supraomenească pentru a pune capăt acestei îmbrăţişări.

Se consolă gândindu-se că toată această comedie se va termina cu o răzbunare strălucitoare.

Ea nu făcea politică, dar se alăturase cauzei irakiene care lupta împotriva americanilor, din ură faţă de Israel. Convinsă că toate nenorocirile Libanului veneau de la statul evreu. Îl întâlnise pe Ibrahim Haddad în urmă cu un an, la cafeneaua *Gemmayeh* şi fusese dragoste la prima vedere.

Dând dovadă de un angajament total, irakienii sfârşiseră prin a avea încredere în ea. Astfel ajunsese în posesia unui telefon mobil cumpărat clandestin, pe care membrii organizaţiei baasiste puteau lăsa mesaje. Cum ea nu pleca din Beirut, era foarte practic. Nu ştia că Rashid Buraq, mâna dreaptă a lui Abu Mustafa Adib, îl folosise sub numele de „Ryad”, pentru a închiria un avion.

*

* *

Întins pe pat în timp ce se uita la CNN, Malko îşi rumega frustrarea. Dacă nu ar fi fost atât de târziu, ar fi sunat la Laila Nahas. Simţea nevoia să-şi înfigă sexul în vintrele unei femei, ca un însetat care are nevoie de un pahar cu apă.

Cu greu îşi găsi somnul. Teama faţă de bărbatul pe care îl crezuse un ucigaş trecuse pe moment, dar mai simţea încă în stomac senzaţia aceea vulcanică.

*

* *

Aleseseră să se întâlnească în barul de la *Summerland,* hotelul de pe malul mării, în periferia de sud, acolo unde se efectuau schimburile de ostatici în timpul războiului civil. Ca mulţi palestinieni, Nabil Makdissi era paranoic. Schimbând mereu aliaţii, nu mai ştia care îi sunt prietenii. Răsucise îndelung între degete mesajul colonelului Ramadan, semnat Jameh-Jameh, ca pentru a-i identifica mai bine scrisul.

— O să văd cum ne organizăm, zise în cele din urmă. Ne revedem aici mâine, la aceeaşi oră.

Abu Mustafa Adib nu putea protesta, ştiind foarte bine că interlocutorul său voia să verifice direct dacă Ramadan dorea cu adevărat să-l ajute pe acest tip, necunoscut lui. Pentru asta, avea nevoie de o legătură sigură a ofiţerului sirian la Beirut. Numai cine era extrem de prudent trăia mai

mult în Liban.

Nabil Makdissi nu îşi făcea nici o iluzie: sirienii protejau anumiţi palestinieni fiindcă ei reprezentau o forţă de manevră împotriva anti-sirienilor. Cu arme, tehnicieni fără scrupule şi o tehnologie bună. Când nu vor mai fi utili, vor fi lichidaţi. Ca druzii care schimbaseră tabăra.

*

* *

Malko lua masa cu Laila Nahas la restaurantul de la *Vendome,* la ultimul etaj, cu o vedere minunată spre mare. Jurnalista îşi schimbase look-ul, luând un taior arcuit şi o bluză din dantelă neagră, care îi punea în valoare bustul impunător.

Malko o sunase, după frustrarea din seara precedentă. Ea renunţă să mai devoreze din priviri un brunet aşezat la masa alăturată pentru a anunţa:

— Am veşti de la Wissam. M-a sunat din Yemen.

— Eu nu l-am contactat decât o dată şi foarte greu, remarcă Malko.

— Îşi închide telefonul, dar îl reporneşte din când în când, explică Laila. Dacă îmi promiţi că eşti drăguţ cu mine, îţi voi povesti ce mi-a zis.

În acelaşi timp, mâna ei mângâia piciorul lui Malko pe sub masă. Se purta ca un bărbat.

— Vrei să luăm o cameră aici? întrebă el, nu prea convins.

— Nu, aşteptăm până sâmbătă. Până atunci am cine rezervate în fiecare seară. Dar îmi vei consacra weekend-ul…

— Promit! se jură Malko.

Până la urmă, să sodomizeze o tipă mai mult decât seducătoare, care nu cere decât asta, nu era corvoada secolului.

— Wissam mi-a spus că ştie lucruri foarte interesante despre banii irakieni, continuă ea cu un zâmbet pofticios, dar nu vrea să le discute la telefon. Se întoarce la Beirut peste trei zile.

— Este adevărat?

— Jur. Acum, trebuie să plec. Trebuie să îmi termin lucrul

la revistă…

În lift, se frecă de el, urmărindu-i cu colţul ochiului reacţia. Simţind că se apropie data stabilită, îşi dubla atacul.

— Te sună el imediat ce soseşte, zise ea când urcă în maşină.

*

* *

Abu Mustafa Adib tocmai număra bancnote de 20 000 de livre libaneze în toaleta de la *Summerland,* în timp ce Nabil Makdissi coborî privirea modest. La două milioane se opri şi palestinianul băgă banii în buzunar.

— Totul va fi gata mâine, promise el. Inutil să ne revedem. Nici să ne telefonăm. Securitatea internă mă urmăreşte. Sunt „haririşti”.

Irakianul se întoarse la maşină în parcarea hotelului *Summerland. Î*nainte de a pleca spre Damasc, trebuia să se oprească la un bijutier pentru a cumpăra un colier de perle de Tahiti pentru soţia colonelului Ramadan. I-l va oferi la picnicul de vinerea următoare. Amina Ramadan adora perlele de culoare.

Soţul ei le meritase din plin.

*

* *

După ce parcă Kia în piaţa Martyrs, în faţa enormei moschei noi construite de Rafie Hariri, Malko se îndreptă pe jos spre piaţa Etoile, în inima zonei pietonale din centrul oraşului. Imobile de un ocru arzător noi, evocând un decor de teatru, flancate de cafenele şi restaurante în terase.

Ciudat, când o sunase pe Amal Murad, după amiază, îi fixase întâlnire la *Cafe de l’Etoile,* chiar în faţa Adunării Naţionale, explicând că ieşea de la serviciu la ora trei.

Acest cartier era ciudat, o încrengătură de imobile de un roşu-aprins, câteva săpături arheologice, terenuri virane şi imobile încă în ruine, ca şi resturile diforme ale unui fost cinematograf conservat intact din motive misterioase, unde se ridica pe vremuri piaţa Canons.

Tânăra era deja acolo, în faţa unui *jallab*[19]*,* la fel de sexy

[19] Suc de smochine glasate (n.tr).

în ţinuta ei de lucru, pulover mulat, jeans diamantat şi pantofi escarpen. De la început, se aplecă spre Malko şi îl sărută pe gură, fără să insiste prea mult.

Inima începu să-i pompeze adrenalină. Amal îşi puse mâna peste cea a lui Malko şi, privindu-l în ochi, zise în şoaptă:

— Ieri seară, m-am purtat ca o idioată…

— Ba nu, protestă Malko, este adevărat, nu ne cunoaştem destul de bine.

— Vă doream, murmură tânăra, aţi simţit-o.

Încurajat, nu putu să nu adauge:

— Este adevărat, ne purtăm ca nişte liceeni. În seara aceasta, am putea cina într-unul din restaurantele de la *Phoenicia* şi…

Amal îl întrerupse.

— Nu, detest *Phoenicia.* Este plin de târfe acolo. Majoritatea fetelor în *abaya* sunt târfe siriene sau beduine de 10 000 de livre numărul. Dacă vrei, ne putem vedea în altă parte. O prietenă mi-a spus că îmi dă cheia apartamentului ei. Vom merge după aceea să cinăm unde vei dori.

Arterele lui Malko vibrau de adrenalină ca un torent în timpul furtunii. În fine, Amal se oferea ca o adevărată femeie, adoptând tutuiala pentru a sublinia schimbarea de atitudine.

O privi intens.

— Este superb. Cum facem?

— Trebuie să mă întâlnesc cu ea pe la cinci, ca să îmi dea cheile. Nu vreau ca ea să te vadă. Vrei să vii pe la şase?

— Unde?

— Strada Salah-Eddine, nr. 15, în Hamra. La parter, nu este decât o uşă. Este o casă veche. Din exterior, nu pare frumos, dar înăuntru este confortabil.

Malko ar fi mers cu ea şi sub un cort… Notă adresa, iar Amal se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Poţi parca lejer acolo, este mereu loc.

Ea se aplecă şi îl sărută din nou, de această dată atingându-l cu vârful limbii.

Malko o privi mergând legănat, aproape lasciv, pe strada

Maarad. Se întoarse pentru a-i zâmbi.

Abia dispăru din vedere că el şi sări la telefonul mobil pentru a-l anunţa pe Christopher Stafford.

— *You're lucky*[20]*!* făcu şeful biroului, sunt în oraş. Nu departe. Ne vedem la Paul, brutăria din strada Couraud. În zece minute.

*

* *

Brutăria Paul era o adevărată colivie. Acolo îşi dădeau întâlnire toate tipele elegante din Beirut, pentru a ronţăi o salată între o probă la haine şi un amant. Malko îl văzu pe Christopher Stafford în fundul localului, protejat de două gărzi cu părul scurt, haine de piele şi ochelari negri.

— Aveam întâlnire cu târâtura de Walid Jumblatt, explică americanul. S-a îndrăgostit de Condi Rice[21]... Îi e total fidel şi vrea să îl atârne pe Bacher El-Assad de un cârlig de măcelărie... Este dezlănţuit de la începutul „dialogului".

Toţi politicienii libanezi erau adunaţi de o săptămână în centrul oraşului, înconjuraţi de precauţii extraordinare pentru aşa-zise finalizări ale disputelor inter-libaneze. Ceea ce a scos la iveală câteva răsturnări de situaţie deloc triste: generalul Aun sărutându-l pe gură pe şeicul Nasrallah, şeful Hezbollahului, sau Walid Jumblatt, druidul, vechi aliat al Siriei, realiindu-se cu George Bush...

— Dacă Jumblatt are ceva de vândut în schimbul unei rente viagere, este momentul să cumpărăm, comentă sobru şeful biroului CIA. Sirienii au pus preţ pe capul lui şi sunt oameni foarte serioşi.

În urmă cu câţiva ani, generalul Michel Aun era ţinta sirienilor. CIA descoperise în Cipru rachete sol-aer Sam 7 ascunse în port şi destinate să doboare avioanele comerciale împrumutate de generalul libanez. Sirienii nu o făcuseră încă. Să doboare un avion plin cu pasageri...

Nevinovaţi, doar pentru a scăpa de un inamic nu le punea probleme de conştiinţă.

Malko îi relată ultima sa întâlnire cu Amal Murad, declanşând un zâmbet ironic din partea şefului biroului CIA.

---

[20] Eşti norocos.

[21] Condoleezza Rice, secretar de stat al SUA (n.tr.).

— V-am sfătuit să vă puneţi în valoare şarmul, concluziona acesta. Bravo! Bun, ce părere aveţi?

— Sunt în cumpănă, mărturisi Malko. Sau nu are nici o legătură cu cazul nostru şi are o explicaţie pentru telefonul folosit. Sau îmi întinde o cursă…

Christopher Stafford bău puţin Defender.

— Este ca la poker, conchise el, trebuie să mergi mai departe pentru a vedea. Cu precauţiile de rigoare. „Baby-sitters” şi sonorizare. Mă ocup de toate imediat.

De pe telefonul securizat, apelă pe unul din colaboratori la ambasadă apoi zise:

— Oamenii mei vor fi la *Phoenicia* într-o jumătate de oră cu materialele. Întâlnirea dumneavoastră are loc în oraş, pe ziuă, dar aici, totul este posibil: Rafie Hariri a fost asasinat la prânz, în plin centru. Cei doi care sunt cu mine vorbesc araba. Vor ocupa poziţii în apropierea imobilului. Veţi fi în legătură cu ei. Eu mă întorc la ambasadă şi iau legătura cu MC Touch, pentru a localiza telefonul Amalei Murad.

— O.K., mergem.

După o discuţie scurtă cu cei doi baby-sitters şi un schimb de numere de telefoane, se despărţiră.

*

* *

Tehnicianul avea gesturi fluide şi precise ca ale unui mare croitor. După ce echipase haina lui Malko cu un microfon legat la un emiţător disimulat într-unui din buzunarele interioare, îşi termină treaba fixând microfonul în buzunarul exterior al hainei, luă mâna lui Malko şi o aşeză pe material, în locul unde microfonul era poziţionat.

— Dacă apăsaţi acolo, explică el, întrerupeţi emisia şi sunteţi pe cont propriu. Altfel, paznicii dumneavoastră vor auzi ceea ce se întâmplă în timp optim. Dacă în locul fetei cu care aveţi întâlnire, vă treziţi faţă în faţă cu răufăcători, oamenii noştri vor reacţiona foarte rapid.

Iar dacă Amal Murad dorea cu adevărat o simplă aventură, Malko va întrerupe microfonul, pentru a evita să împartă plăcerile cu cei doi baby-sitters.

Îmbrăcă haina „sonorizată” şi privi la ceasul Breitling. Cinci fără un sfert. Avea timp suficient.

*

* *

Strada Salah-Eddine, la nr. 154, un loc liniştit, uşor în pantă, nu părea suspect. Un imobil vechi cu trei etaje, cu obloane verzi, pereţi cu urme de lovituri, o gaură imensă la al doilea etaj care dădea spre terenul învecinat. Un poster mare cu Rafie Hariri şi fiul său era lipit pe acea faţadă.

Malko privi în jurul lui, fără să vadă Hyundai-ul Amalei. Douăzeci de metri mai departe cei doi agenţi CIA aşteptau într-un Ford alb.

Se intra în imobil printr-o uşă mică pe partea care dădea spre un culoar murdar. Al doilea şi al treilea nivel păreau nelocuite, cu obloanele închise.

Malko se uită la ceas: cinci fără trei minute. Era în avans. Formă numărul Amalei care răspunse la a treia sonerie. Părea că gâfâie şi întrebă imediat:

— Unde eşti?

— În faţa casei. Dar nu îţi văd maşina.

— Am venit cu un taxi. Te aştept. Suni la parter în stânga, chiar în faţa scărilor.

Vocea îi părea încordată. Emoţia primei întâlniri... Malko privi la casă, la cei doi baby-sitters şi traversă pentru a ajunge la intrarea imobilului.

Tocmai intra pe culoar când sună telefonul. Era Christopher Stafford.

— Tocmai aţi sunat-o pe Amal Murad, zise americanul. Ce v-a zis?

— Că mă aşteaptă la nr. 154, aşa cum am stabilit. Americanul înjură.

— Târfa! Sunt în legătură permanenţă cu MC Touch. Amal Murad se află la peste doi kilometri de aici.

Capitolul VI.

Malko se uită la obloanele verzi cu urme de praf ocru de la ultima *khamsin*[22]. Cine era în spatele lor? Deci, intuiţia nu îl înşelase. Toată purtarea Amalei Murad nu fusese decât teatru. Trebuia să se decidă repede.

— Malko?

Vocea lui Christopher Stafford era neliniştită şi, în acelaşi timp, surescitată.

— V-a întins o cursă! Zise el cu o voce încordată.

— Acum, mi se pare evident, recunoscu Malko. Ar trebui anunţată poliţia libaneză pentru a-i prinde pe complicii ei. Cei care mă aşteaptă, desigur, înăuntru.

Americanul râse nervos.

— Pentru a le spune ce? Că o fată v-a tras clapa? Nu le pot spune adevărul.

— Atunci voi intra, concluzionă Malko.

Îi era suficient dacă recupera pistolul din maşină.

— Niciodată! răcni Christopher Stafford. Nu am dreptul să vă las să vă riscaţi viaţa. Sunteţi prea preţios pentru Agenţie. Voi trimite cei doi oameni ai mei. Sunt membri ai serviciului de securitate al ambasadei, soldaţi, care au venit din Irak. Este singura noastră şansă de a prinde pe careva, de a putea regăsi o pistă.

— Şi Amal Murad?

— Va găsi cu siguranţă o explicaţie. *Yallah,* îi sun pe băieţi. Aşteptaţi în maşină.

Malko nu agrea prea tare această soluţie, dar era cea mai logică. Christopher Stafford închisese. După câteva clipe îi văzu pe cei doi americani – nişte dulapuri în haină de piele, ochelari negri – ieşind din Fordul alb şi venind spre el.

— Intrăm, sir! făcu unul dintre ei. Rămâneţi aici şi supravegheaţi strada. Imediat ce îi neutralizăm pe „bandiţi”, vă sunăm. Dl. Stafford ne-a dat numărul dumneavoastră de telefon.

[22] Furtună de nisip.

Malko parcurse aproximativ zece metri, trecând prin faţa unei băcănii închise, deasupra căreia atârna o reclamă Coca-Cola, pentru a ajunge înapoi la maşină. Strada Salah-Eddine era pustie, luminată de soarele care asfinţea.

Calm total.

*

* *

După ce intrară în holul de la nr. 154, Mel Cliffs şi Doug Folker îşi descheiară gecile şi scoaseră pistoalele-mitralieră MP5. Peste vesta antiglonţ ultimul răcnet, purtau o centură cu încărcătoare şi grenade orbitoare. De aceea aveau cu ei ochelarii negri speciali. Cum kevlarul vestelor rezista la gloanţele de armă de război trase de la mai puţin de un metru, se simţeau siguri pe ei. În Irak, procedaseră frecvent la percheziţii de acest tip. Urmară culoarul şi făcură la stânga. După colţ, era o uşă verde, în faţa scărilor din lemn.

Mei Cliffs se lipi de perete, cu glonţul pe ţeava armei, în timp ce Doug Folker se oprise în faţa uşii. Ascultă câteva minute, cu urechea lipită de uşă, apoi făcu un semn din cap colegului său şi puse degetul pe sonerie.

*

* *

Deflagraţia făcu aerul să tremure pe o rază de o sută de metri. Geamurile băcăniei din faţa nr. 154 fură aruncate spre interior. Malko, aşezat în Kia, văzu parbrizul explodând şi fu măturat de un suflu arzător. Maşina fu aruncată înapoi, din cauza undei de şoc, lovind vehiculul parcat în spate. Un val de schije se abătu peste caroserie. Jerbe de foc ţâşniră din cele patru ferestre de la parter, iar acum flăcările cuprinseseră întreg imobilul, invadând faţada.

Malko rămase împietrit câteva secunde, apoi ţâşni din maşină şi alergă spre imobilul din care ieşeau nori de fum negru şi flăcări.

Când ajunse pe culoar, se simţea un miros de ars şi de altceva, indescifrabil. Cu o batistă la gură, intră înăuntru, sărind peste bucăţi de plafon smulse de explozie înainte să ajungă la intrarea propriu-zisă.

Abia se vedea, prin fum, praf şi flăcări care începeau să cuprindă scările. Malko abia putea respira. Zări un corp

întins pe jos, se aplecă şi începu să îl tragă. Era extrem de uşor. Îi trebui câteva secunde pentru a înţelege de ce bărbatul – unul din cei doi soldaţi – fusese sfârtecat în două, de la mijloc. Uşa apartamentului de la parter nu mai era, prin deschizătura căscată ieşind flăcări.

Malko se retrase, învins de căldură şi certitudinea că nimeni nu putuse supravieţui deflagraţiei. Era o schemă clasică din războiul civil libanez: apartamentul-capcană. Când apăsai pe sonerie, totul exploda.

Când ieşi în stradă, fu înconjurat imediat de oameni. Toţi vecinii alergau, terifiaţi. Îl interpelară pe Malko în arabă, apoi în engleză şi în franceză, crezând că se afla înăuntru în momentul exploziei.

— Nu am nimic. Nu am nimic! repetă el.

O sirenă de pompieri se apropia. Reuşi să treacă de cercul de gură-cască şi să îl poată suna pe Christopher Stafford. În momentul în care două maşini de pompieri, urmate de o ambulanţă, opreau în faţă la nr. 154, strada era plină de cioburi de sticlă, bucăţi de obloane smulse. Un abajur, miraculos de intact, aterizase pe acoperişul unei maşini. Pubelele din faţa clădirii ardeau.

— Malko! Ce s-a întâmplat? Nu mai am contact cu oamenii mei. Sunteţi O.K.?

— Este abominabil, răspunse Malko, şocat. Oamenii dumneavoastră sunt morţi. Apartamentul era plin cu explozibil. Totul a sărit în aer. Mai localizaţi încă telefonul Amalei Murad?

— Nu. Cu siguranţă că l-a dezactivat şi i-a scos bateria.

— Mă duc acasă la ea! Chiar dacă nu este nici o şansă să o găsesc acolo. Vă ţin la curent.

— Trimit oameni în zonă, zise şeful staţiei CIA. Şi îl sun pe generalul Rifi, să încerce să găsească indicii. Este îngrozitor. Fiţi *foarte* atent.

— Ei mă cred mort, zise Malko. Asta îmi dă un oarecare avantaj.

Din fericire, Kia funcţiona, în ciuda parbrizului explodat, iar strada era cu sens unic. Ieşi fără probleme, celălalt capăt fiind blocat de maşinile de pompieri. Porni spre strada Baalbek.

Normal, Amal Murad trebuia să îl creadă mort şi să se simtă în siguranţă. După cinci minute, oprea în faţa casei ei. Intenţionat parcă maşina mai departe, reveni pe jos şi intră în hol. Imposibil să meargă mai departe, din cauza interfonului. Apăsă pe numărul apartamentului Amalei Murad.

Nici un răspuns.

Nu avea decât să aştepte.

Se sprijini de perete, reprimându-şi o senzaţie de vomă în timp ce se gândea la soldatul tăiat în două.

*

* *

Amal Murad, conform instrucţiunilor date de Abu Mustafa Adib, oprise, apoi demontase telefonul mobil, după ultima conversaţie scurtă cu agentul CIA căruia îi întinsese cursa. Moartea lui risca să declanşeze reacţii violente din partea americanilor şi a aliaţilor lor libanezi. Conveniseră deci ca ea să dispară un timp. Ascunsă la nişte oameni siguri.

Dar, de câteva minute, apăruse ceva nou. Radiourile toate nu încetau să vorbească despre atentatul din strada Salah-Eddine. Ceva nu se potrivea: se vorbea de *doi* morţi, americani.

Ce se întâmplase?

Panicată, Amal Murad se îndreptă spre apartamentul ocupat de Abu Mustafa Adib, pe strada Wahdi-Sabra. Parcă maşina lângă şi urcă. Irakianul îi deschise şi îi zise imediat:

— Nu a murit! A fost suspicios, a trimis doi americani în locul lui.

Tânăra se lăsă pe canapea, epuizată, cu picioarele moi. Nebună de furie că nu a reuşit să-şi răzbune amantul omorât de acest agent CIA.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. I-am vorbit, nu bănuia nimic.

— Ba da, probabil că a bănuit, răspunse sobru irakianul. Acum trebuie luat totul de la zero.

Mai rău era că de acum nu mai putea să părăsească Beirutul, având pe urmele sale pe acest tip încrâncenat să-i prindă.

— Eşti sigură că nu ai comis vreo greşeală? insistă el.

Amal Murad scutură din cap.

— Nu. Voia *cu adevărat* să se culce cu mine. M-am gândit că mă crede.

Abu Mustafa Adib nu insistă. Vor înţelege mai târziu.

— *Ya'ni,* făcu el, vei pleca la prietenii noştri din Brumanna. Imediat. În câteva zile ţi se va aduce un paşaport ca să poţi pleca în Siria. Ai făcut ce ai putut. *Yallah!*

Libaneza se ridică de pe canapea, se îmbrăţişară scurt şi dispăru.

După zece minute, se auzi bătând la uşă. Se duse să deschidă, ascunzând un mic revolver în buzunarul gecii. Nu era decât un agent de la Siguranţa generală, racolat de sirieni, care îi aducea lista zilnică a sosirilor şi plecărilor din toate hotelurile din Beirut. Fiecare stabiliment era dotat cu un calculator care transmitea la Siguranţa generală toate aceste date. Pentru o sută de dolari pe lună, Abu Mustafa Adib avea acces la ele. Îi fuseseră de folos pentru localizarea agentului CIA, imediat ce fusese sigur de prezenţa lui la Beirut şi pentru a fi urmărit până la magazinul Amalei Murad, pe care o pusese în gardă.

Pentru a se calma, desfăcu o sticlă de Defender „Succes" şi îşi turnă o porţie mare. Apoi, începu să se gândească, stând pe canapeaua veche. Evalua armele care îi mai rămâneau.

Nu era mare lucru. Mai întâi, trebuia să afle ce îi pregătea adversarul. Pentru asta, nu îi rămânea decât un mijloc. Printr-un angajat de la *Phoenicia,* avea posibilitatea să verifice de la distanţă toate căsuţele de mesagerie vocală ale hotelului, graţie unui mic montaj electronic. Nu conta prea mult pe aceasta: un profesionist nu ar utiliza un mijloc atât de „deschis". Totuşi, fiindcă voia să preia controlul imediat, apelă mesageria vocală a lui Malko Linge, dând peste un mesaj aproape de neauzit, în afară de un nume: Wissam El-Hachem.

Nu îi spunea absolut nimic şi promise să verifice prin amicii lui libanezi cine era acest tip care suna la agentul CIA.

Apoi, aprinse televizorul pentru a urmări ceea ce se

întâmpla în strada Salah-Eddine.

*

* *

Noaptea se lăsase demult, dar Malko nu reuşea să renunţe la pânda lui din strada Baalbek. Ştiind că Amal Murad nu se va arăta. Telefonul sună.

— Puteţi să renunţaţi, anunţă Christopher Stafford. Toate televiziunile şi radiourile au dat numele morţilor. Această fată este cu siguranţă ascunsă. Am sunat la generalul Ashraf Rifi şi i-am comunicat numele ei pentru a începe imediat o anchetă. Avem întâlnire mâine dimineaţă la biroul lui, la ora nouă. Poate că va avea noutăţi. Vă trimit o maşină, putem lua masa împreună. Trebuie să fiţi încă sub stare de şoc.

— Da, mărturisi Malko. Mulţumesc, dar nu am chef să mă mişc. Mă întorc la *Phoenicia.*

Nu voia să vadă pe nimeni. Telefonul sună din nou în timp ce cobora spre *Phoenicia.* Era Laila Nahas.

— Ai auzit de atentatul din strada Salah-Eddine? Au zis că cei doi bărbaţi omorâţi erau *mukhabarats* americani. Ştii ceva?

— Nu, minţi Malko.

— Nu pari în formă, remarcă jurnalista libaneză. Vrei să luăm masa împreună, pot să anulez ce aveam planificat…

— Mulţumesc, făcu Malko, sunt frânt. Ne vedem în week-end.

Nu avea chef nici de sex. Doi oameni muriseră în locul lui şi această idee îl rodea. Se simţea cumplit de vinovat.

Când ajunse în cameră, mesageria vocală clipea. Mesajul era aproape imperceptibil, în afară de numele Wissam El-Hachem care suna probabil din Yemen. Făcu un duş şi se întinse pe pat. Demoralizat. Gândindu-se la cei doi soldaţi sfârtecaţi în locul lui. Nu va uita niciodată senzaţia pe care o simţise când trăsese de corpul tăiat în două al soldatului american.

Rajjik Mahtub avea dreptate: Beirutul era în continuare periculos.

*

* *

Generalul Ashraf Rifi, directorul jandarmeriei şi al Forţelor interne de securitate, era un bărbat bine, cu chelie, mustaţă fină, o alură foarte militărească. Numit de Rafie Hariri, nu era un prieten al sirienilor.

Biroul său, la al doilea etaj al clădirii lipite de turnul pătrat de cincisprezece etaje care adăpostea cele două servicii, era spaţios, mobilat fără ostentaţie, cu o cameră care supraveghea culoarul. Doar el putea comanda deschiderea uşii. Precauţie elementară pentru a evita incidentele. Îi primise pe Malko, Christopher Stafford şi un reprezentant al FBI cu căldură, aşezându-se cu toţii în jurul unei mese joase, în faţa cafelelor. Telefonul mobil al generalului suna aproape la fiecare minut.

Doi americani fuseseră omorâţi, deci era obligaţia FBI să ancheteze. Ofiţerul libanez intră imediat în subiect.

— Sunt dezolat de acest oribil atentat, zise el şi vă prezint toate scuzele guvernului meu. Sper că ancheta va permite să îi arestăm cât mai repede pe vinovaţi.

Până atunci, nu fusese *niciodată* arestat responsabilul vreunui atentat, în Liban. Ca şi cum vinovaţii veneau de pe altă planetă. De altfel, regretele generalului libanez păreau sincere.

— Ce aţi aflat de ieri seară şi până acum? întrebă Christopher Stafford.

Generalul Rifi deschise raportul făcut de serviciul său şi le zise celor trei.

— Apartamentul de la nr. 154 din strada Salah-Eddine nu era locuit de mult timp, anunţă el. Proprietarul a fost ucis în timpul evenimentelor, iar moştenitorii l-au lăsat aşa. Necunoscuţi au intrat acolo.

— Nici o identificare? întrebă agentul special al FBI.

— Vecinii au crezut că erau rude, explică generalul libanez.

— Iar capcana?

— Clasică. O încărcătură explozivă de aproximativ zece kilograme de Semtex era legată de sonerie printr-un dispozitiv foarte simplu, un detonator electric. A fost suficient să sune pentru a declanşa deflagraţia. Încărcătura fusese plasată în spatele uşii, pentru a fi siguri că va fi

doborât cel care suna.

— Aveţi vreo pistă?

Generalul Rifi răspunse la telefon înainte de a ridica privirile spre cer.

— Nu! Sunt mulţi oameni capabili să fabrice astfel de explozivi.

Bău puţină cafea şi se întoarse spre Malko, cu un zâmbet forţat pe buze.

— Dumneavoastră eraţi cel vizat, cred, după spusele domnului Stafford. Aveţi vreo idee referitoare la vinovaţi?

— Foarte precisă, confirmă Malko. Se numeşte Amal Murad şi îmi dăduse întâlnire.

Explică toată povestea în timp ce libanezul nota.

— Am eliberat deja un mandat de arestare pentru această tânără după discuţia mea de seara trecută cu domnul Stafford, confirmă generalul Rifi. Semnalmentele ei au fost transmise posturilor de frontieră şi la aeroport.

— Mi-a spus că împărţea apartamentul cu o prietenă, zise Malko.

— Fals, zise generalul, trăia singură şi nu mai este nimeni la ea acasă.

— Iar la magazin?

— Nu se cunoaşte unde este. Nu a spus nimic.

— Ieri seară la ora şase era încă în Beirut, zise Christopher Stafford. Am localizat-o datorită telefonului mobil; acesta nu mai este în reţea de ieri de la ora 6:17. Deci, nu o mai putem localiza.

— O vom găsi! afirmă generalul. Doar dacă nu s-a refugiat în altă ţară.

Delicată pudoare, singura ţară cu frontieră în afară de Israel fiind Siria. Se lăsă o linişte lungă, apoi generalul libanez se întoarse din nou spre Malko.

— Aveţi vreo idee asupra motivului care a determinat-o pe această femeie să încerce să vă omoare?

După o privire scurtă cu Christopher Stafford, Malko explică:

— Fac verificări cu privire la o mare sumă de bani care a dispărut din Irak în urmă cu trei ani. Un miliard de dolari. Am crezut mult timp că banii erau în Irak, dar nu este aşa.

Or, ultimele indicii duc aici, la Beirut. Amal Murad este în legătură cu oameni care au grijă de aceşti bani. Aţi auzit vorbindu-se de aşa ceva?

— Nu, îl asigură generalul libanez. Dar sirienii cu siguranţă. Până anul trecut, nimic nu se întâmpla aici fără ca ei să ştie.

— Ce veţi face? insistă Christopher Stafford. Doi cetăţeni americani au fost asasinaţi.

— Ştiu şi aş jura că este o lovitură a palestinienilor lui Ahmed Jibril. Ei acceptă astfel de treburi, dar nu sunt niciodată probe. Voi declanşa totuşi o anchetă pornind de la numărul de telefon folosit de Amal Murad, promise generalul Rifi. Vă voi ţine la curent.

Foarte călduros, îi conduse până la lift. Urcând înapoi în maşina ambasadei, Christopher Stafford oftă.

— Nu va duce nicăieri. Nu reuşesc ei să îi găsească pe asasinii libanezilor, dar pe ai americanilor…

— Se pare că el crede că sirienii sunt implicaţi, remarcă Malko. Până aici, nu am descoperit nici o urmă de-a lor în acest caz.

— Irakienii lui Saddam Hussein nu au legături aici, explică americanul, sunt obligaţi să trateze cu alţii. Au contacte cu sirienii, care îi folosesc pe palestinieni. Chiar dacă şefii pro-sirieni ai organelor de securitate libaneze sunt la închisoare, toţi subordonaţii au rămas pe loc.

Avem o sursă la palestinieni, aici, la Beirut. O să încerc să o reactivez. Trebuie să fi auzit de acest atentat.

— Şi Amal Murad?

— Este deja la adăpost. În Siria.

— Bun, concluziona Malko, dacă acest Wissam El-Hachem nu are nimic serios să îmi povestească, nu am decât să iau avionul.

*

* *

Abu Mustafa Adib se simţea rău. Vestea morţii celor doi americani îi provocaseră isterie colonelului Ramadan. Acesta îi trimisese un mesaj care îl obliga să se întoarcă la Damasc, pentru explicaţii. Americanii, care cunoşteau perfect rolul sirienilor în Liban, vor protesta pe lângă

responsabilii politici sirieni. Şi risca să pice totul pe el.

Doar că Abu Mustafa Adib nu putea părăsi Beirutul. Nu atât timp cât CIA dădea târcoale operaţiunii sale. Ceruse legăturii sale de la Siguranţa generală un portret al lui Wissam El-Hachem şi îl aştepta.

Ieşi şi luă un taxi spre Bordj Hammud, unde avea întâlnire cu informatorul său. În mijlocul taxiurilor galbene, îşi zise că ar fi fost mai simplu să meargă la *Phoenicia* să îl elimine pe agentul CIA în camera sa. Dar nu putea face această operaţiune în Beirut, iar *Phoenicia* se proteja cu porţi magnetice de control. Era nevoie, deci, de o organizare de care el nu dispunea.

*

* *

După ce trecuse la întâmplare pe lângă magazinul unde lucrase Amal Murad, Malko se întorsese la *Phoenicia.* Indispus. Din cauza lui doi oameni muriseră. În locul lui, într-un fel şi simţea că nu va putea nici măcar să se răzbune. Pistolul pe care îl avea la curea părea zadarnic împotriva unor astfel de adversari.

Telefonul fix din cameră sună. O voce de bărbat întreba de el.

— Eu sunt, zise Malko. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Wissam El-Hachem. Sunt încă în Sanaa, dar mă întorc la Beirut mâine dimineaţă.

Comunicaţia era net mai bună. Malko simţi că îşi revine.

— Cred că veţi putea să mă ajutaţi, zise el. Sunteţi familiarizat cu afacerile irakiene?

Jurnalistul râse.

— Care? Sunt destule! Este mare numărul celor care au câştigat bani cu irakienii. Băncile libaneze în primul rând. Apoi, toţi intermediarii. Eu lucrez la o revistă economică şi am aflat lucruri incredibile.

— Nu le-aţi publicat niciodată?

Jurnalistul râse din nou, trist.

— Dacă aş fi făcut-o, aş fi sfârşit ca Gibran Twani. Eram ocupaţi până anul trecut.

— Dar nu se leagă toate de sirieni? obiectă Malko.

— În această ţară, explică Wissam El-Hachem, nimic nu

se face fără sirieni, în special traficurile... Bun, trebuie să vă las, nu mai am baterie.

— O singură întrebare, insistă Malko. Aţi auzit vorbindu-se de miliardul de dolari sustras de Saddam Hussein din Banca centrală irakiană?

Fără nici o ezitare, jurnalistul zise, cu un râs amar:

— Evident! Este una din cele mai tari lovituri de...

Legătura se întrerupse brusc. Malko încercă să mai sune şi dădu de mesagerie. Totuşi, moralul îi mai revenise. Încă douăzeci şi patru de ore de aşteptare şi poate că va face un pas uriaş.

Capitolul VII.

Laila Nahasa părea să-i cunoască pe toţi clienţii de la *Da Giovanni,* restaurantul italian la modă din strada Georges-Haddad. Înainte de a se aşeza cu Malko pe o canapea, în fundul sălii, se oprise la o duzină de mese. Cu o rochie neagră mulată, din mătase şi dantele, care părea cusută pe ea, dantela neagră punându-i în valoare bustul bogat, machiată ca o regină din Saaba şi căţărată pe tocuri de doisprezece centimetri, era visul imposibil al bărbatului căsătorit. Nici măcar cocul sofisticat nu reuşea să o cuminţească. O frumuseţe efervescentă, care transpira sexualitate.

Malko simţea cum îi creşte libidoul. După amiază, se întorsese în strada Salah-Eddine. Imobilul unde avusese loc explozia era înconjurat de bariere, erau dărâmături peste tot. Rajjik Mahtub îi schimbase Kia cu parbrizul explodat cu una nouă, tot cu numere libaneze. Şi avea în continuare micul pistol Colt care părea depăşit în acest context.

Drapelul ambasadei americane era în bernă. Rămăşiţele celor doi soldaţi ucişi de deflagraţie se odihneau la morga din Beirut, în aşteptarea transferului. Mesajele circulaseră mult între Beirut şi Washington. Christopher Stafford trebuia să explice *de ce* două vieţi americane fuseseră pierdute.

Amal Murad dispăruse, în ciuda promisiunilor generalului Rifi. Malko nu vedea decât o singură ieşire: întoarcerea la Beirut a lui Wissam El-Hachem, care părea să posede informaţii despre comoara lui Saddam Hussein. Laila Nahas îl sunase, iar el o invitase la cină. Aparent, ea nu voia să aştepte până în week-end. Malko avea nevoie să-şi şteargă din minte tot ce se întâmplase. Puse mâna pe coapsa Lailei, simţind o tresărire plăcută în vârful degetelor.

— Comandăm?

Fugitiv, se revăzu în hol cu Amal, excitat la maximum. Şi în această privinţă, voia să uite frustrarea.

În timp ce Laila discuta despre fructele de mare cu ospătarul, telefonul lui sună. Îl cuprinse o bucurie vagă recunoscând vocea lui Wissam El-Hachem. De această dată, legătura era perfect de clară.

— Tocmai am sosit! anunţă ziaristul.

— Iau masa cu amica dumneavoastră Laila, zise imediat

Malko, vreţi să veniţi?

— Imposibil, am întâlnire cu una dintre sursele mele, la *Mounir,* în Brumanna, nu pot să anulez.

— Dar mai târziu?

Laila Nahas, care trăgea cu urechea, îi luă telefonul şi se lansă într-o conversaţie animată în arabă, apoi închise.

— Va veni să bea un pahar la mine acasă după ce la masa, promise ea. Spre miezul nopţii.

Era abia nouă şi jumătate. Liniştit, Malko dădu din nou frâu liber libidoului. Laila Nahas, cu senzualitatea ei radiantă, îl privi aproape halucinată. Iradia de dorinţă.

*

* *

În picioare pe vârful pantofilor, cu mâinile după gâtul lui Malko, bazinul lipit de al lui, Laila îl săruta de îi tăia respiraţia. Cina fusese expeditivă, pateuri şi tiramisu. Nici măcar o cafea. În mica Kia, Malko începuse deja să flirteze, dar această rochie strâmtă îi limita mult posibilităţile.

În faţa uşii transparente, Laila părea dezlănţuită. Îşi strecură mâna între corpurile lor, îi atinse mădularul întărit şi scoase un „oh” aproape dureros.

— Mângâie-mă, şopti ea.

Imposibil să-i ridice rochia. Malko se supuse, masând uşor abdomenul Lailei prin rochia de mătase neagră. Scoase deodată un ţipăt de durere: libaneza îi înfipsese cinci unghii ascuţite în ceafă, în timp ce corpul i se lipea de al lui, iar ea îi strângea sexul cu cealaltă mână. Se clătinară câteva secunde, în faţa clarului de lună, apoi Laila se îndepărtă, cu privirea mai tulburată ca niciodată. Ceafa lui Malko ardea.

Tânăra îl trase până în cameră. Într-o clipă, îşi desfăcu fermoarul rochiei, o dădu jos cu o mişcare unduitoare, rămânând doar într-o bustieră şi pantofi. Sânii ei planturoşi păreau şi mai mari, cu sfârcurile întărite ca două degete minuscule.

Când Malko le atinse, Laila se dădu înapoi.

— Aşteaptă, sunt prea sensibilă!

Se aruncă pe pat, pe burtă, cu fundul ridicat. Malko se dezbrăcă de tot cu o viteză record. Când Laila simţi membrul lui întărit atingându-i fundul, începu să delireze, cu

o voce de nerecunoscut, răguşită, incredibil de senzuală.

— Străpunge-mă, ticălosule! Hai! Da, da!

Se înfipse în vintrele ei, dintr-o singură mişcare. Rămase aproape înţepenit. Femeia era cea care se mişca în toate sensurile.

Se retrase uşor şi îşi împinse sexul ceva mai sus. Laila deliră şi mai mult, cu aceeaşi voce pierdută.

— Nu, opreşte-te! O să mă chinuieşti! Opreşte-te, destul! Nu vreau! Ah, ai pătruns! Ah, ce bine!

După nici o secundă, Malko intrase cu totul. Laila, cu mâinile agăţate de barele patului, fundul ridicat, semăna cu o pisică în călduri. Cu mâinile pe şoldurile ei, o penetra tot mai violent. Laila se legăna şi se rotea sub el. Când simţi că Malko accelerează ritmul, mâna ei dreaptă dispăru sub abdomen. Câteva secunde mai târziu, scoase un urlet sălbatic, chiar în momentul în care el ejacula în adâncul ei. Malko rămase înfipt în ea, ameţit. Trecându-şi mâna peste ceafă, simţi sânge.

Vizibil nebună de fericire, Laila oftă.

— Dacă îi spun asta Perlei, va fi înnebunită de gelozie.

*

* *

Malko luă sticla de Taittinger din frapieră şi umplu din nou paharele.

— Crezi că va veni?

Acele luminoase ale ceasului Breitling arătau zece minute după miezul nopţii. Laila, într-o rochie de cameră din mătase roşie, luă telefonul.

— Îl sun.

După o scurtă conversaţie în arabă, îi dădu telefonul lui Malko.

— Îmi pare rău, explică Wissam El-Hachem, sunt încă în Brumanna. Se face foarte târziu. Veniţi mâine la ora nouă şi jumătate la sediul revistei *Le Commerce du Levant.* Este la etajul cinci din clădirea Kantari Corner, la capătul străzii Fakhr-el-Din, chiar în faţa turnului Murr. Vă voi spune tot ce ştiu.

Unul din turnurile abandonate, doar ruine, care domina strada Soleiman-Frangie.

— Pe mâine, zise Malko.

Nesăţioasă, Laila se urcase pe el şi încerca să-i trezească vigoarea, folosindu-şi toată ştiinţa. Se lăsă pe mâinile ei. Chiar dacă nu mai avea douăzeci de ani, abilitatea erotică şi senzualitatea ei ar fi trezit la viaţă şi un mort. În timp ce gura ei caldă îl cuprindea, se întrebă ce avea să afle de la specialistul în problemele Irakului.

*

* *

Ca în fiecare dimineaţă, Wissam El-Hachem se urcă la volanul maşinii sale 4x4 şi porni pe strada Hazmieh, pentru a traversa apoi Sinn-el-Fil şi a ajunge pe Charlesmalek care, traversând Beirutul de la est la vest, îl ducea chiar lângă biroul lui.

Avea în fiecare zi acelaşi itinerar, studiat cu grijă pentru a evita cele mai mari ambuteiaje.

Revăzuse notele vechilor anchete pentru această întâlnire. De mult timp, nimeni nu îi vorbise de această poveste care străbătuse Beirutul în urmă cu trei ani. Dar, la acea vreme, sirienii erau acolo... Doi colegi de-ai săi începuseră o anchetă şi fuseseră găsiţi torturaţi cumplit, cu dinţii şi ochii scoşi, pe un teren viran. În plus, cadavrele lor fuseseră cap*cane. Mes*ajul era clar. De atunci, nimeni nu se mai interesase de această treabă.

Ajunse pe şoseaua care mergea de-a lungul râului Beirut. Niciodată foarte aglomerată. De o parte, panta care domina valea, iar de cealaltă parte, cabanele comercianţilor de fier vechi.

Trase uşor de volan pentru a evita un furgon Renault „Rapid”, prost parcat pe margine şi, în loc să încetinească, pentru a trece peste o denivelare de încetinire, acceleră, rulând pe trotuar cu roţile din stânga. Abia trecu peste ea când o explozie asurzitoare se produse în spatele maşinii 4x4. Aceasta fu instantaneu învăluită într-un val de foc, suflul deflagraţiei o proiectă peste povârniş, geamurile se sparseră. La volanul maşinii, Wissam El-Hachem, neputincios, îşi zise că va muri.

*

* *

Malko parcase Kia în şirul dublu format pe Fakhr-eldin în faţa imobilului Kantari Corner şi urcă la etajul al cincilea. Primit de o roşcată fermecătoare, cu un corp fin, într-o rochie cuminte gri, fără sutien. Lucru rar la Beirut.

— Wissam nu o să întârzie, promise ea. O cafea?

Malko se instală pe o canapea mică, în faţa birourilor redacţiei. Aproape ora zece. Jurnalistul întârzia. Având în vedere circulaţia din Beirut, nu era ceva de mirare. Brusc, jurnalista roşcată răspunse la un telefon care suna, ascultă câteva secunde, scoase un ţipăt terifiat şi le interpelă pe colegele ei în arabă. Izbucnind totodată în lacrimi.

— Ce se petrece? întrebă Malko, intrigat. Roşcata se întoarse spre el, cu faţa plină de lacrimi.

— Este oribil! Wissam tocmai a fost victima unui atentat. O maşină capcană a explodat la trecerea maşinii sale, aruncându-l în albia râului Beirut.

Malko avu impresia că primise o lovitură în piept.

Se întâmpla din nou! Cum aflaseră adversarii săi despre întâlnirea lui cu jurnalistul? Nu putea fi o simplă coincidenţă.

— Unde s-a întâmplat? întrebă el.

— La Sinn-el-Fil.

Ar fi fost dificil să ajungă singur acolo.

— Aş vrea să merg acolo, zise el, mă puteţi însoţi ca să mă conduceţi?

— *Yallah!* acceptă imediat jurnalista vizibil bulversată.

Coborâră cele cinci etaje şi se urcară în Kia. Jurnalista porni imediat radioul şi zise pe un ton furios:

— Cu siguranţă este nemernicul de Geagea! A mai vrut să-l omoare, odată cu Dany Chamun. Nu ar fi trebuit lăsat să mai iasă din închisoare niciodată.

Samir Geagea era unul din şefii Forţelor libaneze, un asasin feroce, responsabil pentru sute de morţi. Închis unsprezece ani de către sirieni, tocmai fusese eliberat. La sfârşitul războiului civil, se arătase foarte activ în luptele dintre clanurile creştine.

El planificase asasinarea lui Dany Chamun, unul dintre şefii clanului maronit şi a familiei sale, inclusiv a copiilor. Wissam El-Hachem, foarte apropiat de Chamun, fugise de la el de acasă în pijama cu cinci minute înainte de sosirea

ucigaşilor.

Malko nu se gândea că Samir Geagea era comanditarul acestui din urmă atentat. Jurnalista roşcată nu ştia că altcineva avea motiv să-l omoare pe Wissam El-Hachem: întâlnirea lui cu Malko.

Trebui să încetinească, poliţiştii barau drumul. Jurnalista care îl însoţea îşi scoase legitimaţia de presă şi îi lăsară să treacă, dar trebui să oprească cincizeci de metri mai departe. Drumul, între un deal şi o vâlcea, era blocat. Epava unei maşini ardea încă, înconjurată de flăcări; soldaţi şi pompieri încercau să limiteze incendiul. Solul era plin de resturi de toate felurile, furtunuri de pompieri. Imposibil să se apropie de locul incendiului. De cealaltă parte, Malko văzu carcasa maşinii 4x4 care mocnea, răsturnată pe acoperiş.

Jurnalista roşcată, în lacrimi, se apropie de soldaţi şi se interesă de soarta lui Wissam El-Hachem. Întorcându-se după câteva secunde spre Malko, urlă:

— Trăieşte! Trăieşte!

Malko se întrebă cum de era posibil! Poate că scăpase pe moment de moarte, dar după o asemenea deflagraţie, trebuia să fie într-o stare jalnică.

Jurnalista se agăţă de el, trăgându-l spre maşină.

— Repede! A fost transportat la Hotel-Dieu. Trebuie să ajungem acolo!

*

* *

Abu Mustafa Adib urca serpentinele care duceau în Babda, cartierul unde avea reşedinţa preşedintele libanez şi de unde începea şoseaua care ducea înspre valea Bekaa şi frontiera siriană. Nu mai avea de ce să rămână în Beirut, odată îndeplinită sarcina. Cel care ar fi putut dezvălui chestiuni „sensibile” tocmai fusese eliminat. Costase 10 000 de dolari plătiţi în avans lui Nabil Makdissi, palestinianul.

Abia după ce citise fişa lui Wissam El-Hachem, primită de la un informator de la Siguranţa generală şi aflase despre întâlnirea lui cu agentul CIA, Abu Mustafa Adib hotărâse să-l elimine pe jurnalist.

Graţie fişei, descoperise că mergea mereu pe acelaşi

itinerar, la aceeaşi oră. Oamenii lui Nabil Makdissi lucraseră aproape toată noaptea pentru a pregăti maşina încărcată cu explozibil, pentru a o plasa pe traseul lui. Un complice declanşă explozia în momentul în care vehiculul lui Wissam El-Hachem trecea prin faţă. Locul fusese bine ales: era o denivelare unde toate maşinile încetineau.

Irakianul ajunse în vârful dealului Jam-Hur. Era ceaţă şi vremea era închisă în valea Bekaa. Îi mai rămânea să-l convingă pe colonelul Ramadan că sirienii nu aveau interes ca CIA să intre pe pista comorii lui Saddam Hussein. Şi să o scoată afară pe Amal Murad, ascunsă în continuare în Brumanna, aducându-i un paşaport care să-i permită să ajungă în Siria. Şi ei îşi băgaseră degetele în borcanul cu dulceaţă... Căută muzică pe radio şi, negăsind nimic care să-i placă, îl stinse.

*

* *

O duzină de care de emisie staţionau pe strada Damasc, în faţa intrării la Hotel-Dieu, înconjurate de câţiva gură-cască. Malko lăsă Kia şi îşi urmă ghidul. Graţie legitimaţiei de presă a ziaristei roşcate, trecură de toate barajele pentru a ajunge într-un hol plin de jurnalişti. În picioare, pe o estradă, un bărbat în bluză albă se adresa în arabă mulţimii de media.

Ghidul lui Malko apostrofă un confrate:

— Se ştie ce are? Este în viaţă?

— Este în viaţă! confirmă jurnalistul. În sala de operaţie. Este foarte grav rănit. Nu se ştie dacă va supravieţui. Este plin de răni. Maşina a fost aruncată în valea râului de suflu. Conform martorilor, maşina-capcană fusese adusă la faţa locului pe la şase dimineaţa.

— Nu au arestat pe nimeni? întrebă Malko.

Jurnalistul care vorbea engleză zâmbi indulgent.

— Nu este niciodată arestat nimeni, *domnule.*

Reporterii începeau să se împrăştie pentru a scrie articolele sau pentru a pregăti transmisiile în direct pentru televiziuni. Bărbatul în alb îşi terminase discursul. Malko îl urmări şi reuşi să-l prindă într-un birou. Dându-se drept un ziarist austriac – una din acoperirile obişnuite – încercă să

obţină câteva detalii suplimentare.

— Am văzut maşina-capcană, explică el. Cum de a putut supravieţui exploziei?

— În urma constatărilor, explică medicul, nu a încetinit în dreptul zonei respective, aşa cum estimaseră criminalii, iar cel care trebuia să declanşeze încărcătura cu ajutorul unui telefon mobil a fost surprins. A pierdut câteva fracţiuni de secundă, iar încărcătura a explodat când maşina lui Wissam El-Hachem trecuse deja. Doar spatele a fost atins, aruncând vehiculul în albie. Bineînţeles, valul de căldură şi suflul au făcut destule pagube. Dacă explozia ar fi lovit maşina 4x4 în locul prevăzut, şoferul ar fi fost ciopârţit.

— Când vom putea vorbi cu el?

Medicul făcu un gest de neputinţă.

— După intervenţie, va fi la reanimare. Nu ştim încă dacă are leziuni interne. Imposibil de dat un pronostic; este tânăr şi în stare bună de sănătate, ceea ce e bine.

— Pe o scară de la 1 la 10, întrebă Malko, ce şanse îi daţi?

Medicul se gândi o clipă, se întoarse să vadă dacă mai aude cineva şi zise:

— Nu o mai spuneţi la nimeni… Doi.

Malko îi mulţumi şi se întoarse în hol.

Jurnalista roşcată discuta cu unul din confraţi, într-un colţ. Viaţa îşi reluase cursul în spital. Ieşi în grădină şi îl sună pe Christopher Stafford. Americanul era deja la curent.

— O să scape? întrebă el.

— Două şanse din zece, mi-a spus medicul. Au vrut să-l omoare pentru a nu putea să discute cu mine. Ceea ce dovedeşte că adversarii noştri ştiu totul despre mine. Dacă supravieţuieşte, nu va putea vorbi mai devreme de câteva zile. Deci trebuie să i se asigure o protecţie apropiată. Nu de către libanezi, ci de oameni de-ai noştri. Este posibil?

Şeful biroului CIA nu ezită nici o secundă.

— Îl sun imediat pe generalul Ashraf Rifî pentru a-l anunţa că noi vom dubla protecţia. Nu vreau să se supere. Într-o oră veţi avea gărzile. Aşteptaţi-le acolo. Voi înfiinţa o celulă de protecţie permanentă.

*

* *

Abu Mustafa Adib află că Wissam El-Hachem nu murise în momentul în care trecea de postul de frontieră Maasnad. Nu se vorbea decât despre asta. Trebui să se întoarcă şi îl blestemă pe Nabil Makdissi. Clar, palestinianul nu avea noroc. Cei care supravieţuiseră unui atentat cu maşină-capcană, în Liban, se numărau pe degetele de la o mână.

Porni la drum, cu urechea la radio, aşteptând anunţul morţii jurnalistului.

Trebuia să ştie exact dacă Wissam El-Hachem supravieţuia, iar pentru aceasta nu dispunea decât de câteva ore. Dacă jurnalistul vorbea, apoi era prea târziu. Prin urmare, după ce îi explică colonelului Ramadan, se întoarse în grabă spre Beirut.

*

* *

Carele de televiziune staţionau în permanenţă în faţa Hotel-Dieu. Vizitatorii soseau fără încetare pentru a afla veşti despre Wissam El-Hachem. Chiar şi ministrul Informaţiilor se deplasase până acolo. Wissam El-Hachem era a treisprezecea victimă a unui atentat de la cel asupra lui Rafie Hariri. Plecarea oficială a sirienilor nu schimbase nimic.

Malko îl văzu apărând pe Christopher Stafford, escortat de şase bărbaţi în civil, în acelaşi timp cu generalul Ashraf Rifi, dar nu erau împreună. Generalul libanez se duse spre şeful biroului CIA şi amândoi începură o discuţie vizibil animată. Câteva clipe mai târziu, americanul îi făcu semn lui Malko să li se alăture.

— Generalul acceptă cu plăcere ca noi să îi asigurăm securitatea lui Wissam El-Hachem, anunţă el. Va detaşa un pluton de jandarmi care vor filtra intrările în această parte a spitalului.

Generalul libanez plecă şi Christopher Stafford rânji.

— A trebuit să-i forţăm puţin mâna… Dacă totul reuşeşte, vom ajunge la etajul unde Wissam El-Hachem va fi instalat. În cel mai bun caz, nu va putea comunica mai devreme de patruzeci şi opt de ore. Vreţi să rămâneţi în zonă?

— Bineînţeles! confirmă Malko. Vreau să fiu acolo dacă îşi

revine, chiar şi pentru puţin timp.

Se văzu o mişcare în mulţime, aproape de intrare. Îşi făcu apariţia o femeie foarte frumoasă, cu ochelari negri, înconjurată imediat de ziarişti. Malko se apropie de ghidul lui.

— Cine este?

— Soţia lui Wissam.

Malko se duse la Christopher Stafford şi îl anunţă.

— O vom preveni că noi vom asigura securitatea soţului ei, decise americanul, explicându-i că este una din sursele noastre.

Tăcuţi, agenţii CIA aşteptau în hol. Christopher Stafford se întreţinu apoi cu soţia lui Wissam El-Hachem şi i-l prezentă pe Malko. Avea ochii roşii, părea debusolată, neliniştită. Dar fericită că soţul ei dispune de o protecţie gratuită şi eficace.

Malko şi şeful biroului CIA se duseră apoi în biroul medicului-şef, căruia îi explicară măsurile luate.

— În ce stadiu ne aflăm? îl întrebă Malko pe medic.

— Este încă în sala de operaţie. Poate dura încă multe ore. Trebuie să-i amputăm un braţ şi un picior, fără a mai pune la socoteală celelalte operaţii mai puţin grele. Este anesteziat.

— Unde se află sala de operaţii?

— La etajul al patrulea, acolo unde va fi şi ţinut, dacă supravieţuieşte.

După cinci minute, cei şase agenţi CIA ocupau poziţii la etajul patru, ghidaţi de infirmiera-şefă. Din fericire, erau camere goale. Foarte repede, puseră la punct un dispozitiv de filtrare a vizitatorilor. Dispuneau de detectoare de metal şi explozibil portabile şi de un veritabil arsenal.

Laila Nahas sună, înnebunită, iar Malko o puse la curent cu ultimele aranjamente. Se uită la ceas: cinci minute până la miezul nopţii. Hotărâse să se instaleze într-una din camerele libere de la etajul patru şi să aştepte trezirea lui Wissam El-Hachem. Anunţând-o pe jurnalista care îl însoţise, o întrebă ce voia să facă.

— Mă puteţi duce la sediul ziarului? întrebă ea. Mă întorc mai târziu.

În timp ce mergeau pe interminabila stradă Damasc, Malko îşi dădu seama că nici măcar nu ştia numele ei.

— Mă numesc Tamara, zise ea, Tamara Terzian. Dumneavoastră?

Îşi dădu numele şi îi spuse că voia să se întoarcă la Hotel-Dieu. Înainte de a se despărţi, făcură schimb de numere de telefon. Pentru moment, ea nu bănuia nimic din adevăratul lui rol.

Continuă drumul până la *Phoenicia,* stupefiat de reacţia adversarilor lor. Aceasta implica o reţea de informatori performantă şi mijloace tehnice sofisticate. Deci irakienii nu erau singuri.

*

* *

Doi palestinieni, în bluze de infirmier, se învârteau de o oră pe culoarele din Hotel-Dieu unde se afla blocul operator. Trimişi de Nabil Makdissi, care fusese acoperit de injurii de către comanditarul său. Deranjat că i se pun la îndoială calităţile profesionale, palestinianul promisese să repare *gratuit* greşeala complicelui său.

Situaţia nu era prea bună. La etajul patru, cei doi oameni ai lui Nabil Makdissi se loviseră de bărbaţi în civil, profesionişti în securitate şi străini, care controlau accesul în *Intensive Care Unit.* Prudenţi, se retraseră în linişte.

În maşina lor, parcată destul de departe, aveau mai multe grenade şi două pistoale automate dotate cu amortizoare de sunet, toate ascunse într-o geantă sport. Acum că accesul direct la ICU părea imposibil, nu mai rămâneau decât ferestrele. Deci, trebuia neapărat să afle în ce cameră va fi transportat rănitul.

Plecară să dea raportul. Intrarea în spital era păzită peste tot de jandarmi şi mai mulţi poliţişti în civil. Samir, unul din palestinieni, recunoscu pe un individ care era de la Siguranţa generală. Nu li se dăduse o sarcină uşoară.

*

* *

Malko, întins pe patul îngust şi tare, privea la televizor pe un ecran minuscul, distrat. Noaptea se lăsa şi Wissam El-Hachem se afla în camera alăturată de două ore. I se

amputaseră braţul stâng, deasupra cotului şi piciorul drept, de sub genunchi. Pieptul îi era încă ciuruit de schije pe care urmau să i le scoată mai târziu.

Nu îşi revenise, adormit de anestezice, sub şoc operatoriu. Soţia lui obţinuse autorizaţia să rămână lângă el. Trei infirmiere şi doi medici veneau la patul lui. Pronosticul vital era stabil.

Telegramele, florile, apelurile nu încetau. Un grup mic rămânea încă în holul spitalului. Pentru mulţi libanezi, era coşmarul războiului civil care reîncepea.

Tamara Terzian revenise şi luaseră câte o cafea de la barul spitalului, tânăra părând surprinsă că Malko se instalase în Hotel-Dieu. Nu îi pusese totuşi nici o întrebare directă.

Cei şase americani de la CIA se schimbau în ture de câte trei, interzicând total accesul pe culoar; doar infirmierele identificate cu un ecuson puteau intra în camera rănitului. Graţie unui aparat numeric, agenţii CIA confecţionaseră ecusoane personalizate cu care echipaseră personalul de serviciu, evitând orice substituire de persoană.

Malko era în legătură permanentă cu Christopher Stafford printr-un telefon mobil securizat. Fără să-şi dea seama măcar, adormi. O mână îl trezi scuturându-l. Era unul din agenţii CIA.

— *Sir,* anunţă el, aplecat peste el, medicul ar vrea să vă vorbească.

Într-o clipită, Malko fu în picioare. Numai să nu fie veşti proaste! Se făcea ziuă şi dormise îmbrăcat. Ieşi pe culoar, unde şeful serviciului de reanimare îl aştepta.

— Doriţi să discutaţi cu pacientul meu? întrebă el.

— Exact, confirmă Malko. Pentru dumneavoastră, pot să spun că s-a încercat omorârea lui pentru a-l împiedica să-mi comunice anumite informaţii. Cum se simte?

— Foarte slăbit, şocat şi încă un pic… ameţit. Nu suferă, graţie tratamentului analgezic, dar nu sunt sigur că ideile sale sunt foarte clare.

— Poate vorbi?

— Da.

— Când pot să-l văd?

— Acum. Cinci minute, nu mai mult.

Cu inima bătându-i puternic, Malko deschise uşa camerei lui Wissam El-Hachem. Nu văzu la început decât pansamente. Faţa jurnalistului era intactă, ochii cufundaţi în orbite, trăsăturile accentuate, privirea tulbure. Nu era bărbierit. Reuşi totuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Domnul Linge! Sunteţi amicul Lailei?

— Exact, confirmă Malko, aşezându-se lângă patul lui. Mă tem că ceea ce vi s-a întâmplat ieri este legat de întâlnirea noastră. Îmi pare rău. Vă simţiţi destul de puternic să îmi spuneţi ceea ce voiaţi să-mi transmiteţi ieri dimineaţă?

— Da, făcu jurnalistul libanez. Mai ales dacă au încercat să mă omoare pentru asta.

— Trebuie mai întâi să vă spun cine sunt în realitate, preciza Malko. Lucrez în baza unui contract cu guvernul Statelor Unite, ceea ce explică faptul că beneficiaţi de acum înainte de o protecţie *„around the clock*[23]*” care* va dura atât cât va fi necesar. Inclusiv când vă veţi întoarce acasă. Eu nu sunt jurnalist.

Wissam El-Hachem închise ochii câteva clipe.

— Doi dintre prietenii mei au fost torturaţi şi masacraţi într-o manieră abominabilă, acum trei ani, din cauza acestei poveşti, zise el. La acea vreme, era imposibil să vorbeşti, din cauza sirienilor. Voiam să îmi protejez familia. Astăzi (zâmbi el palid), este la fel de periculos, aşa cum aţi putut constata, dar le datorez memoriei lor să spun ceea ce ştiu. Ce vreţi să aflaţi?

— La sfârşitul lunii martie 2003, zise Malko, un miliard de dolari în bancnote a părăsit Banca centrală din Irak. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu aceşti bani.

Wissam El-Hachem îşi reprimă o grimasă de durere şi anunţă cu o voce slabă:

— Cred că pot răspunde la întrebarea dumneavoastră.

[23] 24 de ore din 24.

Capitolul VIII.

— La sfârşitul lunii martie 2003, nu îmi mai amintesc data exactă, începu jurnalistul, un Boeing 737 aparţinând unui om de afaceri libanez, Gassan Tufayli, a decolat de pe aeroportul din Beirut cu destinaţia Kirkuk, în Irak. Acolo a încărcat cutiile cu bancnotele de o sută de dolari. Se pare că era vorba de un miliard de dolari. În aceeaşi zi, acest avion a revenit la Beirut iar banii au fost descărcaţi, sub protecţia *Mukhabarat-ului* sirian. Omul care superviza

operaţiunea, la Beirut, era colonelul sirian Amid Kamel. El era responsabil pentru traficul aerian al aeroportului, pentru încărcături şi pasageri.

Lui Malko nu îi venea să creadă urechilor! În fine, regăsise urma banilor dispăruţi la Bagdad, după o urmărire presărată cu cadavre.

Dar zeci de întrebări îi veniră în minte imediat. Prima, esenţială.

— Ce s-a întâmplat cu aceşti bani? întrebă el. Nu au rămas la aeroport?

— Nu, bineînţeles. Au plecat în vehicule diferite. Era noapte. Nu cunosc destinaţiile, dar au rămas la Beirut. Doi dintre prietenii mei au vrut să întreprindă o anchetă şi au fost răpiţi, torturaţi şi asasinaţi.

— Dumneavoastră cum aţi aflat de această operaţiune?

— Eram prieten cu un tip care se ocupa de mişcarea avioanelor la turnul de control.

— Unde este el?

— A murit. Un accident în Bekaa. El mi-a vorbit de acest zbor special, căruia i-a urmărit plecarea şi întoarcerea, din turnul de control.

— Cine era la bordul acestui avion?

— O duzină de persoane. Irakieni, un reprezentant al lui Ghazi Canaan, „proconsulul” sirian din acea vreme, unul de la Siguranţa generală libaneză, un druid foarte bogat, Talal Abu Qassar.

— Un prieten al lui Walid Jumblatt?

— Nu, unul din adversarii lui.

— Care era rolul exact al acestor oameni?

Jurnalistul libanez scutură din cap.

— Nu îl cunosc. Mulţi oameni, la Beirut, au auzit vorbindu-se despre această poveste, dar tac, de frică. Cei care au fost amestecaţi direct nu vor vorbi. Şi cu siguranţă, sunt morţi. Nu era o afacere politică, doar afacere. Sirienii, se pare, au încasat 15% din suma transportată şi nu ştiu cum a fost împărţit restul banilor şi unde au fost ascunşi.

— Poate că într-o bancă? avansă Malko. Trebuie o bancă pentru a securiza o asemenea sumă de bani. Numele de Abu Mustafa Adib vă zice ceva?

Wissam El-Hachem zâmbi.

— Bineînţeles. Eram în foarte bune relaţii cu el, când lucram în Irak. Am făcut multe reportaje despre Udai Hussein.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. L-am văzut pentru ultima dată la Bagdad, cu câteva zile înainte de sosirea americanilor în oraş. Mi-a spus că se va refugia la Damasc şi că îmi va telefona, dar nu a făcut-o niciodată. De ce îmi vorbiţi de el?

— Cred că el este la originea transferului, zise Malko, dar a dispărut. Nu ştiţi pe nimeni, din partea irakiană, care să mă poată ajuta?

Jurnalistul se gândi un moment. Malko simţea că acesta obosea.

— Dar din partea libanezilor?

— Poate fostul asociat al lui Ghassan Tufayli, Tony Chukri, fiindcă s-au certat. Tufayli a încercat să îl asasineze.

— Tony Chukri este la Beirut?

— Da, bineînţeles. Birourile lui sunt foarte aproape de cele ale lui Tufayli, pe autostrada Tripoli. El ştie probabil ce s-a întâmplat cu banii. În orice caz, să nu îi telefonaţi. Trebuie să mergeţi să-l vedeţi şi să-l faceţi să creadă că ştiţi multe lucruri. Dar nu va fi uşor.

— Nu aţi mai auzit niciodată vorbindu-se de aceşti bani?

— Niciodată.

Wissam El-Hachem închise ochii. Trăsăturile îi erau încordate teribil. Malko îşi privi ceasul Breitling: rămăsese mai mult de cinci minute.

— Mulţumesc, zise el, vom avea grijă de dumneavoastră în continuare şi vă voi ţine la curent.

Când ieşi din cameră, Wissam El-Hachem adormise deja. Extraordinar de surescitat, îl sună din camera lui pe Christopher Stafford pe telefonul securizat şi îi prezentă pe scurt conversaţia lui cu jurnalistul.

Americanul exulta.

— Este formidabil! Vom găsi aceşti bani. Un miliard de dolari nu pot dispărea aşa. Mă interesez imediat despre Tony Chukri. Ne vedem pentru a lua masa la *Vendome,* este liniştit şi putem rezerva sala de sus.

*

* *

Abu Mustafa Adib plecase spre Beirut după o discuţie furtunoasă cu colonelul Ramadan şi interdicţia formală de a nu se atinge de un fir de păr de american sau de membru CIA, chiar şi non-american. Îi trimisese totuşi un paşaport pentru ca Amal Murad să poată trece în Siria.

Situaţia începea să-i scape de sub control. Puţin câte puţin, americanii reuşeau să meargă pe firul care ducea acolo unde nu trebuiau să ajungă cu nici un preţ.

Renunţase să-l lichideze pe jurnalistul libanez de la Hotel-Dieu. Oricum, era prea târziu: îşi revenise şi cu siguranţă că spusese ceea ce ştia. Acum, ca în cazul unei infecţii, trebuia să prevină ce era mai rău. Majoritatea protagoniştilor acestei operaţiuni erau la adăpost sau morţi, dar operaţiunea continua şi anumite persoane ştiau destule pentru a-i ghida pe americani. Pentru moment, renunţase să-l lichideze pe agentul CIA. Inutil să îi asmuţă pe libanezi. Se înţelesese cu palestinianul, Nabil Makdissi, să-l ţină sub observaţie pe acest individ, să-l supravegheze minuţios astfel încât să poată para loviturile care urmau.

Nu avea, într-adevăr, încredere în sirieni şi nu voia să transfere la Damasc ceea ce mai rămânea din comoara lui Saddam Hussein. Riscau, pentru a face plăcere americanilor, să pună mâna pe ea şi să păstreze o parte din ea. În ciuda riscurilor actuale, banii se aflau în siguranţă la Beirut.

Cu condiţia ca ancheta CIA să nu înainteze.

*

* *

Christopher Stafford numără pe degetele de la mână. El şi Malko ocupau o masă lângă una dintre ferestrele largi, la etajul şapte de la Vendome, înspre mare.

— Ghazi Canaan, care era cu siguranţă la curent, a murit; sinucidere. Generalul Jami Sayyed, şeful Siguranţei generale, este în închisoare acuzat de moartea lui Rafie Hariri. Puţine şanse să mărturisească. Colonelul sirian Amid Kamel, care a recepţionat avionul la aeroportul din Beirut, este în Siria. Ne mai rămâne, pentru a înainta, Talal Abu

Qassar, druidul care a participat la expediere, nu ştim cu ce rol.

— Trebuie să-l găsim.

— Mă ocup eu.

— Iar Tony Chukri?

— Cu el trebuie să începem. Nu am nimic despre el, dar prietena dumneavoastră Laila Nahas ne poate ajuta. Am impresia că ne apropiem de ceva…

— Nu trebuie să vindem pielea ursului… îl puse în gardă Malko. Este adevărat, avansăm, altfel, acest nefericit jurnalist nu ar fi trecut pe lângă moarte.

— O să aranjez să fie transportat într-unui din spitalele noastre militare, la Frankfurt, ca să i se fabrice proteze care aici nu există încă. Şi dacă găsim aceşti bani, îi vom da şi lui o mică parte. Îi merită. Ce ţară de nebuni…

— Credeţi că sirienii sunt cei care au comis acest ultim atentat?

— Nu direct. Reţelele lor. Creştini sau palestinieni, şiiţii atrag prea mult atenţia. Christopher Stafford se uită la ceas.

— O.K., mă întorc la ambasadă. Vedeţi de Chukri, eu mă ocup de druz. Avem contacte cu Jumblatt, în acest moment ne pupă pe obraz. O să trimit unul dintre oamenii mei să-l viziteze în chouf[24].

— Iar Amal Murad?

Americanul pocni din degete ca un magician.

— Dispărută, ca şi cum ar fi plecat de pe planetă. Probabil în Siria. Aştept veşti de la generalul Rifi, fără prea mari speranţe.

*

* *

Tamara Terzian aruncă o privire piezişă spre Malko şi întrebă cu o voce neutră:

— Chiar sunteţi jurnalist?

Malko încercase să dea de Laila. Degeaba. Şi ajunsese la jurnalista de la *Commerce du Levant* pe care o duse să bea împreună un pahar la *Phoenicia.* Întrebarea îl luă puţin cam prin surprindere.

[24] Muntele druz.

— De ce mă întrebaţi? făcu el zâmbind.

— Ne-a spus soţia lui Wissam. Zice că sunteţi agent CIA şi că din cauza dumneavoastră au încercat să-l omoare pe Wissam. Şi apoi, este ciudat că sunteţi mereu la spital…

Malko îi privi sânii care se mişcau liberi sub pulover, apoi mutrişoara tinerei ziariste care nu părea ostilă.

— Este adevărat, recunoscu el. Lucrez pentru CIA.

— Sunteţi un *mukhabarat,* completă Tamara Terzian.

Părea mai degrabă amuzată şi în acelaşi timp excitată. În Liban era o obişnuinţă să se trăiască periculos. El profită de ocazie.

— Chiar dumneavoastră mă puteţi ajuta să-i găsesc pe cei care au pus la cale acest atentat. Cunoaşteţi pe un anume Tony Chukri? Un afacerist.

Ea încruntă din sprâncene, se gândi câteva secunde, apoi faţa i se lumină.

— Cred că am o prietenă care a ieşit cu el. Aşteptaţi!

Luă telefonul, lansându-se imediat într-o conversaţie animată în arabă, punctată de râsete.

— Mă sună ea, anunţă după ce închise. Nu i-am spus că sunteţi un *mukhabarat,* ci că lucraţi pentru *Spiegel-ul* german.

— Mulţumesc.

Privirile li se întâlniră şi lui i se păru că ea îl considera diferit. Telefonul sună câteva minute mai târziu.

— Sunteţi liber acum? întrebă Tamara, întrerupând discuţia.

— Da.

— Tomy Chukri vă poate primi la biroul lui, la Jab-el-Dib. O să vă explic unde este.

— Vorbeşte engleza, germana sau franceza?

— Da. (Se uită la ceas). Mă puteţi duce înapoi?

Când opri în faţă la Kantari Corner, ea îl sărută natural şi îi zise:

— Ţineţi-mă la curent.

*

* *

Încă o dată, Malko ajunse pe autostrada Tripoli. Jab-el-Dib era la ieşirea estică din Beirut, acolo unde Ghassan Tufayli

avea birourile. Privind frecvent în retrovizoare, pistolul la curea nefiind de ajuns pentru a-l linişti, se întreba cum va începe discuţia cu Tony Chukri. Cel mai bine era să pună piciorul în prag. Cel puţin, graţie lui Wissam El-Hachem, avea un punct de plecare.

— Sunteţi Malko Linge?

— Exact.

— Tamara m-a anunţat. Dl. Chukri vă aşteaptă.

Un playboy zâmbitor apăru la uşa unui birou care avea dimensiuni de catedrală. Covoare peste tot, artă modernă pe pereţi, birou imens. Se simţea banul.

Libanezul – în cămaşă albă şi costum în dungi, neras, dar cu privirea vie – îl primi pe Malko ca pe un prieten din copilărie. Bruneta înaltă aştepta în picioare lângă el iar acesta îi atinse talia cu un gest familiar.

— Cafea, ceai?

— Cafea, alese Malko, văzând cum se îndepărtează tristă încântătoarea asistentă.

Tony Chukri părea puţin intrigat.

— Cine v-a spus de mine? întrebă el.

— Oh, lucrez pe spaţiul Irak, iar numele dumneavoastră este destul de cunoscut, îl linişti Malko.

Libanezul se umflă în pene imediat.

— Da, este adevărat, sunt clienţi buni. Cumpără de la noi multe lucruri, produse lactate sau manufacturate pe care noi le importăm. Şi plătesc bine. Evident, trebuie transportat totul acolo şi nu este mereu uşor.

Bruneta reapăru cu două cafele, fulgerându-i pe amândoi cu o privire apăsată. Libanezele se străduiau să fie mereu sexy şi să pară disponibile, chiar dacă nu erau. Pentru a-şi testa atuurile.

— Aveţi un concurent, cred, reluă Malko, Ghassan Tufayh…

Nu mai putu continua: Tony Chukri îi aruncase o privire întunecată, cu o mutră răutăcioasă.

— L-aţi întâlnit?

— Nu, nu, afirmă Malko.

Libanezul păru liniştit.

— Eram foarte apropiaţi, zise el, până anul trecut. Nu a

fost corect cu mine.

— Se pare că a încercat chiar să vă asasineze..., avansă Malko.

Tony Chukri se încordă şi răsti:

— Cine v-a zis asta?

— Oamenii. Este fals?

— Este adevărat, cineva a tras asupra mea când mă întorceam în satul meu, la Zghorta. Dar, în Liban, se întâmplă des.

Brusc, părea nervos. Malko îl linişti cu un zâmbet.

— Nu despre asta voiam să vă vorbesc. Acum trei ani, eraţi încă asociat cu Ghassan Tufayli?

— Da, de ce?

— La acea vreme, s-a ocupat de o afacere care mă interesează. Şi credeam că dumneavoastră poate ştiţi, căci este legată de Irak.

— Spuneţi...

— La sfârşitul lui martie 2003, un avion libanez s-a dus la aeroportul militar din Kirkuk să preia un miliard de dolari aparţinând Băncii centrale din Irak. Această încărcătură a aterizat la Beirut. De atunci, a dispărut, îi caut urma.

Brusc, Tony Chukri păru că se transformă într-un bloc de gheaţă. Palid, încordat, cu privirea fixă, avu nevoie de aproape un minut pentru a-şi găsi cuvintele.

— Cine v-a povestit asta? Sări el; este o prostie! Şi de ce aş fi la curent?

— Fiindcă aceşti bani au fost transportaţi cu un Boeing 737 aparţinând lui Ghassan Tufayli.

Libanezul rămase mut câteva secunde şi reuşi să zică:

— De ce nu îl întrebaţi pe Ghassan Tufayli?

— O să o fac, dar mă îndoiesc că îmi va răspunde, recunoscu Malko. Caut aceşti bani de ceva timp şi toţi cei care ar şti ceva fie au dispărut, fie au fost ucişi. Cunoaşteţi un anume Abu Mustafa Adib? Un irakian, fost director de cabinet al lui Udai Hussein.

— Doar cu numele. De ce?

— El este la originea acestei afaceri.

Libanezul bău nervos din cafea şi zise, agresiv:

— Cine sunteţi?

— Lucrez pentru guvernul american, anunţă suav Malko şi vreau să vă ajut.

— Ajutor? De ce?

Malko îl privi pe libanez în faţă.

— Domnule Chukri, cred că sunteţi la curent cu acest transfer, chiar dacă nu aţi participat la el. Aveţi dreptul să infirmaţi, dar cred că vă asumaţi un risc serios.

— Un risc? De ce?

— Fiindcă cei care au eliminat deja destui oameni pentru a-i împiedica să colaboreze cu mine pot să fie tentaţi să facă la fel şi cu dumneavoastră. Sunt oameni periculoşi, brutali şi bine organizaţi. Explozia din strada Salah-Eddine e mâna lor, atentatul cu maşina-capcană care l-a mutilat pe jurnalistul Wissam El-Hachem la fel. Este evident că dacă dumneavoastră îmi spuneţi ceea ce ştiţi, aceşti oameni nu vor mai încerca să vă elimine.

Tony Chukri se ridică, ca împins de un arc.

— Ieşiţi afară imediat! Nu ştiu nimic despre povestea asta, răcni el. Sunt un afacerist cinstit.

Malko se ridică la rândul lui şi îşi lăsă cartea de vizită pe măsuţă.

— Sunt la *Phoenicia,* preciză el. Dacă vă răzgândiţi. Camera 822.

Libanezul, vizibil, se abţinea să nu-i sară la gât. Îl conduse totuşi până în hol, interceptat de bruneta drăguţă care se apropie de Malko.

— *Sir,* zise ea, am văzut nişte tineri care se învârteau pe lângă maşină. Verificaţi să nu vă fi furat ceva.

Tony Chukri se întorsese deja în biroul lui trântind uşa. Malko simţi cum pulsul îi creşte puternic. Nu neapărat să fure ceva se învârtiseră pe lângă maşină: erau suficiente câteva secunde pentru a prinde sub şasiu o încărcătură explozivă.

Capitolul IX.

Aplecat pe jos, Malko examina atent dedesubtul maşinii sale Kia. La prima vedere, nimic suspect. Se ridică şi o văzu pe bruneta longilină care îi făcea un semn amical cu mâna. Privi în jur: nici o urmă de tineri. Dar nu era surprinzător să fie urmărit. Avu totuşi o strângere de inimă când puse cheia în contact...

În drum spre centru, decise să-i povestească de vizita lui Tamarei Terzian. Reacţia violentă a lui Tony Chukri putea să-i facă rău. Dacă acesta din urmă era cu adevărat amestecat în afacerea cu miliardul de dolari, tânăra risca să plătească foarte scump cooperarea ei cu Malko. Experienţa lui Wissam El-Hachem nu era încurajatoare.

Mergând spre Kantari Corner, îşi zise că, încă o dată, chiar dacă făcuse un pas uriaş spre descoperirea locului unde aterizase miliardul de dolari sustras din Banca centrală a Irakului, se afla în faţa unui impas. Departe de a-l ajuta, Tony Chukri risca să se închidă ca o stridie.

Nu mai rămânea decât Talal Abu Qassar, druzul care se afla în avionul comorii, pe care îl verifica Christopher Stafford.

Tamara Terzian era în faţa calculatorului când el ajunse la sediul ziarului. Imediat, ea îl trase într-un birou gol.

— M-am interesat, anunţă ea. Tony Chukri este un bandit. L-a escrocat pe Ghassan Tufayli care avea motive suficiente să se răzbune…

— Credeţi că acesta ar accepta să îmi vorbească?

Ea făcu o mutră dubitativă.

— Nu. Este prea bănuitor. Bun, mă duc să-mi termin articolul.

— Aşteptaţi, zise Malko, trebuie să vă spun ceva. Riscaţi să aveţi probleme din cauza intervenţiei făcute pentru a mă întâlni cu Tony Chukri. Regret că v-am cerut asta.

Tamara Terzian îl privi îndelung.

— *Chiar sunteţi* cu adevărat *un* mukhabarat?

— Da.

— Aş vrea să îmi explicaţi ce faceţi, fără poveşti.

— Cu plăcere. Vreţi să luăm masa împreună în seara aceasta?

— Da, dar lucrez până târziu. Veniţi să mă căutaţi pe la nouă şi jumătate. Îmi veţi da veşti şi despre Wissam.

*

* *

Tony Chukri rămase deprimat în biroul lui, după plecarea vizitatorului său, hărţuit de două opţiuni: să nu facă nimic, ca şi cum nu ar fi existat niciodată, sau să-l prevină pe fostul său asociat. Era perfect la curent cu transferul care îi adusese lui Tufayli 50 de milioane de dolari. Pentru închirierea avionului Boeing 737. La acea vreme, nu erau decât patru sau cinci avioane private la Beirut. Cel al nepotului lui Amin Gemayel, al lui Assam Farres şi al fiului lui Emile Lahud. Tufayli fusese ales datorită contactelor sale cu irakienii.

Atunci, Tony Chukri încasase zece milioane de dolari din această mană cerească, în calitate de asociat.

Şi, bineînţeles, ştia *cine* era la aeroport din partea libaneză, pentru a primi banii. Tufayli de asemenea. Tony

Chukri îşi zise că poate era o ocazie bună să se reconcilieze cu fostul său asociat care îl acuza că l-ar fi escrocat… Într-o zi, când se găsiseră nas în nas în acelaşi restaurant, Tufayli scosese un Colt din buzunar cu intenţia clară de a-i trage un glonţ în cap.

Din fericire, fusese calmat de patronul restaurantului.

În cele din urmă, Tony Chukri formă numărul de la biroul fostului său asociat, aflat la două clădiri depărtare. Nu ar fi răspuns la telefonul mobil. Secretara păru surprinsă, când se prezentă:

— Spuneţi-i domnului Tufayli că este vorba de un subiect foarte important, preciză Tony Chukri. Pentru el.

Aşteptă, nervos, până să audă vocea fostului său asociat, glacială.

— Ce vrei, nemernicule?

Începea bine…

— Să-ţi fac un serviciu, se jură Tony Chukri.

— Nu ai decât să crăpi…

— Ascultă, pledă Tony Chukri, este important şi nu pot să-ţi spun la telefon. Trebuie să ne vedem şi este urgent.

Ghassan Tufayli nu ezită decât câteva secunde.

— Vino, ştii adresa, dar dacă sunt prostii, îţi smulg capul…

Tony Chukri simţi cum îi transpiră palmele. Ghassan Tufayli era un uriaş de aproape doi metri care îi inspira frică. În timpul războiului civil, se distra rupând vertebrele cervicale ale prizonierilor cu o singură mână. Pentru orice eventualitate, Tony Chukri băgă la curea un Browning, cu glonţ pe ţeavă.

*

* *

— Generalul Rifi ne aşteaptă la biroul lui la ora şase, anunţă Christopher Stafford. Se pare că are noutăţi. Trec să vă iau de la *Phoenicia.*

Malko nu avea decât să coboare. După întâlnirea cu Tony Chukri şi vizita la Tamara Terzian, se întorsese la *Phoenicia,* din lipsă de altceva. Toate pistele păreau blocate. Doar o reacţie improbabilă a lui Tony Chukri.

Mercedesul negru al CIA se opri încet în faţa uşii turnante

a hotelului, iar Malko se urcă lângă şeful biroului CIA. Asta îi provoca mereu o senzaţie ciudată, să se afle lângă un negru de culoarea antracitului într-o ţară unde practic nu există nici unul.

Americanul părea plin de speranţă.

— Am impresia că generalul Rifi vrea să mai câştige o stea, zâmbi el.

La sediul Forţelor de securitate internă, uzanţele erau la fel. Un ofiţer veni să-i preia pentru a-i conduce la biroul de la primul etaj. Generalul Ashraf Rifi era în compania unui colonel care se ridică vioi. Generalul libanez făcu imediat prezentările.

— Colonelul Hassan El-Hayoubi, de la jandarmerie. A stat cinci ani ca maior la aeroportul din Beirut, sub ordinele unui colonel sirian care superviza totul. L-am adus de la Tripoli, unde este detaşat, pentru că are cunoştinţă de operaţiunea care vă interesează.

— Eraţi acolo în martie 2003? întrebă imediat Malko.

— Da.

— Aţi auzit despre acest transfer?

— Da.

— Nu aţi spus despre asta niciodată şefilor dumneavoastră?

Ofiţerul privi încurcat spre superiorul său.

— Iată ce s-a întâmplat, explică el. Pe 19 martie, am fost anunţat că un zbor special va ateriza pe la ora două dimineaţa, după închiderea traficului comercial. Era vorba de un aparat libanez, un Boeing 737 aparţinând unei societăţi al cărei nume nu îmi spunea nimic.

— Avionul nu plecase de aici?

— Nu. De la aeroportul militar din Kolayat, aproape de Tripoli, unde mai aterizau uneori şi zboruri civile.

— Ce s-a întâmplat?

— Avionul a aterizat la ora 2:32, preciză colonelul. Primisem ordin să nu îl menţionez în registrul de mişcare aeriană. A rămas la capătul pistei West 1 1735, după ce a aterizat. Mai multe vehicule – camionete – au venit să preia încărcătura. Un cordon de soldaţi sirieni împiedica pe oricine, inclusiv pe mine, să se apropie.

— Dar suntem în Liban, obiectă Malko, iar dumneavoastră sunteţi ofiţer al armatei libaneze.

Colonelul El-Hayubi recunoscu cu un zâmbet trist:

— Când sirienii erau aici, aşa se petreceau lucrurile.

— Deci, nu ştiaţi ce era în acest avion?

— Deloc. Am crezut că sunt documente secrete, nu bani. În general, transferurile se făceau din bană în bancă şi îndeosebi spre Siria.

— Şi cine sunt cei care au venit să preia încărcătura?

— Nici asta nu ştiu. Erau prea departe să-i pot vedea, era noapte şi nu au intrat în aerogară. Erau trei Mercedes-uri.

— Este vorba de acelaşi zbor?

— Da, bineînţeles. Venea de la Kirkuk şi avea un plan de zbor normal. La acea vreme, traficul aerian cu Irakul era regulat.

Malko şi Christopher Stafford schimbară o privire elocventă. Ceea ce spunea colonelul confirma mărturiile lui Wissam El-Hachem. Dar, dacă progresaseră, nu ştiau în continuare principalul: unde plecase miliardul de dolari al lui Saddam Hussein. Simţindu-le decepţia, generalul Ashraf Rifi luă un dosar şi anunţă:

— Am verificat pista maşinii utilizate în atentatul împotriva lui Wissam El-Hachem. A fost cumpărată din Tripoli, aproape acum o lună, de un bărbat care a plătit cash şi a dat o identitate falsă. Urmărim şi pista celui care probabil a declanşat explozia. Oamenii l-au văzut fugind şi au luat numărul maşinii. Este vorba de un comerciant de fier vechi stabilit în Sinn-el-Fil.

— Unde este?

— Dispărut. Postul de frontieră din Bekaa i-a semnalat ieşirea spre Siria.

Christopher Stafford nu îşi ascunse disperarea.

— Pentru vânzarea acestei maşini, au avut loc contacte între cumpărător şi vânzător. Şi-au telefonat?

— Da, recunoscu generalul libanez. Am identificat numărul telefonului mobil al vânzătorului, dar era vorba de o cartelă *prepaid* care nu mai este în uz.

Şi gata!

Încurcat, generalul Rifi îşi înmuie buzele în apa minerală.

— Oamenii mei au interpelat doi palestinieni care se învârteau prin Hotel-Dieu, continuă el. Au fost incapabili să dea numele persoanei pe care voiau să o viziteze; o să-i interogăm serios.

Adică, să-i coboare la nivelul al treilea al subsolului… Era o şansă minusculă, dar erau cu siguranţă figuranţi care nu ar duce nicăieri. Malko simţea cum îl cuprinde descurajarea.

— Cunoaşteţi un anume Tony Chukri? întrebă el.

— Doar după nume, mărturisi Ashraf Rifi. Este un afacerist.

Christopher Stafford se ridică, cu un oftat de resemnare.

— Ţineţi-ne la curent! Acum ştiţi că această afacere cu miliardul de dolari este serioasă.

— Asta s-a petrecut acum trei ani, zise ofiţerul libanez. Libanul era diferit. Am fost ţinuţi deoparte de orice de către sirieni.

— Dacă ar fi vrut să ia aceşti bani, remarcă americanul, i-ar fi dus la Damasc, nu la Beirut.

— Apropo, întrebă Malko, din pură curiozitate, nu aveţi nici un element nou în legătură cu asasinarea lui Rafie Hariri?

Generalul Rifi făcu un gest de neputinţă.

— Nici unul. Cei care sunt la închisoare pretind că sunt nevinovaţi, ancheta a fost sabotată de la început. Tot ce am, ca element tangibil, sunt resturile umane ale şoferului camionetei Mitsubishi. Sunt douăzeci şi opt de bucăţi, în saci de plastic, la morgă. Doar că nu putem compara rămăşiţele macabre cu nimic, fiindcă nu ştim identitatea acestui om, aparent un kamikaze.

Christopher Stafford se ridică, vizibil agasat.

— Bine, noi o să ne continuăm căutările.

Imediat ce urcară în Mercedes, îi zise furios lui Malko:

— Aceşti bani se află *aici,* la Beirut, totul o dovedeşte. Dacă erau în siguranţă la Damasc, cei care îi deţin nu s-ar fi străduit atât să ne îndepărteze.

— Sunt de acord, aprobă Malko. Dar nu avem nici o pistă concretă. Doar dacă *ofiţerul de caz* de la dumneavoastră află ceva despre Walid Jumblatt.

— Îl vede în seara aceasta, apoi vom afla mâine. Măcar

Tony Chukri să se decidă să spună ce ştie.

*

* *

Tony Chukri, La volanul unei SLK negre decapotabile, cobora pe bulevardul Charles-de-Gaulle, după ce luase masa la restaurantul *Movenpick,* mai sus pe Cornişă. Cum se încălzea vremea, adora să se arate astfel cu secretara sa, bruneta Eva, cu fularul Hermes şi ochelarii negri. Cu o mână aşezată între picioarele tinerei, se simţea admirat şi invidiat. La Beirut erau puţine maşini decapotabile.

Era promenada clasică a serilor calde, în jurul Beirutului de Vest. Majoritatea imobilelor de pe Cornişă erau în ruine sau părăginite. Restaurantele deveniseră pizzerii sau simple fast-food-uri, cartierul fiind bombardat din greu în timpul războiului civil.

— Încetează, zise Eva cu o voce gâfâită, ne vede toată lumea!

Tocmai fuseseră depăşiţi de un enorm 4x3 – un Porsche Cayenne – condus de o blondă cu buze mari, căreia gestul îndrăzneţ al lui Tony Chukri nu îi scăpase. Furios, libanezul îşi înfipse şi mai mult degetele în pantalonii amantei.

— La naiba cu ei! bombăni el. Chiar dacă îi spun nevestei.

Şoseaua făcea un viraj în faţa hotelului *Riviera,* care avea la parter un restaurant pe vremuri în vogă. Acum era pustiu. De mult timp, locuitorii din Beirut nu mai veneau să la masa în această zonă: restaurantele la modă se găseau în Ashrafieh sau în centru, unde apăreau ca ciupercile după ploaie.

— Ce ţi-a spus Ghassan? întrebă Eva pentru a-şi calma pornirile sexuale: avea oroare să fie pipăită în public.

— Era încântat! se lăudă Tony Chukri. Mi-a mulţumit. Cred că suntem amici din nou. Va trebui să iau masa cu el.

— Şi tipul care a venit să te vadă, blondul, este un american?

— Nu ştiu, dar lucrează *pentru* americani. Spune-mi, târfă, ţi-a plăcut tipul…

Eva îşi mângâie maşinal colierul de perle negre de Tahiti pe care amantul i-l oferise pentru aniversarea sa.

— Eşti nebun! protestă ea. Ador să mă culc cu tine!

— Ai dreptate, aprobă Tony Chukri. O să vezi, în seara aceasta o să ne-o tragem bine. Abia aştept să-ţi sfâşii fun…

Eva nu avu timp să aprobe, zgomotul unei motociclete puternice se apropia, strecurându-se printre cele două şiruri de maşini care rulau încet. Când ajunse în dreptul decapotabilei SLK, şoferul motocicletei încetini, ca şi cum o admira pe Eva. Aceasta, flatată, întoarse capul spre el.

Nu văzu decât o cască.

În momentul în care motocicleta acceleră, bărbatul din spatele şoferului luă două obiecte rotunde dintr-o sacoşă şi le aruncă cu precizie în Mercedes. Una pe partea şoferului, cealaltă aproape pe genunchii Evei. Aceasta privi la ceea care tocmai aterizase pe genunchii ei, căzând apoi pe planşeul maşinii şi scoase un ţipăt.

Era o mică grenadă rotundă de o frumoasă culoare kaki.

*

* *

Şi Tony Chukri recunoscuse grenada. Paralizat pentru câteva fracţiuni de secundă, apăsă frâna, oprind brutal maşina.

Mai multe lucruri se petrecură în acelaşi timp: Mercedes-ul fu lovit violent în spate de un BMW care venea din urmă, Eva, care nu îşi pusese centura, fu aruncată în parbriz. Cu umărul, Tony Chukri deschise portiera pentru a sări afară.

Tocmai se ridicase din scaun când prima grenadă explodă, chiar sub picioarele lui. Fu ridicat în aer de o jerbă de foc şi nici nu realiză că părţile sale genitale, arse de flăcări şi smulse de suflu, se separaseră definitiv de el. Ceea ce nu avea de altfel decât o importanţă relativă, căci peritoneul, ciuruit de schije, lăsa să iasă afară intestinele.

Eva nici nu simţi că moare, adormită de la impactul cu parbrizul: grenada care explodă o rupse în două, smulgându-i o parte din faţă, în timp ce portiera stângă a Mercedes-ului zbură până la pietrele care mărgineau trotuarul.

Nici o maşină, pe o rază de treizeci de metri, nu avea geamurile intacte. Atins de o schijă la carotida stângă, şoferul BMW-ului încerca să-şi oprească cu degetele un jet

de sânge care îi ţâşnea din gât.

În câteva minute, circulaţia fu blocată în ambele sensuri, de la Rauche la Jamaa.

Întins pe trotuar, corpul lui Tony Chukri continua să ardă.

*

* *

— Imbecilii!

Christopher Stafford era furios. Generalul Rifi tocmai îl anunţase despre atentatul împotriva lui Tony Chukri. Nici după două ore circulaţia nu fusese restabilită. Bineînţeles, nimeni nu luase numărul de înmatriculare al motocicletei, acest gen de atentat fiind puţin practicat la Beirut.

— Ne blochează orice pistă, concluzionă Malko, căruia americanul tocmai îi telefonase. Crunt. Ceea ce este neliniştitor este rapiditatea cu care au reacţionat. A fost asasinat la cinci ore după vizita mea la el. Ori a comis o imprudenţă, ori am fost urmărit până la el. Poate tinerii indivizi reperaţi de prietena lui.

— Mă tem să nu încerce din nou ceva împotriva dumneavoastră, zise Christopher Stafford, o să vă dau gărzi.

— Nu, mulţumesc, zise Malko. Doi oameni au murit deja în locul meu. Ajunge. De acum înainte mă uit sub maşină înainte de a demara. Dar nici un baby-sitter nu poate face nimic împotriva unei maşini-capcană dispuse pe traseul meu de deplasare. În seara aceasta, iau masa cu Tamara Terzian, cea care m-a trimis la Tony Chukri.

— Începând de la ora nouă, o maşină a ambasadei cu două gărzi de corp va fi în faţă la *Phoenicia* şi nu vă va scăpa din ochi, decretă americanul. Nu îmi doresc să vă îngrop la Beirut. Dacă în cinci ore cei în cauză au fost în stare să pună la cale un atentat împotriva lui Tony Chukri, ne putem aştepta la ce e mai rău.

*

* *

Abu Mustafa Adib puse pe masă un plic cu 20 000 de dolari. Se afla într-un mic stabiliment din cartierul Mazraa, frecventat de fumători de narghilea şi jucători de domino. Fără alcool şi fără femei. Nu se aflau decât la câţiva

kilometri de centrul Beirutului, dar într-o periferie şiită.

Nabil Makdissi băgă plicul în buzunarul pantalonului uzat şi zise:

— Data următoare, va trebui să îmi acordaţi mai mult timp. Dacă acest nemernic nu ar fi condus o decapotabilă, era mult mai dificil.

Imediat ce oamenii lui semnalaseră vizita agentului american la Tony Chukri, soarta acestuia fusese pecetluită. Irakianul nu avea încredere în afaceristul libanez, chiar dacă acesta nu ştia esenţialul. Un simplu telefon dat lui Makdissi fusese suficient. Ghassan Tufayli nu va vorbi niciodată, fiind prea implicat şi încasând periodic bani. În plus, ştia că la cea mai mică neînţelegere, camioanele sale cu mărfuri care intrau în Irak vor fi incendiate, iar şoferii asasinaţi.

Deci, era sigur.

Fostul director de cabinet al lui Udai Hussein era atât de mândru de el. Reuşise să oprească ofensiva americană chiar la picioarele zidurilor fortăreţei sale. Fără reflexul inexplicabil al lui Wissam El-Hachem, care accelerase În loc să încetinească în locul prevăzut de el, americanii nici nu ar fi bănuit de transferul comorii lui Saddam Hussein în Beirut.

Răul fiind făcut, Abu Mustafa Adib nu îşi mai putea permite nici cea mai mică greşeală, altfel tot sistemul cădea. Or, niciodată grupările armate sunite nu avuseseră atâta nevoie de bani şi de arme. Fondurile sustrase de la Bagdad în 2003 erau indispensabile continuării insurecţiei. Chiar dacă, până acum, redusese ameninţarea, nu era totuşi liniştit. Ca întotdeauna, această operaţiune era condusă de *un* om, care se încăpăţâna.

Bineînţeles, dacă va fi eliminat, îl vor înlocui. CIA avea mii de agenţi, dar oamenii nu se schimbau unii cu alţii. Abu Mustafa Adib o ştia. Dacă acesta dispărea, cel sau cei care îi urmau nu ar avea aceeaşi perseverenţă.

— Nu ai putea să te foloseşti de motocicletă încă odată? îl întrebă el pe palestinian.

— A plecat deja la Tripoli, răspunse Nabil Makdissi. Nu se ştie niciodată, poate că cineva a reţinut numărul. Nu ne putem asuma riscul.

— Trebuie eliminat acest agent american, anunţă calm

Abu Mustafa Adib. Este prea periculos.

Nabil Makdissi nu avu nici o reacţie.

— Te poţi ocupa? întrebă irakianul.

— M-am ocupat deja, remarcă palestinianul, dar a avut noroc. Acum, bănuieşte orice şi este protejat.

— Şi Rafie Hariri era protejat... Este o chestiune de organizare.

— Şi de bani! Pregătirea costă scump.

— Cât?

— 50 000 de dolari, anunţă palestinianul, dar nu sunt sigur că iau comanda. Trebuie mai întâi să-l studiez. Acest tip este cu siguranţă înarmat, la pândă, cu o organizare puternică în spate şi cu sprijinul Serviciilor libaneze. Apoi, nu ştiu dacă prietenii noştri vor fi de acord. Şeful meu trebuie să vină zilele acestea aici. Îi voi cere undă verde. Dacă mi-o dă, vom studia problema.

Ahmed Djibril, şeful FPEP-CG, trebuia să vină la Beirut în cadrul unui „dialog”, deşi risca mult în Liban: israelienii şi americanii puseseră recompensă pe capul lui. Unii nu uitaseră că bomba care aruncase în aer Boeing-ul 737 al cursei Panam deasupra localităţii Lockerbie fusese fabricată de echipa sa.

*

* *

Malko avu un şoc când o văzu pe Tamara apărând din Kantari Corner. Rochia cuminte fusese înlocuită cu un pulover mulat, care lăsa să se vadă că nu purta sutien, o fustă super-mini care ajungea până la coapse şi ghete albe cu toc înalt!

Se urcă în maşină zâmbind.

— Până la urmă am avut timp să mă schimb! Zise ea. Unde mergem?

— Unde doriţi.

— Atunci, să mergem mai întâi la un pahar la cafeneaua *Gemmayeh.* Este foarte plăcut. După aceea, putem merge la *L’Entrecote.*

În timp ce mergeau spre strada Gounod, jurnalista se întoarse şi zise pe un ton agitat:

— Este o maşină care ne urmăreşte. Un Mercedes gri. Am

văzut-o când ieşeam.

Gărzile de corp care îl preluaseră pe Malko la ieşirea din *Phoenicia.*

— Ştiu, zise el. Pentru protecţia noastră. Sunt agenţi de la ambasada americană…

Impresionată, Tamara nu mai deschise gura până la *Gemmayeh.*

— Sper să vă placă, zise ea înainte de a intra, este una dintre cele mai vechi cafenele din Beirut.

Era o sală imensă, cu o mulţime zgomotoasă de jucători de bridge sau şah, multe cupluri tinere. Imediat, Tamara ceru o narghilea cu un Defender „Succes", Malko rămânând fidel vodcii. Ea începu să tragă din pipa cu apă. Malko nu reuşea să-şi la privirea de la fâşia îngustă de piele albă care se voia a fi fusta; cum se mişca puţin i se vedeau chiloţii, dar asta nu părea să o jeneze pe jurnalistă.

— Vorbiţi-mi de dumneavoastră, ceru ea. Aţi omorât oameni până acum?

Fantasmele obişnuite.

— Mi s-a întâmplat, mărturisi Malko, dar s-a încercat adesea să fiu omorât. Ultima dată, acum câteva zile.

Îi povesti episodul din strada Salah-Eddine şi ea tresări, concluzionând în legătură cu Amal Murad:

— Târfa!

Aplecată în faţă, îi sorbea cuvintele lui Malko. Pălăvrăgiră încă un timp, apoi ea puse jos narghileaua.

— Mi-e foame.

*

* *

Terminară de mâncat la *L'Entrecote* şi Tamara savura un beef bourgogne importat la preţ de aur.

— Este incredibil să iau masa cu cineva ca dumneavoastră! oftă ea.

— Poate fi periculos, o temperă Malko. Tamara Terzian făcu un gest fatalist.

— Ştiţi, aici în Liban, ne-am obişnuit cu pericolul… După cincisprezece ani de război…

Când ajunseră pe trotuar, ea privi spre Mercedes-ul cu cei doi baby-sitters, înainte de a urca în Kia.

— Unde locuiţi? întrebă Malko. Ea îl privi descumpănită.

— V-aţi plictisit deja de mine! Este adevărat, nu sunt decât o jurnalistă, dumneavoastră trebuie să vă întâlniţi cu oameni mult mai interesanţi...

— Dar nu mereu la fel de sexy, o corectă Malko zâmbind.

Se întoarse spre el, zâmbi, se aplecă şi îi atinse buzele. Limba ei completă un sărut senzual, vesel. Îl întrerupse pentru a întreba:

— Laila povesteşte în tot Beirutul că faceţi sex ca un zeu. Este adevărat?

*

* *

Telefonul mobil securizat al lui Malko sună, trezind-o pe Tamara, care tresări. Se dumiri în câteva secunde.

— Nu mai ştiam unde mă aflu! făcu ea. Mi se pare că am făcut dragoste cu dumneavoastră.

În seara dinainte, abia ajunsă în cameră, ea îl supsese ca o tânără bine crescută. Apoi, fără măcar să-şi scoată mini-fusta, făcuseră efectiv dragoste. Atât de mult, încât Tamara avu un orgasm de bună calitate. Apoi, îi mărturisise zburdalnică lui Malko:

— De când v-am văzut, am simţit numai furnicături în stomac.

Malko răspunse la apel. Christopher Stafford era exuberant.

— *Ofiţerul de caz* nu a pierdut timpul cu Walid Jumblatt! anunţă el. Acesta i-a spus totul despre Talal Abu Qassar, druzul care a însoţit miliardul de dolari în Boeing-ul 737 al lui Ghassan Tufayli şi care se află acum în Arabia Saudită, având o amantă în Liban.

— Nu este surprinzător, remarcă Malko.

— Nu, doar că această femeie este împuternicita băncii Al Manara.

Capitolul X.

Într-o clipă, Malko o revăzu pe Adeline Montjoie zicându-i că o femeie îi predase banii lichizi pentru Gibran Faisal, finanţistul genovez. Ar putea fi, în fine, legătura *directă* pe care o căuta de săptămâni.

— Ce ştiţi despre ea? îl întrebă el pe american.

— Nimic încă, mărturisi şeful biroului. Am obţinut această informaţie acum un sfert de oră.

— Iar despre banca Al Manara?

— Nici despre asta, nu este o bancă mare, dar sunt destule în Liban... O să mă interesez.

— Îl voi întreba pe Wissam El-Hachem, zise Malko. Revista lui urmăreşte toate aspectele financiare din Liban. Avem până la urmă un avans, pe care nu trebuie să îl pierdem.

Tamara Terzian îl privea, în genunchi pe pat.

— Ai vorbit de banca Al Manara? întrebă ea.

— Ştii ceva?

— Da. Este o bancă mică, al cărei sediu se află pe strada Cairo, cred, în Hamra. Are sucursale la Tripoli şi la Tyr. A fost un scandal acum doi ani. Un depunător irakian pusese mai multe milioane de dolari într-un cont ci, în 2003, când venise din Irak. Un membru al partidului Baas. Când a vrut să recupereze banii, anul următor, i s-a spus că fuseseră învestiţi prost şi că se pierduseră. Fiindcă protesta, a fost răpit.

Lui Malko nu îi venea să creadă.

— Răpit! De cine?

Ziarista făcu un gest vag.

— Nu s-a aflat niciodată. Oameni ai sirienilor.

— De ce sirienii?

— La acea vreme, nu puteai răpi pe cineva la Beirut fără acordul lor. Cumpărat, bineînţeles...

— Şi cum s-a terminat?

— Irakianul a fost eliberat şase luni mai târziu după ce fusese ţinut într-un loc neprecizat. El a pretins întotdeauna

că era o tabără palestiniană, din cauza accentului celor care îl păzeau. A semnat un act în care accepta „contabilitatea” băncii.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. Trebuie să fie încă în Beirut. Wissam s-a ocupat de caz, ştie cu siguranţă mai multe ca mine. Bun, trebuie să mă mişc. Trebuie să ajung la ziar.

Dispăru în baie. Malko îşi recăpăta speranţa. Centimetru cu centimetru, progresa.

*

* *

— Şeful meu a dat undă verde, îl anunţă Nabil Makdissi pe Abu Mustafa Adib. Asta va costa 100 000 de dolari.

Irakianul tresări.

— Este *foarte* scump…

— Jumătate merge la sirieni, preciză palestinianul şi apoi nu este o operaţiune ordinară. Dacă îmi dai jumătate din bani, încep să lucrez la ea. De această dată, va merge…

— Îi vei avea în seara aceasta, promise Abu Mustafa Adib. După, acţionează cât mai repede.

Chiar dacă situaţia părea stabilizată pe moment, iar tinerii *chebabs* care se ocupau de urmărirea lui nu raportau nimic alarmant pe moment, se temea de acest agent CIA ca de ciumă.

— *Inch Allah,* totul va merge bine! promise Nabil Makdissi.

— Plec două zile la Damasc, preciză Abu Mustafa Adib. La întoarcere, trebuie să fii gata.

— Voi încerca, promise palestinianul, fără să se angajeze.

*

* *

Malko fu oprit la intrarea în ICU de către paznicii US, care, fiindcă fuseseră schimbaţi, nu îl cunoşteau. Odată „cernut”, îi dădură ultimele veşti.

— Doi tipi au fost arestaţi ieri în spital, dar aici nu este nimic de semnalat.

Nimeni nu putea ajunge în camera lui Wissam El-Hachem fără să îi elimine mai întâi pe americanii care se schimbau din şase în şase ore.

Malko intră în camera jurnalistului libanez. Acesta se odihnea, dar deschise ochii când auzi uşa. Trăsăturile lui trădau suferinţă. Să mai vorbim de enormele pansamente care îi înfăşurau capetele braţului şi ale piciorului, amputate! Malko întoarse privirea, jenat. Pentru că a vrut să-i facă lui un serviciu, jurnalistul libanez îşi riscase viaţa.

— Nu este prea dur? întrebă el.

Wissam El-Hachem reuşi să zâmbească.

— Pentru moment, nu mai sufăr atât de tare. Doar junghiuri în mâna care nu mai există. Soţia mea vine mereu şi încerc să nu mă gândesc la viitor. Va trebui să-mi schimb meseria.

— Apropo, preciză Malko, o să primiţi curând vizita lui Christopher Stafford, reprezentantul CIA în Liban. Vă va spune ceea ce Agenţia federală urmăreşte să facă pentru a compensa ceea ce vi s-a întâmplat. Cred că este vorba de o asistenţă foarte consecventă. Şi nu numai pentru proteze ultramoderne.

— Mulţumesc, făcu Wissam El-Hachem, dar asta nu îmi va reda piciorul. Eram foarte sportiv.

Vorbea fără regret, aproape detaşat. Aproape lucid.

— Mulţumită dumneavoastră, înaintăm, anunţă Malko.

— Am aflat de la televizor că Tony Chukri a fost asasinat…

— Da, confirmă Malko, la cinci ore după vizita mea, o întâlnire obţinută prin intermediul colaboratoarei dumneavoastră, Tamara Terzian.

Jurnalistul îl privi înduioşat.

— Sunteţi urmărit. Nu le ştiţi puterea la Beirut. Sunt la ei acasă. Fiţi atenţi, vor încerca să vă omoare şi pe dumneavoastră. Şi nu vă puteţi baza pe nimeni în afară de protecţia personală.

— Ştiu, recunoscu Malko, beneficiez de o protecţie. Pe dumneavoastră, nimeni nu vă va putea atinge aici. Oamenii care vă păzesc sunt profesionişti. Ar trebui să arunce în aer tot spitalul.

— Asta nu îi va opri, zise cu amărăciune ziaristul.

— Ştiu că vă datorez deja mult, continuă Malko, dar avem o pistă care ne duce la banca Al Manara. Druzul care

se afla în avionul ce a făcut cursa între Beirut şi Kirkuk, Talal Abu Qassar, o are ca amantă pe împuternicita acestei bănci. Ştiţi ceva cu privire la aceasta?

— Bineînţeles. A avut loc o răpire. Un deponent irakian care se plângea că a fost escrocat. Nu îmi mai amintesc nume, dar tot dosarul acestui caz este la sediul ziarului, în dulapul meu. O să vă dau cheia. Tamara ştie unde este dosarul.

Malko îi dădu legătura de chei de pe noptieră şi el desfăcu o cheie. Brusc, faţa i se crispă de durere, iar Malko crezu că îşi va pierde cunoştinţa.

— Uneori am o durere foarte mare în piept, explică jurnalistul cu o voce slabă, cred că o să mă odihnesc.

Malko ieşi pe vârful degetelor. Lucrurile se mişcau în cele din urmă. Revenind la maşină, fu totuşi liniştit să-i vadă pe bodyguarzi mai în spate cu douăzeci de metri.

*

* *

Tamara Terzian avea privirea scânteietoare când se întoarse cu un dosar de presă gros. Soarta lui Wissam El-Hachem nu părea să o sperie. Îmbrăcase o ţinută mai cuminte, dar tot fără sutien. Se aşeză lângă Malko şi deschiseră dosarul împreună. Erau tăieturi din ziare. Malko descoperi mai întâi faţada băncii Al Manara, pe o stradă îngustă. Apoi, alte două fotografii: cea a unui mustăcios cu părul rar, bărbos, trăsături obosite şi cea a unei femei în ţinută de jogging, cu o cască de base-ball, un nas impozant şi o gură cărnoasă.

— Bărbatul este Erzin Sinjar, irakianul escrocat, chiar după eliberare, comentă Tamara. Pierduse zece kilograme în greutate.

— Nu a depus plângere?

— O depusese, apoi a retras-o!

— Şi femeia, cine este?

— Se numeşte Suad Harb, este una dintre vicepreşedinţii băncii Al Manara. Erzin Sinjar o acuza că îl escrocase. A doua zi după ce a depus plângerea, ea s-a dus la Anjar şi, zece zile mai târziu, irakianul era răpit de la domiciliu de patru bărbaţi înarmaţi...

— Ce este Anjar?

— Un sat armean chiar la frontiera siriană, în Bekaa, care servea drept cartier general pentru sirieni. Acolo era stabilit Rostom Ghazaleh, „proconsulul” sirian.

— De ce s-a dus acolo?

Tamara zâmbi în faţa unei astfel de naivităţi.

— Pentru a cere protecţie. Sirienii erau foarte legaţi de banca Al Manara, care îi finanţa pe unii dintre candidaţii lor la alegeri.

— Ce s-a întâmplat cu această Suad Harb?

— Cred că este tot la banca Al Manara. Nu am mai auzit vorbindu-se de ea.

— Cui aparţine această bancă?

— Este a doi fraţi dintr-o mare familie de druzi, care nu vin la Beirut. Se pare că ea este amanta unuia dintre ei. Sau a ambilor, adăugă ea. Nu are scrupule.

— Ai întâlnit-o?

— Da. Wissam îmi ceruse să merg acolo în locul lui. Chiar am fost la ea acasă, un superb duplex, nu departe de *Marriot,* în sudul oraşului. Este o dură, frumoasă, foarte plină de ea. Provine dintr-o familie sunită modestă şi a înaintat în viaţă prin forţă… Acum, trăieşte pe picior mare.

— Aş putea lua această fotografie? întrebă Malko. Adresa irakianului?

— Fotografia, fără probleme. Pentru adresă, o să mă uit prin notiţele lui Wissam.

Cu tăieturile din ziare mai erau mai multe pagini cu notiţe de mână, în arabă, în care Tamara Terzian se cufundă. Scoţând, după câteva minute, o exclamaţie de uimire.

— Iată! Este şi telefonul lui.

— O să îl sun.

Tamara îl privi cu o expresie comică.

— Nu vrei să îl sun eu?

— Nu vreau să te implic în această treabă. Este prea periculos!

— Nu mă interesează, zise ea. Mă excită!

Privi în jos şi adăugă:

— La fel cum este să mă culc şi cu tine.

— Ce o să-i spui?

— O să-l întreb dacă, acum că sirienii au plecat, nu vrea să îşi recupereze banii. *Yallah!*

Deja forma numărul şi îi răspunse mesageria. După ce lăsă un mesaj în arabă, îi dădu fotografia cu Suad Harb lui Malko.

— Să mi-o înapoiezi. Acum, te las, trebuie să fac o hârtie despre „dialog”... Te sun dacă Erzin Sinjar dă un semn de viaţă.

*

* *

Fotografia lui Suad Harb reveni după scanare de la laboratorul biroului CIA, iar Christopher Stafford se întoarse spre Malko.

— Care este planul?

— Trimiteţi această fotografie printr-un mail securizat către consulatul dumneavoastră de la Geneva. Cineva să meargă apoi să i-o arate Adelinei Montjoie, pentru ca aceasta să spună dacă este femeia care i-a predat banii la Beirut, acum un an. Fonduri provenind din comoara lui Saddam, destinate plătirii unei livrări de arme prin intermediul lui Gibran Faisal. Să ne rugăm. Dacă ea este, am făcut un pas uriaş.

Luă telefonul care suna. Era Tamara, victorioasă.

— A sunat înapoi! anunţă ea. Vrea să mă primească la ora şapte în seara aceasta, acasă. Fiindcă a luat în seamă legitimaţia de jurnalist, dar este ceva *off the record*[25].

— O.K. Unde locuieşte?

— Într-unul din noile imobile de două milioane apartamentul, pe înălţimile din Rauche, aproape de *Sheraton.* Ce facem? Vrei să vii cu mine? Te voi prezenta ca pe un ziarist străin.

Malko ezită. În principiu, Tamara Terzian nu era urmărită de adversarii săi. Chiar dacă petrecuse noaptea la *Phoenicia* cu el. Cel mai bine era să o facă simplu.

— Dă-mi adresa exactă, ceru el.

— Nr. 28, strada Andalos, zise ea, se urcă de la Comiche.

— Aşteaptă-mă în holul imobilului.

Când închise, se întoarse spre şeful biroului:

[25] Neoficial.

— Au mai fost cazuri ca acesta. Îmi trebuie un dispozitiv sigur pentru a mă rupe de filaj. Altfel, acest irakian este în pericol de moarte, ca şi Tamara Terzian.

Christopher Stafford nu stătu pe gânduri prea mult.

— O să vă lăsaţi maşina aici, propuse el. Vă voi conduce în oraş cu una din maşinile noastre 4x4 blindate, cu geamuri fumurii. Nimeni nu poate vedea înăuntru şi zeci de vehicule ies fără încetare de aici. Vă vom aduce…

Înapoi şi vă veţi recupera maşina. În plus, veţi beneficia de o protecţie de aproape, cu patru oameni.

*

* *

Era unul din imobilele superbe care înlocuiau fostele construcţii afectate de război, cu o vedere magnifică spre mare. Tamara Terzian aştepta cuminte în holul de marmură.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? întrebă Malko.

— În parcarea de la *Sheraton.*

— Nu ai spus nimănui că vii aici?

— Nimănui.

— El ştie că vin şi eu?

— Nu.

— Mă prezinţi drept un jurnalist financiar al unui ziar al cărei corespondentă eşti.

Etajul doisprezece şi ultimul: o singură uşă din lemn masiv închis la culoare, dotată cu cameră de luat vederi. Tamara sună şi o voce de bărbat puse o întrebare în arabă prin intermediul interfonului.

— Sunt cu un jurnalist străin, explică tânăra.

Uşa se deschise în cele din urmă, apărând o bestie cu fruntea joasă, pulover negru, spătos, privire neîncrezătoare. Îl privi pe Malko ca şi cum ar fi fost un dragon şi, după un mormăit interogativ, îl palpă pe toate cusăturile, apoi răscoli geanta Tamarei. Aparent, Erzin Sinjar nu pierduse chiar totul. Marmura de pe jos, tavanele înalte, tablourile moderne care acopereau pereţii, câteva mobile siriene, lemn şi sidef, masive, hidoase, dar foarte scumpe, toate acestea nu evocau sărăcia. Stăpânul casei apăru în uşa salonului. Spre deosebire de fotografie, îşi revenise cu

cincisprezece kilograme. Cu sprâncenele încruntate, privi intrigat spre Malko şi se adresă în arabă Tamarei, care îi răspunse pe un ton aproape respectuos.

Aparent liniştit, îi invită în salonul decorat în stil irakian, cu scaune aliniate de-a lungul pereţilor, covoare minunate şi mese joase.

Fără cravată, dar îmbrăcat într-un costum sobru bine croit, Erzin Sinjar părea rafinat şi şiret. Tamara începu un interogatoriu în arabă, tradus pe parcurs.

— Mai întâi, zise ea, domnul Sinjar cere ca nimeni să nu afle de această vizită. I-ar putea dăuna.

Malko nu se putu abţine să nu remarce:

— Totuşi *el* a fost cel escrocat…

Jurnalista, după ce traduse, obţinu un răspuns vag.

— Cei care l-au escrocat sunt în aceleaşi funcţii şi dispun de aceeaşi protecţie.

— A încercat să-şi recupereze banii?

— Nu.

— De ce?

— L-ar fi omorât.

— Chiar şi acum?

Irakianul nu răspunse, ci zâmbi doar.

— Cum a aflat de banca Al Manara?

— Prin intermediul unor prieteni irakieni care lucrau cu ea din timpul lui Saddam Hussein, explică Tamara. Şi Saddam Hussein o folosea pentru transferul de fonduri; *legale,* insistă el. Cumpăra multe materiale pentru armata irakiană. Camioane, materiale de construcţii, produse chimice…

— Când a venit la Beirut?

— În ianuarie 2003. Ştia că va izbucni războiul şi că armata irakiană nu va rezista. Doar Saddam Hussein îşi făcea iluzii. Cum avea ceva bani lichizi, s-a gândit să-i plaseze la banca Al Manara… I-au promis dobânzi foarte atractive… Urmarea o găseşti în ziare.

Malko puse întrebarea de zece puncte:

— Cine era persoana lui de contact în această bancă?

Faţa irakianului se schimonosi într-o strâmbătură de dezgust.

— O femeie! zise el ca şi cum ar fi zis „câine”. O cunoşteam deja, era împuternicita băncii, se îmbrăca precum o târfă… Ea m-a furat şi a pus să mă răpească. Ar fi trebuit să o transform în nisip de pus în oala pisicii…

Vizibil, se gândea la magnifica siameză care apăruse tăcută în cameră şi care se freca de piciorul lui Malko. Privirea irakianului se fixă asupra lui.

— Cine sunteţi? întrebă el în engleză.

— Un ziarist. Din partea ziarului *Kurier* din Viena, Austria.

Cum Malko simţea că întâlnirea lua o întorsătură neaşteptată, scoase ultima carte.

— A auzit vreodată despre transferul clandestin al unui miliard de dolari, din Irak în Liban?

Tamara traduse. Lumina din privirea irakianului nu mai dură decât o fracţiune de secundă, dispărând imediat, înainte de a zice, ridicându-se din fotoliul Ludovic al XV-lea care părea din aur masiv:

— Nu.

În timp ce îi conducea, avu o discuţie cu Tamara din care Malko reuşi să înţeleagă cuvântul *„mukhabarat”*… Palma lui Erzin Sinjar se simţi umedă.

În lift Tamara zise zâmbind:

— Mi-a reproşat că i-am adus un *mukhabarat* american. O detestă pe această femeie, dar şi mai mult pe americani. Avea motive serioase în această privinţă…

Tamara rămase blocată în hol când văzu cele două maşini 4x4 enorme cu geamuri fumurii care îl aşteptau în faţa imobilului, doi civili, cu cască în ureche, păzind trotuarul.

— Ce-i cu ăştia? întrebă jurnalista, speriată.

— Pentru mine, preciză Malko. Pentru a fi sigur că nu sunt urmărit. Nu vreau să ai aceeaşi soartă ca Wissam El-Hachem.

Se uită la ceas. Ora şapte şi patruzeci de minute.

— Vrei să iei masa undeva? Trebuie să trec pe la ambasadă ca să-mi recuperez maşina.

— *Yallah!* făcu ea veselă. O las pe a mea în parcare la *Sheraton.* Mă duci tu. Putem lua cina în Brumanna, la *Mounir.* Au un peşte delicios.

Se urcă în maşina 4x4, intimidată şi remarcă în şoaptă:

— Este formidabil să fie un *mukhabarat...*

Faptul că nu putea fi văzută din afară o amuza mult.

Zdruncinaţi de denivelările anti-viteză de pe autostrada Tripoli, în mai puţin de o jumătate de oră ajunseră la ambasadă. Christopher Stafford nu era acolo, iar Malko îşi recuperă maşina fără să vadă pe nimeni, hotărând să petreacă seara fără baby-sitters.

*

* *

Vinul de Byblos, servit la *Mounir,* restaurantul din Brumanna, era dulce, greu şi se urca La cap. Tamara, care băuse mult, părea tot mai euforică.

— Ne întoarcem? zise ea. Mă simt bine, este ca şi cum aş trăi o altă viaţă. Vreau să facem dragoste.

Telefonul lui Malko sună în lift la *Phoenicia,* în timp ce Tamara îi băga o limbă ascuţită în ureche.

— Malko?

Recunoscu imediat vocea Adelinei Montjoie. Tamara îi şopti la ureche.

— Este o femeie?

— Da, răspunse Malko, pentru amândouă.

— Am văzut fotografia, anunţă Adeline Montjoie. Este femeia care mi-a adus banii la *Phoenicia.*

Capitolul XI.

Malko uită de Tamara, care stătea lipită de el. Toate eforturile lui nu fuseseră în van. Nici sacrificiul involuntar al lui Wissam El-Hachem. Făcuse în cele din urmă legătura între cele două capete ale pistei începute în Moldova. Şi totul se potrivea! De acum, era sigur că miliardul de dolari al lui Saddam Hussein ajunsese la Beirut. Pentru a fi apoi administrat de banca Al Manara.

Bineînţeles, nu vor fi găsiţi toţi aceşti bani, căci irakienii folosiseră deja o parte pentru cumpărarea de arme. Dar de acum înainte, era aproape de ei. Păţania lui Erzin Sinjar îi făcuse să fie mai prudenţi. Chiar şi după plecarea oficială a sirienilor, şefii acestei bănci aveau încă un braţ lung. Dacă semnala acest caz autorităţilor libaneze, putea să parieze pe orice că probele se evaporau. Trebuia deci să continue ancheta, cel puţin pentru moment.

— Spune-mi, şopti Tamara, lipită în continuare de el, dacă tipa are acest efect asupra ta, eu o să plec acasă…

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu, îţi jur că nu este o femeie care a contat pentru mine.

— Nu te-ai culcat cu ea?

— Foarte puţin.

Libaneza zâmbi ironic.

— Aparent, te face încă să visezi la ea.

Ajunseră la etajul unde avea camera. Trecu cartela magnetică prin încuietoare şi o invită pe Tamara să intre. Ducând-o până la masa din marmură care servea drept birou, în faţa ferestrei ce dădea spre *Saint-Georges,* o lipi de margine şi îi puse mâinile pe şolduri.

— O să îţi dovedesc că te înşeli!

Această nouă veste bună îi trezi libidoul. Când îi băgă mâna sub rochie, Tamara, sigură pe farmecul ei, nu opuse rezistenţă. Oprind-o să ajungă la pat, el îi dădu jos chilotul şi se ocupă de abdomenul ei dezgolit. Cu rochia ridicată, Tamara gemea, cu picioarele depărtate. El se dezbrăcă,

apoi îndoi genunchii şi o penetră violent, aproape ridicând-o de jos.

Tamara tipă scurt şi îşi încolăci braţele după gâtul lui.

— Este excitant aşa, gemu ea, te simt bine!

Fu şi mai bine când el o întinse pe birou, cu picioarele ridicate la verticală şi continuă să o penetreze cu mişcări puternice care o împingeau pe masa de marmură. Agăţată cu mâinile de marginea mesei, ea rezistă asaltului, încântată, până ce Malko se eliberă în vintrele ei.

*

* *

— Suad Harb a fost cea care a adus banii, îl anunţă Malko pe Christopher Stafford la telefon. Şi tot ea este cea care conduce banca Al Manara aparţinând druzului care se afla în avionul Boeing 737 care a transportat miliardul de dolari al lui Saddam Hussein la Beirut.

Bucla este închisă. Am aflat de la Erzin Sinjar că oamenii din partidul Baas lucrau de mult timp cu banca Al Manara. Cum Suad Harb pare să aibă relaţii bune *şi* cu sirienii, aşa se explică de ce este de neatins.

— Sirienii au plecat, sublinie americanul. O să discut despre acest caz cu generalul Rifi.

— Este un *mare* risc, obiectă Malko. El este sigur, dar nu şi colaboratorii săi şi nu uitaţi că Libanul îl are ca preşedinte pe Emile Lahud, numit în funcţie graţie sirienilor, cărora le este devotat cu totul.

— Ce sugeraţi atunci?

— O anchetă discretă despre această Suad Harb. Banii nu se vor evapora. Trebuie mai întâi aflat unde sunt banii, căci nu sunt neapărat în banca Al Manara, chiar dacă Suad Harb este cea care îi administrează.

— O să încercaţi să vă apropiaţi de ea?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Vreau mai întâi să fac o verificare în mediu. Dumneavoastră ce puteţi afla?

— Guvernatorul băncii din Liban este un tip integru, zise americanul. A fost numit de Rafie Hariri şi este la al treilea mandat.

— Acesta poate că merită contactat, concluzionă Malko, dar trebuie să aşteptăm să aflăm mai multe despre Suad

Harb. Imediat ce „ei” vor afla că noi facem verificări asupra ei, lucrurile vor începe să se mişte. Sunt ajutat de o jurnalistă de la *Commerce du Levant,* dar trebuie să fim extrem de prudenţi.

Tamara Terzian fugise de dimineaţă ca un şoricel, să meargă la lucru. Cu un sentiment de vinovăţie, Malko realiză că nu mai simţea nevoia să o sune pe Laila Nahas...

— Aveţi în continuare baby-sitteri, reluă şeful biroului CIA. Chiar dacă nu i-aţi folosit ieri seară. Chiar în acest moment, vă aşteaptă în faţă la *Phoenicia.* Au primit de astăzi un detector portabil de explozibil.

— Nu pentru mine mă tem, sublinia Malko, eu îmi fac meseria, dar nu vreau ca această jurnalistă să păţească ceva.

— Spuneţi-mi ce măsuri să iau pentru a o proteja, sugeră Christopher Stafford.

— Pentru moment nimic, zise Malko, ea nu este în prima linie. Voi înainta deci pe vârful picioarelor pentru a afla cât mai multe posibil despre Suad Harb.

*

* *

Abu Mustafa Adib se destindea puţin, în cele din urmă. Graţie contraatacului viguros, situaţia era sub control. Amal Murad ajunsese în Siria, Tony Chukri nu va mai vorbi niciodată vreunei persoane şi, când va ieşi din Hotel-Dieu, se va regla discret contul şi cu Wissam El-Hachem. Nu din încăpăţânare, ci pentru a demonstra că nu scăpa nimeni nepedepsit de sirieni.

Jurnalistul libanez nu făcea parte dintr-o „specie protejată”, ca americanii.

După moartea lui Tony Chukri, agentul CIA nu mai avea la cine să meargă. Eliminarea lui programată şi parţial plătită în avans, fusese amânată, Nabil Makdissi continuând să îl supravegheze prin oamenii săi, în aşteptarea unei eventuale lovituri.

Euforic, irakianul îl sună pe colonelul Khaled Ramadan.

— Khaled, propuse el, dacă eşti liber în seara aceasta, te invit la *Sham Palace.*

Neliniştit de această exuberanţă, ofiţerul sirian întrebă,

bănuitor:

— Doar nu ai făcut *încă* o prostie?

— *Wahiet Allah!* [26]Nu am atins un fir de păr de american.

Obsesia sirienilor era să nu aibă nici un incident cu americanii, care ar fi riscat să le provoace *mari* probleme.

*

* *

— Vreau să aflu totul despre Suad Harb, explică Malko. Unde locuieşte, cine o vizitează, pe cine vizitează, ce maşină conduce. Relaţiile ei profesionale. Mă poţi ajuta?

Tamara Terzian arboră un zâmbet de sălbăticiune şi trase viguros din narghilea.

— *Mafi mashkal*[27]*!* O să fac tot posibilul.

Comandaseră câte o cafea la *Gemmayeh.* Jurnalista era liberă toată după amiaza.

— Ştii unde locuieşte? întrebă Malko.

— Cred că pot să găsesc adresa imobilului, promise Tamara. Mergi spre sud, înspre aeroport. Este după *Marriott.*

— *Yallah!* zise Malko.

Mercedesul gărzilor de corp era parcat în faţa cafenelei. Se duse să discute câteva minute cu unul dintre ei înainte de a se urca în maşina lui. După ce o luă pe strada Georges-Haddad, intră pe îngusta stradă Liban, cu sens unic, care urca spre Ashrafieh. După ce parcurse douăzeci de metri, Mercedesul gărzilor de corp se opri, blocând orice maşină care ar fi încercat să îi urmărească.

Continuară să meargă spre sud, pe autostrada urbană care ducea la cartierul sportiv. Chiar înainte de a ajunge, Tamara zise:

— Ia-o la dreapta.

După un kilometru, dădură peste o altă stradă paralelă. Malko văzu, la sud de intersecţie, hotelul *Marriott.*

— Iar la dreapta, ordonă Tamara.

Malko se angaja pe stradă înspre nord, lăsând pe partea dreaptă o stradă în diagonală, strada Nicolas-Ibrahim-

[26] Jur pe Allah!

[27] Nici o problemă!

Gorguck.

După zece metri, Tamara strigă:

— Acolo! Ia-o la dreapta.

O luă la dreapta pe o străduţă cu asfaltul găurit, văzu o placă din email albastru pe care scria „strada 71”, un perete ciuruit lângă un teren viran şi, după treizeci de metri, o clădire elegantă albă, de şapte etaje, înconjurată de o grădină, separată de stradă printr-un perete alb şi un gard negru.

Opri ceva mai departe.

— Acolo este, anunţă Tamara. Suad Harb are un triplex în partea stângă, ultimele trei etaje.

Printre barele gardului culisant, se vedea o parcare, la parterul imobilului.

— La această oră, este cu siguranţă la bancă. Ştii ce face în timpul liber? întrebă Malko.

— Mi-a spus că îi place joggingul. Că face în fiecare zi.

Dacă era cazul, o făcea spre sfârşitul zilei sau dimineaţa… Era aproape ora trei.

— Te duc înapoi în centru, propuse Malko. Te voi lăsa lângă banca Al Manara. Dacă ai putea să o reperezi când iese din bancă şi să-mi spui ce maşină conduce, ar fi de folos.

Plecară şi o lăsă pe Tamara pe strada Hamra. Apoi o luă spre sud, oprindu-se la capătul celălalt al străzii Subah-d’Esblat-Salem, de unde putea vedea intrarea pe strada 71.

*

* *

Abu Mustafa Adib păli când ascultă mesajul lăsat de un anume Fakr, una din gărzile de corp ale lui Erzin Sinjar, un fost *mukhabarat* care lucrase pentru el şi continua să-i fie informator, bineînţeles, fără ştirea patronului său. De la plecarea sirienilor din Beirut, Abu Mustafa Adib se temea ca omul de afaceri să nu simtă nevoia să se răzbune şi să se la de Suad Harb. Ceea ce ar deranja organizaţia…

Ascultă de două ori mesajul. Fakr spunea că Erzin Sinjar primise o vizită ciudată: o jurnalistă libaneză însoţită de un străin blond care nu vorbea araba. Reuşise să prindă crâmpeie din conversaţie şi că auzise numele băncii Al

Manara.

Irakianul închise, palid de furie, sigur că era vorba de adversarul său. Cum aflase agentul CIA de Erzin Sinjar? Afacerile lui nu erau legate de ale sale, dar Sinjar risca să fi vorbit de Suad Harb. Trebuia să acţioneze cât mai repede.

Îl sună imediat pe Nabil Makdissi şi zise:

— Am o mare problemă. Voi fi în trei ore la Beirut. Trebuie să te văd.

O urgenţă absolută: să afle ce îi spusese irakianul vizitatorilor săi. Răzbunarea va veni după aceea.

Sună pe telefonul mobil al gărzii de corp şi îi dădu întâlnire la restaurantul *Riviera.*

*

* *

Tamara nu sunase, iar Malko începea să moţăie în lumina soarelui care asfinţea. Văzu deodată o maşină 4x4 care venea de pe strada Nicolas-Ibrahim-Gorguck, oprindu-se în faţă la numărul 9. Poarta se deschise automat şi vehiculul intră. Era ora cinci şi jumătate şi era încă frumos afară. Malko avea să vadă imediat dacă Suad Harb era o sportivă autentică...

După zece minute, pulsul îi crescu puternic. O femeie cu o cască şi ochelari negri, în trening roz, ieşea din reşedinţă şi se apropia cu paşi mici de stradă. Cum el parcase pe cealaltă parte, ea nu îi dădu nici o atenţie, luând-o la dreapta, spre nord, alergând cu paşi mici pe margine.

Malko aşteptă să se îndepărteze destul pentru a întoarce şi a urca în aceeaşi direcţie, cu viteză redusă. Când ajunse în dreptul ei, parcursese deja un kilometru şi înainta mult mai lent. Se întreba cum să o abordeze când o văzu pe tânără clătinându-se şi căzând pe jos.

Dumnezeu era de partea lui!

Opri şi ajunse la timp pentru a o ajuta să se ridice, îşi pierduse ochelarii negri şi casca, lăsând să se vadă un păr negru, abundent. Faţa îi era un pic cam grasă, nasul încovoiat, dar avea ochi frumoşi şi trăsături chiar plăcute.

— Nu v-aţi rănit? întrebă Malko în engleză.

Ea îl privi, zise „No”, vru să facă un pas şi ţipă:

— Glezna!

Vizibil, îşi luxase glezna…

— Nu trebuie să mergeţi, o sfătui Malko, o să vă duc acasă. Locuiţi departe?

Ea îi adresă o privire scrutătoare şi, probabil liniştită de aparenţă, răspunse în engleză, cu un puternic accent arab:

— Nu, nu departe, dar pot aştepta un taxi…

— Ba nu, făcu Malko, este o prostie!

O luă de braţ şi o ajută să ajungă la Kia. Ea îl direcţionă până ce reveni pe acelaşi drum, pe strada 71.

— Am ajuns acasă! zise ea.

Când el coborî pentru a-i deschide portiera, ea propuse:

— Dacă aveţi timp, veniţi să beţi o cafea. Aţi fost foarte drăguţ.

El refuză formal, dar ea insistă şi astfel parcă maşina lui lângă cea 4x4 mov. Totul era securizat, erau camere de luat vederi peste tot. La etajul cinci, îl invită într-un salon foarte mare, cu pereţii tapisaţi în mătase roşie, plin de mobile ornamentate excesiv cu auriu. O canapea mare în formă de semilună decorată cu o grămadă de perne ocupa tot colţul. Suad Harb se lăsă pe canapea şi strigă În arabă. O filipineză apăru imediat, iar ea îi dădu ordine în engleză.

Servitoarea reapăru cu o tavă pe care erau o cafea şi o cafea albă[28]. Apoi scoase încălţările stăpânei şi începu să o maseze. Suad Harb se întoarse spre Malko cu un zâmbet dezolat:

— Nu este foarte elegant, dar mă doare foarte rău.

În timp ce îşi bea cafeaua, ea întrebă:

— Locuiţi în Beirut?

— Vin, plec, zise Malko. Mă ocup de plasamente financiare.

Infuzie din flori de portocal.

Privirea libanezei scânteie.

— Ah, bun! Eu lucrez într-o bancă. Oh, una mică, dar administrăm mulţi bani. Am putea face afaceri, adăugă ea zâmbind.

— De ce nu! răspunse Malko. O să vă las să vă odihniţi acum.

[28] Infuzie din flori de portocal.

Ea scoase o carte de vizită din geantă şi i-o dădu. Malko văzu sub numele ei menţiunea: *Vice-President and Executive Manager.* El i-o dădu pe a lui. Era un risc calculat, dar indispensabil. Suad Harb doar nu îşi povestea *toată* viaţa ei asociaţilor irakieni.

Se ridică şi îi sărută mâna, ceea ce o impresionă considerabil, iar ea îl conduse, şchiopătând.

Coborî, plutind parcă. Această întâlnire era nesperată, dar se aruncase într-un bazin unde erau mulţi crocodili.

*

* *

Abu Mustafa Adib şi Fakr, garda de corp a lui Erzin Sinjar, erau aşezaţi într-un colţ mai întunecat de la *Riviera,* în faţa a două narghilele. Fakr îi repetase relatarea, descriindu-i fizic pe vizitatori. Fata nu îi spunea nimic irakianului, dar bărbatul era cu siguranţă agentul CIA.

Altfel spus, nu trebuia să piardă timpul. Şi, înainte de a o înnebuni pe Suad Harb, să afle ce a putut povesti Erzin Sinjar. Poate că încerca doar că ceară ajutorul americanilor pentru a se răzbuna.

— Fakr, o să am nevoie de tine, anunţă Abu Mustafa Adib.

Garda de corp coborî privirea când i se preciză planul.

— Dacă fac asta, îmi pierd locul de muncă, mormăi el.

Irakianul îi aruncă o privire rece.

— Şi dacă îi spun lui Sinjar că tu lucrezi pentru mine, tot îl pierzi... Fă ce-ţi spun. Vei avea 5000 de dolari şi vei veni să lucrezi cu mine la Damasc.

— Prefer să rămân la Beirut.

— După părerea mea, nu ar fi prudent..., tranşă Abu Mustafa Adib.

Această poveste îl intriga. Nabil Makdissi era plătit să-l supravegheze pe agentul CIA. De ce nu îi spusese despre vizita lui la Erzin Sinjar? Era mereu la fel cu palestinienii: nu erau serioşi.

Înainte de toate, trebuia să spargă buba. Erzin Sinjar era un imbecil: ar fi putut profita liniştit de averea lui, în loc să-şi sfârşească viaţa într-un mod foarte neplăcut. În ce-l priveşte pe Malko Linge, agentul CIA, irakianul se înşelase

când abandonase provizoriu planul de a-l elimina. Nu trebuie niciodată să-ţi subestimezi adversarul.

Urma să relanseze operaţiunea, bineînţeles, fără să discute cu colonelul Ramadan.

Capitolul XII.

Souad Harb era de nerecunoscut: machiată cum doar libanezele îndrăznesc să o facă, ceea ce îi accentua vulgaritatea trăsăturilor, cu un taior *mov foarte* ajustat, asortat cu maşina şi ciorapi plasă. La Federal Reserve Bank, ar fi şocat. În plus, era învăluită într-un nor de parfum. Parfum Shalimar, ameţitor şi greu, după pofta inimii.

Îl sunase pe Malko pe la ora unsprezece, propunându-i să la masa cu ea şi să îşi aducă documentele financiare. Se dusese să o ia de la banca Al Manara, unde avea un birou de dimensiuni modeste.

Evident, voia să facă afaceri cu el.

— Vă place mâncarea libaneză? întrebă ea. Vă duc undeva unde se mănâncă cele mai bune mezeluri din Beirut. Putem merge pe jos.

Era un birt care nu părea cine ştie ce, pe strada Hamra, unde ea era aparent cunoscută. Foarte repede, masa fu încărcată cu mezeluri pe care ea începu să le mănânce cu poftă. Fără îndoială, pentru a mânca mai lejer, se descheiase la haina taiorului, descoperind un bust strâns într-o cămaşă transparentă, sub care se distingea sutienul. Bea la fel de bine precum mânca, cu lăcomie, ca unul care făcuse foamea. Între două înghiţituri, Malko o întrebă:

— Sunteţi o bancă cu public?

— Da, am avut, zise libaneza, dar ne ocupăm mai ales de operaţiuni financiare. Cu randamente foarte bune şi fără riscuri.

Aici, îl momea…

— Ar putea să mă intereseze, făcu Malko.

Nu îi venea să creadă că la masa cu femeia care, foarte probabil, administra comoara lui Saddam Hussein. Era aparent departe de a bănui cine era el.

Începând să mănânce din peştele fript, ea zise:

— Vom discuta afaceri imediat.

După peşte, ea începu să se delecteze cu rahat, lingându-şi degetele pline de zahăr.

Ca un căpcăun.

Când nu mai rămase nimic de devorat, oftă de plăcere şi zise:

— Să mergem să bem cafeaua la mine. Am toate hârtiile acolo.

*

* *

Se petrecu repede. Ca în fiecare zi, Erzin Sinjar ieşi din casă pe la ora paisprezece şi treizeci pentru a se vedea cu amicii şi a face o partidă de domino într-o cafenea de pe strada Verdun. Era pe banchetă în Mercedes, singur, cu un şofer şi cu Fakr, garda lui de corp, care ţinea un PM pe genunchi.

Abia ieşise din garajul subteran când o maşină americană apăru şi întoarse brusc, forţându-i să oprească.

Patru bărbaţi ieşiră, cu câte un kalaşnikov în mâini. Irakianul înţelese imediat.

— Fakr, omoară-i!

Fakr nu se mişcă, cu excepţia unui gest minuscul care declanşa un sunet sec: garda de corp tocmai deblocase portierele. Erzin Sinjar se trezi nas în nas cu ţeava unui kalaşnikov al cărai proprietar îi zise:

— Coboară, repede.

Cum nu se mişca, fidelul Fakr îl împinse afară... Apucat ca un pachet, tras în stradă, se trezi după zece secunde în cealaltă maşină.

— *Chazmout! Kess Immak*[29]*,* strigă el.

Deja maşina demara. Îi dădu o lovitură de crosă şi adormi pe banchetă. Vehiculul porni spre est. Ajunse în strada Bechar-el-Khury şi intră pe o stradă îngustă, paralelă cu aceasta, pentru a se opri într-un colţ, în faţa unui atelier mecanic. Răpitorii îl scoaseră pe irakian şi îl traseră într-un depozit plin cu piese de maşini.

Îl aşezară pe un scaun făcut dintr-un bloc de motor de camion şi ţevi sudate. Doi dintre atacatori îl legară cu sfoară, apoi unul dintre ei îi scoase încălţămintea şi şosetele.

Tocmai voia să întrebe motivul când văzu apărând pe

[29] Fiu de căţea!

cineva pe care îl ştia bine: Abu Mustafa Adib. Fostul director de cabinet al lui Udai Hussein ţinea în mână un ciocan cu mâner lung. Se opri în faţa lui Erzin Sinjar şi zise calm:

— Dacă îmi spui ceea ce vreau să aflu, te ducem înapoi acasă imediat. Altfel…

— Fiu de câine râios şi de târfă! zise Erzin Sinjar cu o grimasă răutăcioasă, o să mi-o plăteşti.

Oricum primea un glonţ în cap. Dacă ar fi vrut să-l elibereze, i-ar fi legat ochii pentru a nu putea să recunoască locul unde îl duseseră. Abu Mustafa Adib se aplecă în faţa lui şi ridică ciocanul.

— Ce i-ai spus tipului care te-a vizitat?

— *Khara alek*[30]*.*

Ciocanul coborî şi Erzin Sinjar urlă cumplit.

Cu o lovitură dată cu toată puterea, Abu Mustafa Adib îi zdrobise degetul mare de la piciorul stâng, ca şi cum ar fi bătut un cui. Irakianul urla încă, învineţit de durere, când o a doua lovitură de ciocan îi zdrobi degetul mic de la celălalt picior, lăsând doar un jet de sânge. Gâfâind, cu transpiraţia curgându-i pe faţă, o aştepta pe a treia.

O mică pauză: călăul se dusese să caute o cutie mare pe care îi aşeză picioarele pline de sânge. Deja îi era rău să se aplece să vadă.

— Ce i-ai spus americanului? repetă Abu Mustafa Adib.

Erzin Sinjar înjură şi ciocanul lovi pentru a treia oară.

Abu Mustafa Adib era calm: această metodă, practicată din timpul lui Saddam Hussein, dăduse mereu rezultate excelente. În plus, nu era nevoie decât de un instrument modest şi de o mână de lucru necalificată. Lovind cu ciocanul în piciorul victimei, Abu Mustafa Adib simţi cum întinereşte. Aşa debutase la *Mukhabarat,* în urmă cu mulţi ani.

Pe lângă cafea, Suad Harb continuase cu rachiu şi dicţia începea să aibă de suferit. Prăvălită peste pernele mari de pe canapea, nu înceta să-şi încrucişeze picioarele şi apoi să le desfacă, cu o mimică extrem de provocatoare, îşi scosese haina taiorului, lăsând să i se vadă bustul voluminos. O

[30] Să te ia dracu!

femelă vulgară, dar apetisantă. Malko începea să se întrebe dacă nu cumva ea voia doar o partidă de sex.

— Nu vreţi să îmi vorbiţi de afaceri? întrebă el.

Libaneza păru că revine cu picioarele pe pământ, strigă ceva spre filipineză şi se duse să caute un dosar cartonat pe care i-l dădu lui Malko.

— Aş vrea să studiaţi asta, ceru ea. Este vorba de un fond de investiţii pentru a cumpăra imobiliare în Bagdad.

— Bagdad!

— Da, confirmă ea, în acest moment se pot cumpăra imobile în centru pentru nimic. Războiul nu va dura o veşnicie. Aici, la Beirut, cunosc oameni care au făcut avere cumpărând imobile pe strada Damasc, de-a lungul Liniei Verzi. Nimeni nu voia acolo, pe vremuri. Astăzi, au câştigat de zece ori investiţia. Studiaţi dosarul şi sunaţi-mă. Putem câştiga mulţi bani împreună.

Filipineza aduse cafelele. Suad Harb bău toată cafea odată. Era clar că îşi dorise să îmbine utilul cu plăcutul, dar, în faţa lipsei de interes al lui Malko, revenise la afaceri... Se ridică, trase de fustă, îşi puse haina şi întinse dosarul „Bagdad” lui Malko.

În timp ce mergeau spre Hamra, ea preciză:

— Pentru acest fond de învestiţii, este prevăzut un drept de intrare de 100 000 de dolari şi cote-părţi de un milion de dolari.

— O să citesc cu atenţie, promise Malko.

Cu puţin noroc, risca să descopere lucruri foarte interesante despre dolarii dispăruţi de la Saddam Hussein.

Suad Harb îl lăsă pe Malko şi apoi îşi parcă monstrul mov în garajul subteran al băncii Al Manara.

*

* *

Ajunsă în birou, Suad Harb realiză că îşi uitase telefonul acolo şi ascultă mesajele primite. Ultimul era de la Abu Mustafa Adib, iar conţinutul o umplu de stupefacţie şi furie. Îl sună înapoi imediat pe irakian.

— Eşti la Beirut?

— Da. Sunt la Amiliye. Te aştept cât mai repede.

Îi dădu adresa atelierului mecanic, iar ea porni la drum

imediat. Conducând ca o somnambulă. Nereuşind să parcheze pe străduţa îngustă, îşi lăsă maşina 4x4 în grija unui *chebab* şi continuă pe jos. Abu Mustafa Adib, în haină de piele, o aştepta în curte. Se duseră în fundul garajului unde un tânăr palestinian tocmai îl ştergea de sânge pe Erzin Sinjar.

— Ai primit mesajul meu? întrebă irakianul.

Suad Harb îşi strâmbă gura într-o grimasă duşmănoasă.

— Când l-am ascultat, tocmai ne despărţisem. Abia luasem masa împreună, pentru o discuţie de afaceri.

— Dar cum l-ai cunoscut? întrebă Abu Mustafa Adib, stupefiat.

Ea îi povesti, lăsându-l pe irakian năuc.

— Te urmărea deja! concluzionă acesta. Este foarte grav!

— Cum a ajuns până la mine? întrebă ea. Am fost ascultată la telefon?

— Nu, este netrebnicul de Erzin Sinjar. El i-a vorbit de tine, dar asta nu explică totul: ştie alte lucruri pe care noi nu le cunoaştem.

— Unde este?

— Acolo! făcu irakianul, arătând o formă înfăşurată într-o pânză, pe jos.

Ca o nebună, Suad Harb se apropie de cadavru şi începu să lovească cu piciorul, înjurând. Odată calmată, se întoarse spre Abu Mustafa Adib.

— Vreau să-i smulg boaşele celuilalt nemernic cu unghiile şi să i le bag pe gât! zise ea. Este uşor, trebuie să îl revăd.

— Mă ocup eu de eliminarea lui, iar tu vei coopera. Dar să fii în vizor este foarte supărător. Chiar dacă acest bastard sfârşeşte în infern.

*

* *

În ciuda veştilor bune cu privire la Suad Harb, Christopher Stafford, care suna de pe telefonul lui securizat, părea neliniştit. Malko încercase să îl întâlnească toată ziua, degeaba.

— Este minunat că aţi „tamponat-o” pe Suad Harb, recunoscu americanul, dar am o nouă nelinişte. V-am spus că am o „sursă” la palestinieni?

— Da.

— Este vorba de un tânăr al cărui nume de cod este „Barracuda”. Lasă mesaje la un număr special cuplat la un magnetofon al cărui conţinut este retransmis aici la fiecare oră. Tocmai am primit unul. Cere o întâlnire de urgenţă. Conform spuselor lui, a fost ales într-un grup pentru a vă elimina, împreună cu tovarăşii lui.

— Pe mine? Dar nu mă cunoaşte!

— Descrierea pe care v-a făcut-o nu lasă nici o îndoială.

— V-a dat detalii?

— Nu, am solicitat „agentului de legătură” să-l contacteze astăzi, la o benzinărie din Bordj Brajnieh, unde se întâlnesc de obicei.

— Vreau să merg la întâlnire, insistă imediat Malko. Să mă întâlnesc eu cu acest tip. Vorbeşte engleza?

— Da, puţin.

— Atunci, mă duc eu.

— Riscă să se sperie, nu vă cunoaşte.

— Dacă ofiţerul vostru de caz ar fi indisponibil, ar fi înlocuit. Care sunt semnele de recunoaştere?

— Maşina. Foloseşte mereu aceeaşi maşină, al cărui număr îl ştie. Un Nissan X-Trail.

— La ce oră este întâlnirea?

— La patru. La benzinăria Mobil, în faţa spitalului Al-Rassoul-al-Aazar, pe şoseaua de coastă.

— O.K., decise Malko, aduceţi-mi maşina Nissan la hotel, dar voi merge la întâlnire *fără* baby-sitteri. Pe de altă parte, nu văd cum poate acest palestinian să mă omoare cu protecţia pe care mi-o asiguraţi.

Christopher Stafford scoase un rânjet dezamăgit:

— Ar trebui să discutaţi asta cu Rafie Hariri… O.K., dacă insistaţi să mergeţi, iată procedura. Vă opriţi pentru a băga benzină şi nu faceţi nimic altceva. El trebuie să stabilească legătura. Dacă nu este acolo, plecaţi, urmând ca o întâlnire de rezervă să aibă loc a doua zi, la aceeaşi oră.

— Nu este o capcană această întâlnire?

— Lucrăm cu „Barracuda” de doi ani şi nu au fost niciodată probleme. În plus, nu ştie că *dumneavoastră* veniţi la întâlnire.

— Este o sursă loială?

— Noi îi plătim studiile fratelui său la Universitatea Columbia, îi reaminti americanul.

— Bine, la ora trei în faţă la *Phoenicia.*

*

* *

Benzinăria Mobil Al-Aytam, situată La marginea cartierului şiit din Bordj Brajnieh, pe şoseaua de coastă, chiar în faţa spitalului Al-Rassoul-al-Aazar, care avea şi o superbă moschee cu dom albastru, era atrăgătoare.

Malko stătea de cinci minute la coadă ca să alimenteze, încordat, scrutând mulţimea din jur prin geamurile fumurii ale Nissan-ului. Era un cartier majoritar şiit, unde nu prea erau văzuţi străini.

La volanul maşinii 4x4, din fericire, trecea neobservat. Găsise un Beretta 92 în torpedou şi îl băgase între scaune.

Benzinăria, care semăna cu o fortăreaţă, datorită clădirii enorme pătrate, era una din cele mai importante de la periferia sudică şi sute de maşini treceau pe acolo în fiecare oră, pe patru rânduri.

Demară din nou. Mai erau două maşini în faţa lui. Deodată, observă o umbră lângă maşină, portiera dreaptă se deschise şi un tânăr se strecură înăuntru.

O faţă lunguiaţă, cu dinţi enormi care păreau că îi ridică buza superioară. Părea înnebunit.

— Barracuda?

— *Nam*[31]! Demarează, adăugă el în engleză, repede.

— Imposibil, răspunse Malko, sunt blocat.

Efectiv, era prins între vehiculele care aşteptau în faţa lui, celălalt rând din dreapta şi pompele de benzină la stânga.

— Aveţi o informaţie urgentă de comunicat? întrebă Malko.

— Da. Şefu', Nabil, a primit bani pentru a-l asasina pe un agent american care stă la *Phoenicia.*

Malko simţi furnicături neplăcute pe şira spinării. Chiar dacă nu era o surpriză.

— Cine coordonează această operaţiune? întrebă el.

[31] Da, în libaneză.

— Un irakian, îl cunoaşte pe Nabil. Drace! Porniţi!

May-Lin lăsase maşina din faţa lui să avanseze. Nervos, tânărul palestinian se întoarse şi scoase o exclamaţie.

— Trebuie să plec!

Dintr-un salt, coborî din maşina 4x4. Malko văzu atunci alţi doi tineri ieşind din mulţime şi blocându-l în faţa maşinii aflate la pompă. Cei trei începură o discuţie violentă, cu gesturi ample. Instinctiv, Malko strânse în mână patul pistolului Beretta 92. Unul din cei doi care îl interpelaseră pe „Barracuda” arătă spre Nissan cu mâna iar Malko simţi cum pulsul îi sare în aer.

În acest cartier, era la fel de uşor de reperat ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Deodată, unul din cei doi îl prinse de amândouă mâinile pe „Barracuda” şi i le răsuci la spate. Totul se petrecea fulgerător. Partenerul lui, scoţând un pumnal din buzunar, îl lovi de mai multe ori pe informatorul CIA care se prăbuşi. Ceilalţi vrură să intervină, dar unul dintre cei doi *chebabs* smulse pompa din mâinile angajatului benzinăriei care tocmai umplea un rezervor şi stropi corpul întins pe jos. Aruncând pistolul pompei departe de el, luă o brichetă din buzunar, o aprinse şi o aruncă peste corpul celui pe care tocmai îl înjunghiase!

Rănitul se aprinse dintr-odată, ca o torţă, în timp ce atacatorii săi o luau la fugă, înspre strada cu spitalul, care ducea în Bordj Brajnieh.

În benzinărie se declanşă panica! Unii coborau din maşini şi o luau la fugă, alţii încercau să plece cu maşinile. Cu prezenţă de spirit, unul din angajaţi luase un extinctor şi acoperi cu zăpadă carbonică pata de benzină şi corpul neînsufleţit, deja ars.

Malko, cu Beretta 92 la curea, ieşi din maşină în urmărirea celor doi.

În panica creată, nimeni nu-i dădea atenţie. Îmbrâncind trecătorii, intră pe străduţă şi îi văzu pe cei doi ucigaşi care încetiniseră şi mergeau normal. Unul din ei se întoarse brusc şi îl văzu. Schimbă câteva cuvinte cu tovarăşul său şi începură să alerge din nou, intrând pe o altă străduţă.

Când Malko ajunse la colţ, cei doi dispăruseră într-o

mulţime compactă. Furios şi frustrat, se întoarse. Benzinăria Mobil era toată în agitaţie. Un strat de zăpadă carbonică acoperea rămăşiţele „sursei” CIA, înjunghiată şi arsă de vie. Doar un singur aspect pozitiv: Nissan-ul nu arsese. Malko se urcă la volan, cu un gust de cenuşă în gură şi reuşi să plece.

De acum înainte ştia că moartea lui era programată, chiar dacă „Barracuda” nu avusese timp să-i precizeze *modus operandi.*

Capitolul XIII.

Biroul lui Ryad Tufic Salami, guvernatorul Băncii Centrale din Liban, la etajul al şaselea, era la fel de maiestuos ca şi imobilul, situat pe strada Banque-du-Liban, cam trist, cu faţada de beton gri. Guvernatorul îi primi pe Malko şi Christopher Stafford cu bunăvoinţă. Era unul din eventualii pretendenţi la postul de preşedinte al republicii, în locul lui Emile Lahud, iar onestitatea sa, după trei mandate succesive, nu fusese niciodată pusă în discuţie, lucru mai rar în Liban.

Întâlnirea fusese stabilită de şeful biroului CIA în timp ce Malko se afla în Bordj Brajnieh.

La ora cinci, Malko, conducând în continuare Nissan-ul, îl regăsise pe Christopher Stafford acolo.

După introducerea convenţională şi tradiţionala cafea, americanul întrebă:

— Ce ştiţi despre banca Al Manara?

Bancherul păru la început surprins, apoi scoase un dosar gros dintr-un seif mare.

— Este o bancă mică, anunţă el, după ce răsfoi dosarul, care aparţine unor învestitori druzi, care nu locuiesc în Liban. Are câteva ghişee şi administrează capitaluri aparţinând clienţilor săi, în valoare de aproximativ 250 milioane de dolari…

— Este mult pentru o bancă mică, remarcă Malko.

Bancherul nu se sfii şi scoase un teanc de documente.

— Ne-am face probleme dacă nu ar fi asta… Este o atestare din partea Băncii din New York care certifică faptul că banca Al Manara deţine un cont creditor de 600 de milioane de dolari. Dacă sunt probleme, avem o scrisoare de la administratorul băncii Al Manara care ne autorizează să virăm această sumă la Banca Centrală din Liban, pentru eventuale despăgubiri…

— Ştiţi dacă dispune de fonduri proprii importante? întrebă Malko.

— Nu cunosc, mărturisi bancherul. Oficial, nu, dar nu pot

şti dacă nu are rezerve în lichidităţi nedeclarate.

— Nimic altceva? întrebă Christopher Stafford.

— Ba da, tocmai am văzut că deţine un cont sigur de trei sute zece milioane de dolari la Arab Bank din Beirut.

— Nimic special cu privire la administrator, d-na Suad Harb? Întrebă Malko.

Guvernatorul zâmbi.

— Nu este la dosar, dar ea se pare că dispune de o mare libertate de decizie, ceea ce este normal, având în vedere că proprietarii sunt în afara Libanului.

Urmă o scurtă tăcere, ruptă de Malko.

— Aţi auzit vorbindu-se de un transfer în bani cash de un miliard de dolari, din Irak în Liban, în martie 2003?

— Am auzit vorbindu-se, recunoscu guvernatorul Băncii Centrale din Liban, dar nu deţin nici o informaţie specială în această privinţă, căci aceşti bani nu au tranzitat printr-un circuit bancar obişnuit.

— Ar fi putut fi reinvestiţi, după ce au fost spălaţi? insistă Malko.

— Tot ce este posibil, dar este puţin probabil pentru o sumă atât de importantă, concluzionă bancherul ridicându-se.

*

* *

— Încă o uşă care se închide, oftă Christopher Stafford în lift. Şi nu este singura grijă. Sunt obligat să vă cer să părăsiţi Libanul.

— De ce?

— Există o ameninţare precisă la adresa dumneavoastră, de care nu vă pot proteja 100 %. Am anunţat la Langley şi le cunosc răspunsul dinainte.

— Sunteţi nebun, protestă Malko în timp ce traversau trotuarul din faţa băncii. Am o legătură cu Suad Harb care va da roade, cu siguranţă. Nu o să renunţ după săptămâni de urmărire. În ce priveşte ameninţarea asupra mea, nu este prima dată. Graţie gărzilor de corp, sunt protejat.

— *Parţial,* corectă americanul. Experienţa trecutului dovedeşte că asasinii locali au resurse infinite. Or, eu, în calitate de şef de birou, sunt cel responsabil de siguranţa

dumneavoastră.

— Perfect, concluzionă Malko, o să vă las o declaraţie olografă prin care certific faptul că dumneavoastră mi-aţi ordonat să plec, iar eu am refuzat. Acum, să vorbim de altceva.

— Ce veţi face cu Suad Harb?

— O voi revedea pentru a discuta în legătură cu investiţiile din Bagdad.

— În ciuda ameninţării care planează asupra dumneavoastră?

— Nimeni nu ştie că mă văd cu ea, sublinie Malko. Doar dacă, evident, nu a luat legătura cu asociaţii ei irakieni din afacerea cu comoara lui Saddam Hussein, însă nu ar avea motiv: pentru ea, sunt un potenţial fraier pe care va încerca să-l escrocheze. Pentru restul, trebuie să fiu vigilent. Aveţi vreo idee despre modul în care „sursa” dumneavoastră a fost arsă, în toate sensurile termenului?

— Nici una, mărturisi şeful biroului CIA. Poate că a fost imprudent. Nu vom şti niciodată.

Pălăvrăgeau pe trotuarul străzii Banque du Liban, sub privirile gărzilor de corp. Christopher Stafford părea tot mai neliniştit.

— Doar nu o să învestiţi banii Agenţiei la Bagdad? Se interesă el.

— Poate ar fi o afacere bună, zâmbi Malko. Nu, dacă nu avansez rapid, o să-i „fac vânt” lui Suad Harb. Aparent, este o femeie lipsită total de scrupule. Nu ar fi prima care şi-ar trăda asociaţii pentru 100 de milioane de dolari.

— Ar trebui aprobarea de la Langley, sublinie, ca un bun funcţionar, Christopher Stafford. Apoi, s-ar putea ca ea să se teamă, sunt oameni *foarte* periculoşi.

*

* *

Camionul era pe cale de a fi încărcat la maximum, sub supravegherea lui Suad Harb şi a oamenilor din echipa lui Abu Mustafa Adib. Înghesuiau pachete înfăşurate în plastic transparent. Fiecare măsura 31 de centimetri pe 13, suprafaţa a patru bancnote de o sută de dolari. Pe un metru înălţime, număra două milioane de dolari. Aşezată până în

tavanul camionului, încărcătura reprezenta 120 milioane de dolari.

Un prim vehicul încărcat pornise deja spre frontiera siriană, unde Abu Mustafa Adib îl aştepta ca să-l treacă prin vamă fără probleme.

Aceste 250 milioane de dolari reprezentau ce mai rămăsese din banii evacuaţi din Banca Centrală Irakiană, în urmă cu trei ani. De atunci, irakienii cheltuiseră din ei pentru a-şi plăti furnizorii de armament, triburile, pactele, familiile răniţilor…

Suad Harb supraveghea încuierea camionului şi îl urmări cu privirea în timp ce urca rampa care ducea în subsolul băncii Al Manara. Cea mai bună protecţie era conferită de faptul că maşina nu atrăgea bănuieli, nu avea semne distinctive, nu era blindată. Era un vehicul de artizan, nu în stare foarte bună. Doar cât era nevoie să ajungă până la Damasc, la 80 kilometri distanţă de acolo…

Evident, sirienii ceruseră un comision de 10 milioane de dolari, pentru ca încărcătura să ajungă până la proprietatea lui Abu Mustafa Adib, în Ya Four, destinaţie provizorie.

Revenită în biroul ei, Suad Harb verifică dacă viramentul „Swift” de 310 milioane de dolari, din contul Al Manara la Arab Bank of Beirut, ajunsese cu bine la Bank of Siria, la Damasc.

Sună la Damasc şi se asigură că „Swift-ul” va fi creditat la cursul de a doua zi.

Apoi, nu mai rămânea decât să golească acest cont, fie repartizându-l la alte bănci, fie prin retrageri de lichidităţi, ceea ce avea să la ceva timp.

De acum, comoara lui Saddam Hussein fiind la adăpost, nu-i mai rămânea decât să se ocupe de răzbunare.

*

* *

Revenind de la Banque du Liban, Malko găsise la mesageria vocală un mesaj de la Suad Harb. Aceasta îi propunea să cineze cu unul dintre asociaţii ei, venit din Irak, care se întorcea a doua zi la Bagdad.

O sună imediat. Vocea libanezei era dulce ca mierea.

— Sper că sunteţi liber, zise ea. Mahmud Al-Duleimi este

cel care alege investiţiile noastre la Bagdad. Este membrul unui foarte important trib. Vreţi să ne întâlnim la ora 9 la *Salmontin?*

Restaurantul pe care Malko îl ştia deja, specializat în somon şi caviar. Îl sună imediat pe Christopher Stafford.

— Afacerile imobiliare avansează! Anunţă el.

Americanul nu putu decât să-l felicite pe Malko pentru acest pas, dar cu o rezervă serioasă:

— Chiar dacă Suad Harb este „curată", ceilalţi au pus o recompensă pe capul dumneavoastră. Protecţia actuală este prea vizibilă, o să o schimb. Ne vedem la *Phoenicia* în două ore.

După ce telefonase la Tamara Terzian pentru a-i spune că totul merge bine şi la Laila Nahas pentru a se scuza că nu a avut timp să o revadă – nu trebuia să pericliteze viitorul –, coborî în salonul mare de ceai de la parter pentru a bea o cafea. Atrăgând privirile interesate ale câtorva prostituate libere, în aşteptarea arabilor din Golf.

Christopher Stafford ajunse la ora stabilită şi comandă un ceai.

— Am pus la punct un dispozitiv mai discret, anunţă el. În seara aceasta, veţi fi protejat de doi dintre oamenii mei, John Hartford şi Samir Wehbe, un fost membru al Forţelor Libaneze, angajat acum la noi. Vor fi cu un taxi de la firma „Alo Taxi 1213", cu o bandă galbenă aplicată pe lateral. Sunt cei mai buni. Iată numărul lor de telefon. Sunt ai dumneavoastră, aşa că m-am mai liniştit.

*

* *

Suad Harb, deja aşezată lângă un mustăcios corpolent, cu părul grizonat, îi adresă un zâmbet lui Malko, care se duse la ei. Libaneza arbora un taior oranj cu haină cambrată în carouri, oferindu-şi bustul enorm ca pe un platou. În mijlocul mesei, trona o cutie de caviar de 500 grame pe un pat de gheaţă, o carafă cu vodcă şi o sticlă de Defender „5 ani" vechime. Irakienii adorau whisky-ul.

— Vă aşteptam să începem! zise femeia, după ce făcu prezentările, punând în farfuria lui Malko o bucată de caviar cât la un dineu al Acţiunii împotriva Foametei.

Prima parte a cinei fu consacrată caviarului. Abia după ce consumă serios din cutie, Mahmud Al-Duleimi începu să-şi detalieze propunerea faţă de Malko. Putea cumpăra şase imobile aflate în indiviziune, situate pe cheiul Al Nawas, la Bagdad, chiar lângă hotel *Sheraton,* pe malul Tigrului. Trebuia să-i convingă pe proprietari pe rând, iar pentru a avea succes, avea nevoie de bani lichizi, singura monedă de schimb în Irak.

Aşezată în faţa lui Malko, Suad Harb îi arunca ocheade incendiare, jucându-se distrată cu perlele enorme din colierul de Tahiti de la gât.

La finalul cinei, Malko avea capul plin de milioane de dolari. Era, desigur, o escrocherie bine prezentată... Abuzase puţin cam mult de vodcă... Mahmud Al-Duleimi împinse spre el un dosar gros.

— Totul este acolo, mă întorc într-o săptămână de la Bagdad, ne putem revedea.

— Cu plăcere, îl asigură Malko, în timp ce irakianul achita nota de plată monstruoasă.

Suad se ridică şi se îndreptă spre toaletă. Fusta oranj era atât de strâmtă, încât abia putea merge... Când reveni, îi adresă un zâmbet provocator lui Malko.

— Vă deranjează dacă mă conduceţi acasă? Mahmud se întoarce la *Albergo,* aproape de aici şi se trezeşte foarte devreme.

— Nici o problemă, o asigură Malko.

Suad Harb părea că aşteaptă să încaseze un avans în natură pentru afacerea lor. Bine ambalată, era aproape comestibilă şi apoi, era în serviciul comandat.

Tocmai se ridica şi telefonul îi sună. O voce bărbătească necunoscută, dar cu un puternic accent american.

— Sunt John. Cineva a venit pe lângă maşina dumneavoastră, după ce a vorbit cu băiatul de la parcare..

La sosire, Malko lăsase Kia băiatului din parcare Simţi cum adrenalina îi umple venele.

— O.K., zise el, o să am grijă.

Cât timp libaneza se afla cu el, nu risca nimic. Doar dacă nu cumva irakienii se hotărâseră să scape şi de ea. Pe trotuar, se despărţiră călduros, iar Mahmud Al-Duleimi se

urcă într-un Mercedes negru. Băiatul plecă alergând şi se întoarse cu Kia lui Malko. Acesta, înainte de a se urca la volan, remarcă un taxi parcat ceva mai departe. Îl examină pe băiat, un tip tânăr ca alte sute. Îndrumat de Suad, merse pe strada Charles-Malek, care se bifurca apoi spre sud, pe autostrada urbană Selim-Salam. În mai multe rânduri, privi în retrovizoare, dar erau prea multe maşini. Suad Harb era curios de tăcută. Atitudinea ei contrasta cu privirile provocatoare pe care i le aruncase în timpul cinei. Ajungând în faţa imobilului, se întoarse spre Malko.

— Nu trebuie să vă supăraţi, dar cred că o să merg la culcare. Am băut prea mult. Îmi dă o migrenă teribilă.

Malko simţi capcana. Cu toată protecţia de care beneficia, gărzile de corp nu ar fi putut interveni dacă ar fi avut sub maşină un dispozitiv explozibil, montat în timpul cinei. Privi la pâlcul de copaci din faţa imobilului unde locuia libaneza. Poate că un individ era ascuns acolo, aşteptând doar ca Suad Harb să coboare din maşină pentru a o arunca în aer.

Telefonul sună în momentul în care libaneza deschidea portiera. Era John Hartford.

— Este un vehicul suspect în urma noastră. De la restaurant.

— Mulţumesc, zise Malko.

Era nevoie de o zecime de secundă pentru a declanşa o încărcătură explozivă cu ajutorul unui telefon mobil… Suad Harb aştepta, deja cu un picior afară din maşină. Remarcă ironic:

— V-aţi aranjat deja finalul serii…

Malko se forţă să zâmbească: îi mai rămânea foarte puţin timp. Coborî din maşină cu o zecime de secundă înaintea libanezei, ca şi cum ar conduce-o.

— Vă conduc până la uşă! zise imediat ce deschise poarta.

— Oh, nu trebuie… protestă Suad Harb.

— Ba da, insistă Malko, mimând galanteria extremă.

O luă de braţ, hotărât să se îndepărteze cât mai mult posibil de maşină. Traversară grădina şi se opriră în faţa uşii imobilului.

— Aş fi vrut atât de mult să beau un pahar cu dumneavoastră în seara aceasta, dar mă simt rău, îl asigură libaneza.

— Rămâne pe altă dată, promise Malko.

Îi sărută mâna şi o privi cum se îndepărtează spre lift. Imediat ce cabina liftului dispăru, se refugia în spatele unui stâlp al garajului şi îl sună pe John Hartford:

— Neutralizaţi-i pe bandiţi, ordonă el.

Aşteptă, ascuns în întuneric. Ucigaşii erau nerăbdători. Brusc, auzi scârţâit de cauciucuri, ciocnirea dintre două vehicule, trei focuri de armă şi, imediat, o explozie teribilă. Kia se ridică de la pământ, capota îi zbură în noapte şi căzu într-o jerbă de flăcări, distrusă, topindu-se la cele 4000 de grade Celsius. Zeci de schije loviră faţada imobilului, însoţite de un suflu fierbinte. Malko aşteptă câteva secunde pentru a ieşi din spatele stâlpului de beton. Ferestrele începeau să se deschidă. Alergă spre gard dar fu nevoit să dea înapoi, din cauza căldurii. Făcând cale-ntoarsă, escaladă zidul curţii ceva mai departe. În stânga, în mijlocul străzii Nicolas-Ibrahimgorguck, văzu taxiul înfipt într-un alt vehicul. Un bărbat apăru din întuneric, cu un pistol mare în mână, zicând:

— A fost nevoie să-i doborâm… A declanşat încărcătura involuntar, cred.

Malko se apropie de o Toyota închisă la culoare şi văzu două corpuri prăbuşite pe scaunele din faţă, cu parbrizul ciuruit. Predicţia „Barracudei” se adeverise. În depărtare, sirena unei maşini de poliţie începu să urle.

— Să plecăm, îl sfătui John Hartford. Nu foloseşte la nimic să stăm aici.

Malko se urcă în spate şi erau deja departe când maşinile de poliţie şi pompieri începură se apară… Suad Harb îl credea mort, dacă ştia despre ce fusese vorba, gândea el, dar era ceva mult mai urgent.

— Să ne întoarcem la restaurant, zise Malko. Băiatul poate mai este acolo.

*

* *

Nu mai erau decât doi clienţi la *Salmontin,* dar băiatul era

acolo. Cei doi agenţi CIA îl încadrară imediat, iar Samir Wehbe îl interpelă în arabă. Celălalt începu să nege cu o voce ascuţită, atrăgând atenţia şefului de la hotel…

— Ce se petrece? întrebă acesta din urmă.

— Bănuim că angajatul dumneavoastră a contribuit la montarea unei bombe la maşina mea, anunţă Malko.

Şeful de tură de la hotel privi la bărbat şi exclamă:

— Dar nu este Abdallah, cel care lucrează la noi! Este altul. Nu l-am mai văzut niciodată…

Laţul se strângea. Instantaneu, cei doi agenţi CIA îl băgară pe falsul angajat în taxi. Samir Wehbe urcă lângă el pe banchetă, iar Malko în faţă.

— Îl ducem la ambasadă, anunţă, bonom, John Hartford; pentru un mic debriefing. Trebuie să-l anunţăm pe Dl. Stafford.

Aparent, şeful biroului CIA nu dormea, căci răspunsese imediat.

— Mulţumesc pentru baby-sitteri, zise Malko. Mi-au salvat viaţa.

După ce i-au făcut rezumatul serii, concluzionă:

— Dacă puteţi ajunge la generalul Riffi acum, cereţi-i să o aresteze pe Suad Harb în zori. Pentru complicitate la tentativă de omor. Prinsă la mijloc, libaneza poate că va spune, în fine, unde se afla comoara lui Saddam Hussein.

Capitolul XIV.

Abu Mustafa Adib simţi o intonaţie bizară în vocea secretarei lui Suad Harb. O suna pe libaneză din două motive. Mai întâi, pentru a-i confirma că cele două camioane pline cu bancnote de o sută de dolari intraseră în Siria fără probleme. Apoi, pentru a stabili o întâlnire cu ea şi să înţeleagă şi el de ce, încă odată, eliminarea agentului CIA eşuase, făcând două victime, palestinienii lui Ahmed Djibril, doborâţi în vehiculul lor după ce au aruncat în aer maşina vizată.

Fără ocupantul ei.

Doar Suad Harb putea explica ce se întâmplase.

— Unde este? insistă irakianul. Am sunat acasă, nu e nimeni…

La insistenţele lui, secretara zise, într-o suflare:

— A fost arestată dimineaţă! Au venit să o caute aici, la birou. S-a opus, dar au luat-o cu forţa.

— Cine? răcni irakianul, temându-se de mâna americanilor.

— Poliţia libaneză, explică secretara; au lăsat o hârtie, cu antetul FSI. Nu ştiu unde au dus-o.

Irakianul rămase încremenit. De ce o arestaseră pe Suad Harb? Din cauza comorii sau a atentatului eşuat împotriva agentului CIA? În detenţie, reprezenta un pericol mortal pentru organizaţia sa. Chiar fidelă, risca să vorbească… Îşi luă carneţelul, căutând pe cineva care să-i poată da informaţii despre soarta ei.

Slavă Domnului, mulţi dintre agenţii din Forţele de Securitate Internă lucrau încă pentru Serviciile siriene. Pe de altă parte, era scăpat de o grijă: va avea control direct asupra a tot ce mai rămânea din comoara sustrasă în 2003. Mai rămânea de stăpânit lăcomia sirienilor. Era tentant să aibă o asemenea avere pe mână. În Liban, banii erau în cele din urmă mai în siguranţă.

Atât timp cât CIA nu îi dibuise…

Pentru mai multă siguranţă, Abu Mustafa Adib hotărâse

să scoată cu orice preţ 310 milioane de dolari, viraţi în Siria, pentru a repatria o parte din ei în Irak, într-o zonă sigură.

Aceasta ridica mai multe probleme, dar, cu prioritate absolută, trebuia să rezolve ce era legat de Suad Harb.

*

* *

Suad Harb privi celula cu pereţi murdari în care tocmai o închiseseră. În acelaşi timp, înnebunită de furie şi neliniştită. Arestarea ei fusese o surpriză completă. Nu i se putea imputa nimic legat de tentativa de omor asupra agentului CIA. Nici nu ştia cine se ocupase de asta şi ar fi negat totul.

Dar restul o neliniştea mult mai mult. Chiar dacă banii pe care îi administra de trei ani pentru irakieni erau acum în siguranţă, lăsaseră urme... Risca să i se pună destul în cârcă...

În jurul ei: închisoarea de femei de lângă spitalul universitar din Baabda, una din colinele care adăpostesc statul major al armatei libaneze şi Preşedinţia, nu era chiar un gulag...

O clădire mică, veche, în care erau ţinute în jur de douăzeci de femei, câte două sau trei într-o celulă. Puteau găti şi aveau acces şi la spitalul învecinat.

Doar gardienii, câţiva jandarmi libanezi foarte amabili, instalaţi într-o rulotă chiar în faţa închisorii, profitau uneori de prestaţiile sexuale ale prizonierelor.

Când ajunsese, fusese uimită să vadă rufe puse la uscat în faţa închisorii, chiar lângă rulota jandarmilor: deţinutele spălau în aer liber, fără nici o restricţie. Locul era o fundătură: strada 96 care traversa satul se termina la spital. Acesta şi închisoarea erau construite pe un pinten stâncos, mărginit de pereţi verticali. În plus, această închisoare, rezervată odinioară femeilor adultere, lângă fostul Serai, o minunată clădire veche, dar prost renovată, nu adăpostea criminale.

Suad văzu că uitaseră să-i confişte telefonul mobil! Judecătorul care o examinase îi acordase o audiere de 5 minute, neştiind cum să o interogheze cu privire la delictul de complicitate la omor de care era acuzată. Vizibil, acţiona

la ordin, ceea ce o făcuse pe Suad Harb să scrâşnească din dinţi. Americanii erau acum aproape la fel de puternici ca şi sirienii în Liban. Căci ştia de unde i se trăgea totul…

Întinsă pe cuşetă, se gândi la ciudata întâlnire cu agentul CIA. Ar fi trebuit să bănuiască… Formă numărul lui Abu Mustafa Adib, ţinându-şi respiraţia. Irakianul răspunse mormăind un „*nam*” plictisit. Fiind nevoit să trăiască în Liban, începuse să vorbească la fel ca libanezii…

— Eu sunt! anunţă Suad Harb.

— Te-au eliberat?

— Nu, au uitat să-mi ia telefonul mobil… (Îi zise unde se afla şi concluzionă) Trebuie să mă scoţi de aici.

— Eşti nebună! Este imposibil.

Legăturile lui cu grupul lui Ahmed Djibril se răciseră, îi explică el. Desigur, datorită lui descoperiseră o cârtiţă a CIA în rândul lor dar pierduseră şi mulţi oameni şi rataseră atentate. În plus, falsul angajat din parcare dispăruse şi se temea să nu fi ajuns în mâinile americanilor. Răspunsul lui Abu Mustafa Adib o făcu pe Suad Harb să se dezlănţuie.

— *Ya-ni!* scânci ea. Risc să rămân aici *mult timp.* Americanii sunt în spatele arestării mele. Chiar dacă nu mă judecă, nu îmi vor da drumul.

Codul penal libanez, bine interpretat, oferea o mare supleţe în aplicare. Samir Geaga, fost şef în Forţele Libaneze, rămăsese unsprezece ani într-o celulă a ministerului Apărării, din ordinul sirienilor, fără să fie judecat.

Apartamentul din strada 71 începea să-i lipsească lui Suad Harb. Muncise destul când nu era decât o amărâtă de sunită din Beirutul de Vest, într-o familie de şase copii, obligată să trudească şi să se folosească de farmecul ei pentru a scăpa cu bine, sânii ei mari excitându-i pe patroni. Nu voia să o la de la zero. Or, era cea mai în măsură să ştie că banca Al Manara era terminată… O gaură de mai multe zeci de milioane de dolari din care îşi luase şi ea partea. Iar sirienii nu mai erau acolo pentru a o proteja…

— Dacă îţi ţii gura, totul va fi bine, afirmă irakianul. Nu au nimic împotriva ta…

— Dacă tac, zac aici ani de zile! răspunse libaneza.

Atunci, trebuie să vii după mine, altfel nu voi avea decât o singură cale de a ieşi de aici. O ştii…

Se lăsă linişte, apoi vocea călduroasă a lui Abu Mustafa Adib o linişti:

— *Ya-ni!* Spune-mi tot ce poţi despre închisoarea în care eşti, o să găsesc eu o soluţia. Dar, după aceea, nu vei putea să rămâi în Liban.

— Voi pleca în Arabia Saudită…

Acolo se afla şi amantul ei.

— Va trebui mai întâi să treci pe la Damasc, o avertiză irakianul. Acolo, ţi se vor da acte de identitate.

Se auzi o serie de bipuri. Telefonul ei era pe cale să-şi dea sufletul. Evident, nu avea încărcător.

— Trebuie să vii pe la prânz! zise ea foarte repede. Fetele au dreptul să iasă în faţa închisorii, sub paza jandarmilor. Sunt multe maşini care vin la spital şi chiar şi autocare. Nimeni nu ne…

Biiip. Se terminase. De furie, aruncă telefonul de pământ, acesta desfăcându-se ca un scarabeu. De acum, era cu adevărat ruptă de lume. Va face orice pentru a corupe un jandarm. Cel care o escortase până la celulă se gândea deja la sânii ei.

*

* *

Touareg-ul 4x4 blindat, cu geamuri fumurii, se opri la capătul scărilor care duceau la biroul generalului Ashraf Rifi. Pe lângă şofer, Malko şi şeful biroului CIA, în spate mai era un bărbat cu faţa umflată de lovituri, cu privirea înnebunită, încătuşat şi ţinut de un soldat în civil. Falsul angajat din parcare. Amabil interogat de echipa de „debriefing” a ambasadei SUA, ameninţat că va fi expediat direct la Guantanamo, spusese tot ce ştia după a treia serie de lovituri cu bâta de base-ball: adică nu mare lucru. Se numea Rifat, era palestinian, născut În Liban după ce familia sa fusese alungată din Israel de către Tsahal. După ani întregi în Chatila, în oraş, ajunsese la periferia din sud şi trăia din mici servicii… Pretindea că un bărbat, al cărui nume nu îl ştia, îi propusese 50 000 de lire libaneze pentru a-l pune în locul unui parcagiu.

Cu o singură condiţie: să nu îi „vadă” pe cei care vor veni să facă ceva la una din maşinile care îi erau încredinţate.

Nu durase decât câteva minute. Un tip venise, se aplecase, ca şi cum s-ar uita sub maşină şi plecase… Lăsându-l pe parcagiu acolo. Brusc, i se făcuse foa*rte fri*că: 50 000 de lire nu era suficient pentru a participa la o crimă.

Dacă ar fi putut, ar fi plecat imediat, dar restaurantul trebuia să-l plătească la terminarea programului şi a rămas în continuare…

Şi, bineînţeles, nu o cunoştea pe Suad Harb decât din seara respectivă.

Cei patru se înghesuiră în lift. Şeful de cabinet al generalului Rifi îi aştepta pe palier. Îi predară prizonierul, explicând circumstanţele capturării sale şi se duseră în biroul şefului Securităţii Interne. Acesta îi întrebă imediat:

— Maşina care a explodat ieri seară în apropiere de *Marriott,* avea legătură cu dumneavoastră?

— Ar fi trebuit să fiu înăuntru, zise simplu Malko.

Povesti tot ceea ce se întâmplase, cum intrase în legătură cu Suad Harb şi certitudinea lui că ea era amestecată în tentativa de omor.

— Aveţi desigur dreptate, concluzionă generalul, dar va fi dificil de dovedit. Omul pe care l-aţi adus ne va conduce la palestinieni, iar acolo vom da foarte repede peste executanţi, care nu ştiu nimic.

— Bineînţeles, aprobă Malko, creierul nu este aici: este irakianul care deţine comoara de război a lui Saddam Hussein. Sunt convins că este vorba tot de aceeaşi persoană, fostul director de cabinet al lui Udai Hussein, Abu Mustafa Adib. Dar nu avem decât o fotografie veche şi are o înfăţişare comună.

— Nu am avut *niciodată* nimic despre el, confirmă generalul libanez, iar sirienii, dacă îl ascund, îi dau documente false… Ce aşteptaţi de la mine, acum?

— Aş vrea să încerc o înţelegere cu Suad Harb, explică Malko. Sperind-o.

— Adică?

— Explicându-i că riscă să rămână mult timp în închisoare, dacă nu îmi spune ceea ce mă interesează

despre comoara lui Saddam Hussein.

— Sunteţi sigur că este implicată?

— Ea a adus banii cash – 600 000 de dolari – unui curier venit de la Geneva, acum câteva luni de zile. În avionul care a adus miliardul de dolari la Beirut, era amantul ei, unul din proprietarii băncii Al Manara. Şi, la bancă, ea făcea ce voia. Cred că dacă îi vom percheziţiona birourile, vom găsi lucruri interesante.

— Aceasta nu depinde de mine, recunoscu generalul Rifi, ci de Siguranţa Generală, care este încă infiltrată de sirieni.

— Deci, o să încercăm să-l sensibilizăm pe guvernatorul Băncii Centrale, concluzionă Christopher Stafford. Până atunci, îmi puteţi da o autorizaţie de vizitare la închisoare?

— Bineînţeles.

Se întoarse la birou şi scrise ceva pe una din cărţile sale de vizită personale.

— Mergeţi acolo cu asta, zise el şi cereţi să-l vedeţi pe şeful jandarmilor care păzesc închisoarea. Am trecut şi numărul de telefon mobil, în cazul în care... Închisoarea este în Baabda. Trebuie să întrebaţi de drumul spre fostul Serai, este imediat după, în faţa spitalului universitar din Baabda.

*

* *

— Să mergem împreună, îi sugeră Christopher Stafford lui Malko. Apoi, vă voi lăsa la ambasadă pentru a lua o altă maşină.

Din seara trecută, Malko era pe jos... Porniră în uriaşul Touareg. Pentru a ajunge în Baabda, şoseaua şerpuia printre mai multe dealuri acoperite cu vile, imobile moderne şi înfricoşătoare, ridicate într-o dezordine veselă. Peste tot, militari care păzeau Preşedinţia şi Ministerul Apărării.

— Chiar credeţi că va coopera? întrebă Christopher Stafford.

— Trebuie încercat. Mi s-a părut foarte ataşată de poziţia ei socială. Apoi, mai poate fi utilizat un argument, dacă obţinem unda verde de la Washington...

— Care?

— O primă. Dacă i se promit imunitate şi o sumă mare de

bani, poate să cedeze. Din ce am văzut la ea, nu este un partizan al ideologiei…

— Daţi-i drumul, îl sfătui Christopher Stafford, cred că nu va pune probleme. Cu condiţia să recuperăm comoara de război a lui Saddam, bineînţeles. Nu ne uităm la cinci sau zece milioane de dolari…

— Mai ales dacă sunt din banii lui Saddam Hussein, preciza Malko cu o urmă de umor.

Şoferul opri pentru a întreba la o intersecţie unde un jandarm libanez gesticula pentru a dirija circulaţia haotică. Trebuia să o ia la dreapta, să urmeze creasta dealului, apoi să coboare şi iar să urce… În zece minute ajungeau la destinaţie.

*

* *

Vechiul break alb împrumutat de la palestinieni urca greoi pantele din Baabda. Şoferul se încurcase deja de două ori. Lângă el, în haina din piele, Abu Mustafa Adib încerca să-şi alunge îngrijorarea. Furios pe el însuşi! Timp de trei ani, operaţiunile sale se derulaseră fără chichiţe şi iată că, în trei luni, totul se stricase din cauza acestui agent CIA care părea indestructibil. Pusese la cale o operaţiune clandestină în Liban, el care avea acte false irakiene şi era căutat de americani de trei ani.

Nu erau decât trei, dar bine înarmaţi. Pistolete şi un kalaşnikov cu pat rabatabil, mai multe grenade. Intenţia lui nu era să angajeze lupta cu jandarmii libanezi, ci să profite de condiţiile relaxate de detenţie. După spusele lui Suad Harb, dimineaţa, înainte de masă, prizonierele se plimbau liber, prin faţa rulotei jandarmilor.

Aceştia nu erau bănuitori: erau numai femei, adesea destul de vârstnice. Doar Suad Harb făcea notă discordantă şi ei nu îşi închipuiau nici o secundă că voia să evadeze.

Planul irakianului era simplu. Ajungea acolo şi o îmbarca pe Suad Harb, care trebuia să stea la pândă, înainte ca jandarmii să reacţioneze. Dacă aveau porniri belicoase, îi descuraja cu câteva rafale de kalaşnikov.

Avea nevoie de mai puţin de un minut: cât să traverseze esplanada din faţa spitalului. Apoi, drumul cobora şi maşina

ieşea din câmpul vizual.

Pericolul putea veni de la barajele ce puteau fi puse în zonă. Baabda era plină de militari care puteau rapid forma „check-points[32]”. Abu Mustafa Adib spera că a găsit soluţia: revenind în şosea, în loc să coboare spre Beirut, se va îndrepta spre Bekaa; ar fi cu siguranţă mai puţine probleme: nu exista decât o şosea.

Din fericire, pregătise şi o maşină de rezervă pe traseu, cu care va continua până la Damasc.

Trecură prin faţa fostului Serai, transformat în muzeu şi a restaurantelor din apropierea lui, apoi intră pe porţiunea care se termina în faţa spitalului universitar. Un autocar cu motorul pornit şi şoferul la volan aştepta călătorii. Brusc, ajungând pe esplanadă, Abu Mustafa Adib simţi cum i se opreşte inima: un 4x4 negru era oprit chiar în faţa închisorii, iar vehiculul avea numere de înmatriculare diplomatice americane.

[32] Puncte de control (n.tr.).

Capitolul XV.

Jandarmul libanez examină meticulos şi neîncrezător biletul generalului Ashraf Rifi, ascultând explicaţiile şoferului libanez al lui Christopher Stafford. Ridică privirea şi întrebă:

— Vreţi să discutaţi cu această deţinută?

— Da, confirmă Malko.

Jandarmul se întoarse spre unul din colegii săi.

— Elias, du-te şi caut-o pe cea care a sosit ieri, Suad Harb.

Jandarmul dispăru în clădirea veche care nu semăna deloc a închisoare, cu rufele puse la uscat în faţă. Ai fi zis că este o clădire abandonată. Nu departe de acolo, un infirmier în halat alb fuma o ţigară în faţa spitalului. Era mai răcoare decât la Beirut. Malko se întoarse spre Christopher Stafford.

— Lăsaţi-mă singur cu ea.

Fără să discute, şeful biroului CIA se urcă în maşina 4x4 şi începu să dea telefoane. Suad Harb ieşea din clădirea veche, escortată de jandarmul care apoi se duse în rulotă. Ea se opri brusc în faţa lui Malko, vizibil descumpănită. Nu-i lăsă timp să-şi revină.

— Am venit să vă fac o propunere, anunţă el. Mărturia mea vă poate condamna la o pedeapsă grea cu închisoare. Nu asta caut, chiar dacă aţi organizat asasinarea mea.

— Fals! strigă ea. Nu am nici o legătură cu ce s-a întâmplat.

Cu taiorul şifonat, părul ciufulit, fără machiaj, era mult mai puţin sexy. Pupilele ei negre erau inexpresive, fixe, iar atitudinea ei încordată evoca un animal hăituit. O dură. Chiar şi buzele ei groase păreau să se fi subţiat.

— Ascultaţi, continuă Malko, dumneavoastră vă ocupaţi de trei ani de administrarea miliardului de dolari furat de la Udai, fiul lui Saddam Hussein, la Bagdad, în martie 2003. Sunt trimis de guvernul american să găsesc aceşti bani. Dacă mă ajutaţi, veţi avea un procentaj apreciabil. Bineînţeles, ieşiţi din închisoare, iar noi vă asigurăm protecţia.

După licărirea care trecu prin privirea libanezei, Malko simţi că îi trezise interesul. Dar aceasta dispăru foarte repede.

Buzele groase se schimonosiră de răutate, înjurând în arabă:

— *Khara alek!*

Apoi, Malko o văzu încordându-se ca pentru a sări şi crezu că va sări pe el. Era perfect capabilă... Suad Harb efectiv sări, dar trecu pe lângă el, alergând ca un iepure peste esplanada din faţa spitalului. Furios, Malko îi strigă:

— Întoarceţi-vă!

Pe jos, nu ajungea departe.

Se întoarse pentru a o urmări cu privirea şi un val de adrenalină îi invadă arterele. Libaneza alerga, cu coatele pe lângă corp, în direcţia unei maşini break gri, sosită desigur în urma lor şi care aştepta cu faţa spre ieşirea de pe esplanadă.

Instinctiv, Malko porni în urmărirea ei. Chiar în momentul în care un bărbat ieşea din break, cu un kalaşnikov în mână.

Când acesta deschise focul, Malko era deja la pământ. Rafala trecu pe deasupra lui şi gloanţele ricoşară în blindajul maşinii 4x4, făcându-l să tresară pe Christopher Stafford, care vorbea în continuare la telefon. Soldatul de lângă şofer îşi recuperă puşca MP5 şi ieşi, gata să tragă spre maşina break. De unde era, Malko strigă:

— *Don’t shoot*[33]*!*

Dacă o omora pe Suad Harb, veniseră degeaba acolo.

Văzând soldatul înarmat, bărbatul cu kalaşnikovul trase o ultimă rafală pentru a-l forţa să se adăpostească. Chiar în momentul în care Suad Harb urca în break. Aceasta demară în trombă, dispărând în dreptul fostului Serail. Nebun de furie, Malko se ridică şi alergă până la maşina 4x4.

— Porniţi! Trebuie să-i prindem!

Până a întors, pierdură câteva secunde, apoi ajunseră cu toată viteza în piaţa din faţa clădirii Serail, care dădea într-un sens giratoriu din care porneau patru drumuri diferite!

Toate erau pustii.

[33] Nu trageţi!

La întâmplare, Malko indică şoferului drumul care cobora cel mai mult. După cinci minute, ajunseră în intersecţia cu şoseaua principală care urca spre o şa dintre dealuri. Nici un break în zonă. Şoferul libanez se…

Dădu jos şi alergă până la un jandarm care dirija circulaţia, apoi reveni la maşina 4x4.

— Nu a văzut nimic!

Christopher Stafford tocmai îi telefona generalului Rifi pentru a da ordin să instituie filtre. Dar nu aveau nici măcar numărul de înmatriculare al breakului. Înnebunit de furie, Malko îi zise lui Christopher Stafford:

— Mă întreb dacă cel care a tras înspre mine nu este Abu Mustafa Adib!

Irakianul pe care nimeni nu îl mai văzuse de trei ani.

— Ce vă face să credeţi asta? întrebă americanul.

— Riscurile asumate pentru această răpire. A deschis focul direct. Nimeni nu mai are interes, în afară de el, să o recupereze pe Suad Harb. Poate că ea ar fi acceptat să vorbească, dar când l-a văzut a înţeles că venise pentru a o ajuta să evadeze.

— *Shit! Shit! Shit!* explodă americanul.

Erau amândoi cumplit de frustraţi. Revenind spre Beirut nu întâlniră nici un filtru! Jandarmeria generalului Rifi reacţiona greoi…

— Trebuie să-l revăd pe guvernatorul Băncii Centrale, îl sfătui Malko. Poate că nu este prea târziu. Suad Harb nu se aştepta să fie arestată. Poate că banii sunt încă în seifurile băncii Al Manara.

— Dumnezeu să vă audă, oftă şeful biroului. Mergem direct acolo.

— Poate ar fi trebuit să mergem spre postul de frontieră Maasnad, regretă Malko. După părerea mea, se vor refugia în Siria.

Christopher Stafford ridică din umeri.

— Nu se vor duce acolo cu o femeie evadată şi urmărită. Sunt zeci de puncte de frontieră în munţi.

*

* *

Toyota lui Abu Mustafa Adib alerga pe şoselele de munte

între Baabda şi El-Muarej, traversând masivul Damu, fără să întâlnească nici cel mai mic filtru de control. La un kilometru de la recuperarea lui Suad Harb, predaseră breakul palestinienilor pentru a lua maşina cu numere siriene, condusă de unul din oamenii lui Abu Mustafa Adib. La El-Maijev, intrară pe şoseaua principală. Frontiera siriană nu mai era foarte departe, după ce traversaseră El-Knaase, o regiune aridă, puţin populată, care preceda coborârea în valea Bekaa.

Suad Harb era pe locul de lângă şofer.

Şoseaua şerpuia printre munţii pe care se vedea puţină zăpadă. Uneori, chiar şi primăvara, trecătoarea era închisă. Circulaţia era destul de intensă, datorită taxiurilor şi camioanelor care făceau legătura nonstop între cele două capitale. Cei din Damasc plecau dimineaţa să-şi facă cumpărăturile la Beirut, unde se găseau de toate, revenind seara pentru doar 70 de dolari. La începutul unui drum drept, Abu Mustafa Adib se aplecă în faţă, ca pentru a vorbi pasagerei de lângă şofer. Suad Harb nu reacţionă destul de repede. Când realiză ce se petrecea, irakianul îi trecuse deja în jurul gâtului o sârmă subţire şi strângea cu toată puterea, ţintuind-o în scaun. Disperată, libaneza încercă să îşi bage degetele între sârmă şi gât.

Scoase un icnet sufocat, se zbătu tot mai violent, dând cu picioarele în parbriz, încercând să se agaţe de volan pentru a băga maşina în şanţ.

Prevenit, şoferul nu se clintea, ca şi cum nu se întâmpla nimic. Mai multe vehicule trecură pe lângă al lor, fără să remarce nimic. Cum Suad Harb continua să reziste, Abu Mustafa Adib ţinu capetele sârmei cu mâna stângă, apucă cu dreapta mânerul unui cuţit de spart gheaţă şi îl înfipse la orizontală prin scaun, aproape în dreptul inimii libanezei.

Suad Harb tresări înfiorător, se mai zbătu câteva secunde, apoi cedă. Abu Mustafa Adib mai ţinu strâns un moment, apoi trase cuţitul pentru a-l pune la locul lui. Ajungeau la Makse. Ţinută de sârma din jurul gâtului, libaneza părea, pentru privirile celorlalţi din afară, adormită pe scaun.

Nu mai aveau mult până la frontieră. Nici vorbă să treacă

cu cadavrul în maşină. Abu Mustafa Adib se aplecă spre şofer.

— Mergem la Anjar, mai înainte. Îţi voi spune eu unde.

Anjar era tabăra, situată în satul cu acelaşi nume, de unde sirienii guvernaseră Libanul timp de douăzeci de ani. Un ansamblu de clădiri instalate în vechea fortăreaţă a acestui sat armean. Sirienii plecaseră în toamna anului 2005, dar clădirile erau tot acolo, păzite de armata siriană.

Mai erau încă acolo oameni siguri, devotaţi foştilor lor şefi.

Zece kilometri mai departe, Toyota părăsi şoseaua principală, chiar înainte de postul de frontieră şi o luă la stânga. Satul era pe versantul unui deal, de o parte şi de cealaltă a unei alei care urca înspre biserica armenească. Străzi porneau din fiecare latură în unghi drept. Şoferul, după instrucţiunile lui Abu Mustafa Adib, intră pe a treia la stânga şi se opri în faţa unei şcoli. Fosta tabără siriană se afla la capătul străzii.

Irakianul sună şi un bărbat veni să deschidă. Discutară. Era un armean, aliat de mult timp al sirienilor, un fost membru Asala. Armata Secretă pentru Eliberarea Armeniei.

— Am nevoie să mă scapi de ceva, îi explică Abu Mustafa Adib.

Armeanul nu manifestă nici o emoţie la vederea cadavrului femeii. Arătă spre o prelată în curtea şcolii şi amândoi înfăşurară cadavrul în ea, legându-l apoi pentru a-l transporta într-o camionetă.

— Îl pui în locul obişnuit! zise simplu irakianul, lăsând 200 000 de lire libaneze armeanului.

De când erau acolo, sirienii se obişnuiseră să îngroape pe cei de care scăpau într-un colţ al parcului din fosta fortăreaţă. Mai era încă loc. Soldaţii libanezi cunoşteau perfect locul, dar se abţinuseră să se atingă de el: prea multe secrete periculoase dormeau acolo. Din această tabără plecase furgonul Mitsubishi „Carter” care fusese folosit în atentatul asupra lui Rafie Hariri. Nu toţi cei care îl aduseseră s-au mai şi întors.

Debarasat de cadavru, Abu Mustafa Adib examină scaunul pătat de sângele lui Suad Harb. Cum maşina era

foarte murdară, nu se vedea prea bine. Puse totuşi deasupra o pătură veche, ascunzând pata roşiatică.

— *Yallah!* zise el apoi. Trebuie să fim la Damasc în trei ore. Am o întâlnire.

Putea să îi dea veşti bune colonelului Khaled Ramadan. Urmărirea era definitiv întreruptă şi baza libaneză lichidată. De acum, toate transferurile se vor face de la Damasc. Nu avusese nici un scrupul să se debaraseze de Suad Harb. Relaţiile lor nu fuseseră niciodată afective. Fusese aleasă datorită postului pe care îl ocupa la banca Al Manara, avidităţii şi legăturilor ei cu proprietarul druz al băncii, Talal Abu Qassar.

Timp de trei ani, îşi jucase perfect rolul, profitând destul.

Irakianul era convins că ea ar fi putut să trădeze: nu avea nimic ideologic în atitudine; doar lăcomia după bani.

Postul de frontieră libanez apăru în josul şoselei. Apoi drumul urca până la postul sirian şi devenea autostradă, care traversa masivul muntos arid.

Abu Mustafa Adib se simţea mai bine. Banii erau salvaţi şi făcuse curăţenie.

*

* *

Ryad Tufic Salami, guvernatorul Băncii Centrale din Liban, arbora o mină de înmormântare. Îşi aşeză cei doi vizitatori într-un colţ, departe de imensul birou şi aşteptă să i se aducă veşnica tavă cu ceai pentru a anunţa:

— Domnilor, nu am decât veşti proaste! Din nefericire, aveţi dreptate. Doamna Harb administra mulţi bani irakieni.

— Aţi găsit-o? întrebă imediat Malko.

Bancherul libanez corectă, cu un zâmbet încurcat.

— Am găsit urma… Se pare că a fost prevenită. Alaltăieri, în calitate de administrator împuternicit, a dat ordin unei agenţii de la Arab Bank la Beirut, care deţinea un cont pozitiv de trei sute zece milioane de dolari, să vireze această sumă, prin *swift,* într-un cont de la Bank of Syria, la Damasc.

— În numele ei?

— Nu. În numele băncii Al Manara.

— Este legal? Nu puteaţi să opriţi? se răzvrăti Malko.

— Este legal, dar aş fi putut să o opresc dacă aş fi descoperit mai devreme o altă manevră.

— Care?

— V-am spus de un cont creditor de şase sute de milioane de dolari la o bancă americană?

— Da.

— Am scos cecul dat de banca Al Manara pentru încasare, continuă bancherul. New York City Bank tocmai mi-a răspuns că acest cont era creditor, dar de o mie de dolari doar. Toate documentele furnizate de banca Al Manara erau falsuri! De o asemenea calitate încât se pare că au fost fabricate de profesionişti.

— Serviciile siriene, zise Christopher Stafford.

— Poate, făcu bancherul, fără să susţină. Dar nu este cel mai rău. Fondurile proprii ale băncii Al Manara au dispărut, cu o mare parte din banii deponenţilor.

— Sunt cu siguranţă şi bani lichizi, obiectă Malko. A ajuns aici, acum trei ani, *un miliard* de dolari. Irakienii nu au cheltuit şapte sute de milioane într-un timp atât de scurt. Trebuie să cereţi o percheziţie.

Din nou zâmbetul dezolat al guvernatorului.

— Se va face, dar m-am interesat deja la personalul băncii. Acum patru zile, două camioane au venit să evacueze conţinutul seifului. Conform unui angajat, erau mai multe sute de milioane de dolari! Bancnote de o sută de dolari…

Cei de la Banca Centrală Irakiană, se gândi Malko cu amărăciune.

— Unde au plecat camioanele? întrebă el.

— Nu am nici cea mai mică idee, mărturisi guvernatorul, dar pot paria că au trecut frontiera siriană. Banca Al Manara este în încetare de plăţi, iar Suad Harb în închisoare.

Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— Avem *şi noi* veşti proaste. A evadat şi se află probabil, la ora aceasta, în Siria. În orice caz, nu aveţi cum să-i cereţi socoteală…

Malko tocmai repurtase o victorie a la Pirus[34]. Desigur, găsise urma comorii lui Saddam Hussein – în fine, ce mai

[34] O victorie scump plătită (n.tr.).

rămăsese din ea – distrusese organizaţia libaneză, dar banii, încă odată, dispăruseră.

— Bine, concluzionă el sobru. Nu abandonez. Dacă aceşti bani au fost transferaţi în Siria, mă voi duce acolo să-i caut. De acum avem o pistă clară.

Christopher Stafford tresări.

— Nu vă voi lăsa să faceţi aşa ceva. Înseamnă sinucidere curată.

Malko îl fulgeră cu o privire aurie şi glacială, precizând:

— Deviza familiei mele este: *„Never give up!*[35] ”

[35] Nu renunţa niciodată!

Capitolul XVI.

Abu Mustafa Adib mergea spre Damasc, cu sufletul împăcat. Se ducea să-i ceară colonelului Ramadan o nouă identitate şi să-i înapoieze paşaportul pe care îl utiliza pentru Liban. Nu avea intenţia să se mai întoarcă mult timp acolo şi avea treabă la Damasc. Banii din seiful băncii Al Manara ajunseseră deja la proprietatea sa din Ya Four, dar nu erau rezolvate toate problemele. Mai întâi, trebuia să asigure banii. „Cărămizile" de bancnote fuseseră depozitate într-o pivniţă imensă, care fusese iniţial făcută pentru un garaj subteran, protejată cu uşi de oţel. Foarte puţini oameni cunoşteau existenţa comorii şi doar Abu Mustafa Adib şi adjunctul său aveau acces la ea.

Pentru ceilalţi membri ai organizaţiei, era haşiş recoltat în Bekaa şi revândut pentru a finanţa organizaţia. Cei doi şoferi libanezi care aduseseră ce mai rămăsese din comoară fuseseră discret executaţi şi îngropaţi în deşert, nu departe de Ya Four. Nu din cruzime, ci din necesitate. Pentru a nu mai putea spune nimic despre destinaţia transportului.

La Damasc, mai mulţi oameni ai lui Abu Mustafa Adib se înhămaseră la o sarcină plictisitoare, dar indispensabilă. Bank of Syria primise viramentul de trei sute zece milioane de dolari provenind de la Al Manara. Ideea era să lichideze acest cont prin retrageri succesive de lichidităţi. Doar că banca siriană nu avea destule devize „fizice". Trebuia deci să efectueze viramente în alte conturi deschise la alte bănci şi să retragă imediat dolarii.

Abu Mustafa Adib nu avea încredere în sirieni şi nu intenţiona să lase mai mult de douăzeci de milioane de dolari în cont. Pentru cazul în care guvernul american, forţat de americani, s-ar fi decis să-l îngheţe…

La proprietatea lui din Ya Four, banii erau mai în siguranţă. Bineînţeles, *Mukhabarat-ul* sirian avea posibilitatea să intre în casa lui şi să pună mâna pe bani Dar, în acest caz, ar intra în conflict deschis cu grupă rile

armate sunite şi nu era interesul lor.

Cu atât mai mult cu cât continua să câştige mulţi ban; împreună cu irakienii.

Deci, viitorul era radios.

Singurul regret al lui Abu Mustafa Adib era că nu reuşise să-l elimine pe agentul CIA care le făcuse atâta rău.

*

* *

În liftul de la Banque du Liban, Malko îi repetă lui Christopher Stafford ce ar fi spus el în faţa guvernatorului băncii.

— Nu putem renunţa, acum că ştim unde se află comoara de război irakiană. Americanul dădu din cap.

— Este ca şi cum s-ar afla pe Lună! Nu îi cunoaşteţi pe sirieni. Evident că îi protejează pe irakienii care ascund banii. Şi vă reamintesc, noi *presupunem* că se află în Siria, dar nu este o certitudine.

— În ceea ce priveşte cele trei sute zece milioane de dolari viraţi la Bank of Syria, da!

— Doar nu o să puneţi la cale un jaf acolo…

Se întorseseră la maşina 4x4 a şefului biroului. Acesta îi propuse:

— Haideţi să facem planul la ambasadă. Vom lua masa acolo şi trebuie să comunic la Langley. Apoi, vom vedea ce se poate şi ce nu. Trebuie să mă consult cu omologul meu de la Damasc. Este un tip de treabă. Sau mai degrabă „o tipă”. Este o femeie!

— Este un ambasador acolo?

— Nu, un însărcinat cu afacerile. Ambasadorul a fost rechemat de mult. Are legături oficiale bune cu sirienii care se tem foarte mult de noi. Oricum, nu veţi pleca acolo decât cu avizul Departamentului de Stat şi nu văd să-l primim aşa repede.

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Damasc nu este totuşi Mogadiscio! Există un guvern, Servicii disciplinate. Şi dispuneţi şi de o pârghie vis-a-vis de sirieni.

— Care?

— Teama. Se tem de Statele Unite. Îi ajută pe irakieni,

dar din motive materiale. Dacă merg la Damasc, trebuie să arate că sunt neutri.

— Voi discuta cu omologul meu, promise Christopher Stafford. Dar, chiar dacă obţinem neutralitatea sirienilor, irakienii sunt ca acasă acolo. Iar *ei* nu vor fi neutri. Care este mai exact ideea dumneavoastră?

— Să recuperez banii! Sunt în Siria, iar Abu Mustafa Adib este şi el acolo. Dacă reuşesc să o găsesc pe Suad Harb, ar putea cu siguranţă să mă ajute.

— Bine! concluziona americanul. Odihniţi-vă pentru moment, voi încerca tot ce pot.

*

* *

Tamara Terzian era fermecătoare, într-o rochie cu flori, mulată, cu nasturi de sus până jos. De acum, se putea afişa deschis cu Malko fără să-şi mai rişte viaţa. Parcagiul de la *Salmontin* era la închisoare, dar ancheta nu ducea nicăieri. Graţie maşinii utilizate de cei doi palestinieni, generalul Rifi putuse să ajungă până la tabăra Damur, dar oamenii lui Ahmed Djibril jurau pe ce era mai scump că nu sunt implicaţi.

Tamara şi Malko intrară în camera lui Wissam El-Hachem. Jurnalistul se simţea mai bine, dar nu destul de puternic pentru a fi transportat în Germania, aşa cum se angajaseră americanii. De altfel, cioturile cu care rămăsese arătau bine şi părea că el îşi mai revenise.

— Aţi avut mult curaj, îi zise lui Malko. Tamara mi-a povestit totul.

— Vreau să merg la Damasc să îmi continui ancheta.

— Nu este o idee bună, făcu imediat jurnalistul. Acolo, irakienii nu au doar baze financiare. S-au infiltrat de mult timp şi sunt foarte legaţi de *Mukhabarat-ul* sirian, care îi protejează.

— Voi încerca totuşi, insistă Malko. Vreau să descopăr comoara lui Saddam Hussein. Acum, cel puţin, ştiu că există încă şi că a fost mutată acolo. Dumneavoastră, care cunoaşteţi bine Irakul şi pe irakieni, aveţi legături acolo?

— Da, dar nu ştiu dacă ar putea să vă fie de folos, răspunse Wissam El-Hachem. Cunosc un irakian instalat la

Damasc, în cartierul Jamahiriya, unde sunt mulţi irakieni. Se numeşte Hikmat Schreif şi administrează taxiuri colective care asigură naveta între Bagdad şi Damasc.

— Are legături bune?

— Este un şiit care a fugit de regimul lui Saddam. Nu agreează prea tare *Mukhabarat-ul* irakian.

— Aveţi adresa lui?

Wissam El-Hachem luă cu singura mână rămasă un carnet din geanta de lângă pat şi îl răsfoi, până ce găsi ceea ce căuta.

— Iată, anunţă el. Locuieşte pe strada Al-Kaus şi conduce un Chevrolet Suburban albastru cu numere irakiene: Bagdad 253593. Este parcată adesea în faţa biroului său. Mergeţi la el din partea mea. Dacă îl motivaţi, ştiu că are multe informaţii despre irakienii din Damasc.

Malko notă. La Damasc, risca să aibă nevoie de toată lumea.

— Aş merge bucuros cu dumneavoastră, propuse zâmbind jurnalistul, dar aş fi o greutate în plus.

*

* *

— Vrei *cu adevărat* să mergi la Damasc? întrebă Tamara rulând în mână o bucăţică de pâine.

— Trebuie să merg…

— Nu vrei să te însoţesc? Aş putea să-ţi fiu de folos ca interpret…

— Eşti nebună, protestă Malko, este mult prea periculos. Apoi, ai un serviciu aici.

Cinau la *Salmontin.* Tamara, după riscurile pe care şi le asumase, merita să fie îndopată cu caviar. Îl aprecia foarte mult, ca şi vodca.

— Pentru ziar, zise ea, pot să aranjez. În privinţa pericolului, aveam cincisprezece ani când războiul civil a început. Mi-am trăit întreaga tinereţe cu teama în suflet. De atunci, am devenit fatalistă.

— Nu am dreptul să te oblig să îţi asumi acest risc, îi explică Malko.

— Cu atât mai rău, oftă Tamara, golind a patra vodcă. Fiindcă este ultima noastră seară, să profităm.

*

* *

Abia ajuns la *Phoenicia,* Malko comandă la *room service* o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, ceea ce îi redădu din veselie jurnalistei. După ce goli paharul, îngenunche, fără nici un cuvânt, în faţa lui Malko, îl descheie la şliţ şi îl cuprinse în gură cu lentoare. Când îl simţi suficient de excitat, îşi desfăcu mai mulţi nasturi de la rochie, eliberându-şi sânii şi îi cuprinse sexul între ei.

Apoi, se dezbrăcă de rochie şi se întinse pe pat, cu picioarele depărtate, ca o ofrandă, primindu-l pe Malko în profunzimea trupului ei cu toată fervoarea. Mai târziu, goliră sticla de Taittinger şi se uitară la un film. Tamara, întinsă pe burtă, se lăsa mângâiată pe spate. Malko, tulburat de cambrura fundului ei, îşi lăsă degetele să ajungă mai jos.

— Fiindcă este ultima dată când facem dragoste, zise tânăra, vreau să mă penetrezi complet.

Pe burtă, cu fundul arcuit, corpul ei exprima şi mai clar dorinţa decât cuvintele pline de pudoare.

Malko începu prin a o penetra normal. Apoi, uşor, se retrase şi urcă. Nu vroia să o violeze pe tânără. Întins peste ea, simţi cum fundul ferm îi vine în întâmpinare. O sărută pe ceafă şi se ghidă până ce simţi cum sfincterul anal era ermetic, în ciuda bunelor ei intenţii.

Cuprins de instinctele animalice, forţă totuşi şi pătrunse câţiva milimetri. Simţea cum Tamara se încorda din toţi muşchii. Era prea excitant: se înfipse dintr-o mişcare, forţând.

— Ah! gemu tânăra, mă doare!

Gâfâia, corpul îi tremura, iar Malko rămase nemişcat. Picături mari de sudoare apărură pe corpul Tamarei. Malko apăsă şi se înaintă treptat, complet, în locaşul strâmt şi cald care îl înnebunea. Tamara continua să se plângă încet. Atunci el îşi strecură o mână sub abdomenul ei şi începu să-i maseze delicat clitorisul. În acelaşi timp, se retrase aproape complet. Tocmai se pregătea să o penetreze din nou sălbatic când simţi cum corola brună se relaxează, parcă aspirându-i sexul. Tamara se oferea, fesele ei se relaxau şi tot corpul i se destindea. Malko se trezi înfipt

între fesele ei complet, fără să-şi dea seama.

Gemetele făcuseră loc unei îngânări murmurate.

— Oh da! Oh da! repeta ea, în timp ce el o penetra cu totul.

Fesele tinerei libaneze îl apăsau uşor pe abdomen, capul întors într-o parte, gura întredeschisă. Nu înceta să vorbească, amestecând araba cu engleza. Cuvintele îngăimate se schimbaseră.

— Trage-mi-o! Între fese! Da, aşa! Trage-mi-o, oh da.

Cu un strigăt înfundat, Malko explodă cu o mişcare violentă. Tamara se înfioră, muşchii i se relaxară şi rămase nemişcată sub el. Când îşi reveni, zise cu o voce veselă:

— Nu făcusem încă aşa ceva cu un bărbat. Vreau să mai fac. Ia-mă cu tine la Damasc.

*

* *

Strada Abbas-Mansur-al-Aqqad era cufundată în întuneric ca în fiecare seară, dar umbre se furişau pe trotuar în faţa şcolii închise. La capetele drumului care nu măsura decât vreo cincizeci de metri, camere cu infraroşu înlocuiau lipsa iluminatului. Această mică stradă din cartierul *Mezze Villas* era una dintre cele mai bine păzite din Damasc.

Aici locuia atotputernicul şef al *Mukhabarat-ului* sirian, Assef Chawkat, cumnatul preşedintelui Bachar El-Assad. O vilă mare, lipsită de farmec, între reşedinţa ambasadorului Indiei şi misiunea economică chineză.

Coincidenţă: Stephen Corm, însărcinatul cu afaceri american, era exact la trei case depărtare! Lângă ambasada Egiptului.

Trei Range Rover negre erau parcate în faţa vilei lui Assef Chawkat, lângă un Audi bleu-mov aparţinând soţiei sale. Acolo, femeile nu riscau nimic.

Angajaţii de pază din faţa casei se ridicară la vederea a două siluete care se apropiau pe jos. O femeie şi un bărbat care anunţară în arabă:

— Doctorul Assef Chawkat ne aşteaptă. Iată cartea mea de vizită.

Unul din agenţii *mukhabarat* intră şi reveni după câteva minute, politicos, deschizând poarta celor doi vizitatori. Îi

invită într-un salon mare cu puţin mobilă, lemnărie închisă la culoare. Assef Chawkat apăru aproape imediat, cu o figură energică, privire rece, mustaţă bine îngrijită. Stephen Corm i-o prezentă imediat pe femeia care îl însoţea.

— O cunoaşteţi, cred, pe doamna Wendy Fitzgerald.

Şeful biroului CIA de la Damasc. Evident, Assef Chawkat o întâlnise de mai multe ori, dar fără a discuta cu ea. Luară loc în salonul slab luminat. Sirianul era un pic mirat de această vizită, pregătită de directorul său de cabinet. Rar primea la el astfel de vizitatori. Prea riscant, având în vedere că şeful statului era mereu gata să bănuiască un complot împotriva lui. Câteva luni mai devreme, ministrul de Interne, fost proconsul în Liban, Ghazi Canaan, se sinucisese pentru că neglijase astfel de precauţii. Voia să pregătească o mică revoluţie de palat, pentru a spori rolul sunniţilor în sistemul economic sirian, controlat cu o mână de fier de către alauiţi.

Diferitele clanuri alauite care îşi împărţeau puterea nu voiau să renunţe la nici o porţie de tort. Preşedintele Bachar El-Assad fusese convins, fără a i se aduce probe, că americanii îl susţineau pe Ghazi Canaan, ceea ce nu era un punct bun pentru el… De atunci. Casa Albă sufla şi în iaurt cu Siria, acuzată că a sprijinit insurecţia irakiană, că extorchează Libanul şi că este anti-Israel.

Fără a mai vorbi de regimul dictatorial feroce…

Doar că, recentele alegeri care avuseseră loc în Orientul Mijlociu îi mai tăiaseră din entuziasm… De fiecare dată când arabii votau, puneau islamişti radicali la putere. Atunci, fără să poată alege, Statele Unite se acomodau cu abominabilul regim El-Assad. Aşteptând să poată scăpa de el, ceea ce nu mai era la ordinea zilei.

Mai întâi, fiindcă sirienii reacţionau feroce şi nimeni nu îşi dorea să înceapă un Irak-bis: să schimbe un dictator laic cu un teocrat islamist anti-occidental. Assef Chawkat, bineînţeles, îl anunţase pe şeful statului cu privire la această întâlnire şi aranjase ca discuţia să fie înregistrată. Înregistrare făcută de un fidel al preşedintelui…

Un *mukhabarat* aduse ceai, cafea şi prăjituri la care adăugase o cutie cu fructe confiate de la Ghraoui, marele

cofetar din Damasc. Sirienii erau înnebuniţi după dulciuri.

După banalităţile de uzanţă, Stephen Corm deschise discuţia.

— Doctore Chawkat, zise el, sunt aici în vizită oficială, chiar dacă nu are loc la biroul dumneavoastră. Guvernele noastre au un anumit număr de litigii pe care mă străduiesc să le aplanez, ceea ce nu este mereu uşor.

— În afacerea Hariri, preşedintele nostru a dovedit multă deschidere, îl întrerupse Assef Chawkat... Am fost pe nedrept calomniaţi. Nu este nimic incriminatoriu în raportul Mehlis şi sunt sigur că viitorul ne va exonera complet de această crimă oribilă.

Americanul nu crezu un cuvânt. Parcă ar fi fost Adolf Hitler după incendierea Reichstagului. Lumea întreagă ştia că sirienii îl asasinaseră pe Rafie Hariri, pentru motive... Dar nu era momentul să agite apele. Însărcinatul cu afacerile continuă:

— Nu sunt aici pentru a aborda această problemă, îl asigură el. Doamna Wendy Fitzgerald are o altă grijă pentru care voia să discute cu dumneavoastră.

— Doctore Chawkat, interveni şeful biroului CIA, v-am cerut să supravegheaţi mai bine frontiera cu Irakul. Or, noi avem un dosar uriaş care dovedeşte că numeroşi adepţi ai jihadului care se vor alătura Al-Qaida în Irak trec prin Siria.

— Nu îi reperăm, afirmă fără să clipească şeful *Mukhabarat-ului.*

— La ieşire, se poate, consimţi Wendy Fitzgerald, dar la intrarea în ţara dumneavoastră...

Cum Assef Chawkat nu răspundea, americanca continuă:

— Multe arme tranzitează şi prin zona Ciucul raţei. Am interceptat anumite convoaie; ne-aţi promis să puneţi capăt la asta.

Assef Chawkat luă din cafea.

— Ştiţi că ne-am desfăşurat trupele retrase din Liban de-a lungul frontierei, pledă el, dar aceasta este foarte lungă şi beduinii, călare la frontieră, sunt foarte greu de interceptat.

Wendy Fitzgerald aprobă cu o înclinare din cap.

— *Aceasta,* o ştim. Dar armele de care vorbesc trec prin diferite posturi de frontieră, iar cei însărcinaţi să le

descopere nu fac nimic. Le-aţi dat ordine?

— Ordine *scrise!* Afirmă şeful *Mukhabarat-ului.* Sunt dispus să vi le comunic. Doar că ei nu le observă, au obiceiuri proaste.

Altfel spus, erau corupţi până în măduva oaselor. Aceasta, americanii o ştiau. Responsabilii guvernamentali sirieni voiau să evite cu orice preţ o confruntare deschisă cu americanii. De asemenea, de fiecare dată când puteau să-i mulţumească fără a-şi leza interesele vitale, o făceau. Conversaţia se întrerupse câteva minute, cât să ronţăie un fruct. Assef Chawkat se întreba care era motivul acestei ciudate întâlniri, când şeful staţiei continuă cu o voce neutră:

— Doctore Chawkat, am venit pentru a vă semnala o nouă problemă care ar putea apărea. Unul din agenţii noştri, care nu este de naţionalitate americană, intenţionează să vină în Siria în zilele următoare.

— Va fi binevenit, o asigură şeful *Mukhabarat-ului.*

— Acest bărbat, care se numeşte Malko Linge, vine aici să continue o anchetă începută în Europa şi Liban, continuă americanca. Nu vizează pe sirieni, ci pe irakienii exilaţi aici. Printre alţii, pe directorul de cabinet al lui Udai Hussein, care a dispărut de trei ani: Abu Mustafa Adib.

— Nu îl cunosc pe acest om, afirmă imediat Assef Chawkat. Dar, dacă îl pot ajuta pe agentul dumneavoastră, voi fi bucuros să o fac.

— Iau act de poziţia dumneavoastră, afirmă fără să zâmbească Wendy Fitzgerald. Ţin doar ca acesta să nu fie deranjat în misiunea sa de oamenii Serviciului dumneavoastră. Este vorba de o afacere între irakieni şi noi.

Cu mâna pe inimă, Assef Chawkat, uşurat că întâlnirea nu privea decât acest subiect periferic, afirmă imediat:

— Aveţi cuvântul meu! Voi da imediat ordine tuturor oamenilor mei.

— Şi celorlalţi, insistă sec americana.

De uşurare, doctorul Assef Chawkat înghiţi o caisă confiată cu tot cu sâmbure.

*

* *

Abu Mustafa Adib era un pic neliniştit trecând pragul restaurantului *Elissar.* Rar se întâmpla ca amicul său, colonelul Ramadan, să îl convoace atât de repede. Şeful secţiei Palestina era deja instalat în faţa unei sticle de Defender „5 ani” vechime, cu o figură încruntată. Nu se relaxă nici când se îmbrăţişară. Irakianul nici nu avu timp să-şi toarne un pahar.

— Tocmai am fost certat de şeful meu, anunţă colonelul Ramadan. M-a convocat în dimineaţa aceasta la ora opt!

— Doctorul?

— Da. Nu ştiu ce le-ai făcut americanilor, pretinse ofiţerul sirian, dar trimit pe unul aici ca să ancheteze cu privire la afacerile tale.

— Afacerile mele?

— Da. Chiar au menţionat numele tău. Doctorul Chawkat a pretins că nu te cunoaşte, dar va trebuie să te fofilezi.

— Ce se întâmplă?

— Cunoşti un tip care se numeşte (scoase o hârtie din buzunar) Malko Linge? Este al CIA, dar nu este american.

— Da, răspunse sobru Abu Mustafa Adib.

— Soseşte la Damasc şi este interesat mult de tine, concluzionă colonelul Ramadan. Nu este problema mea, dar ordinele doctorului sunt foarte clare. Nu ne atingem de el! Este un fel de specie protejată. Dacă nu, eu pic.

Abu Mustafa Adib era cuprins de furie, umilinţă şi bucurie. Afirmă, cu mâna pe inimă.

— *Habibi,* eşti prietenul meu! Nu voi face nimic care să-ţi cauzeze probleme. Acest om va fi tratat ca fratele meu, îţi jur.

Aşa cum Cain îl tratase pe Abel, ar fi putut spune, dacă ar fi fost creştin. În sinea lui, îşi jură că dacă acest agent CIA va pleca viu din Siria, se va face kamikaze.

Capitolul XVII.

Singura vegetaţie care creştea pe colinele aride din jurul autostrăzii spre Damasc erau portretele lui Hafez El-Assad, preşedintele sirian mort în 2000, după treizeci de ani în fruntea ţării. Plantate în stâncă, spălăcite de ploaie, pe jumătate smulse de vânt, dădeau imaginea perfectă a unui regim slăbit, vechi, dar care rezista la orice. Bizar, portretele fiului lui Hafez, Bachar El-Assad, actualul preşedinte, erau mult mai rare.

Tamara Terzian strânse fugitiv mâna lui Malko.

— Sunt atât de fericită că m-ai luat cu tine!

Se lăsase în cele din urmă convins, jurnalista ameninţând că va veni după el la Damasc, dacă nu ceda. Perfect conştientă de riscurile pe care şi le asuma, dar victimă a unei „slăbiciuni”.

Nu era totuşi un voiaj de vis. Ploua, cerul era înnorat şi cenuşiu, iar când primele case de la periferia Damascului apărură, Malko avu impresia că intră într-un oraş din fosta Uniune Sovietică. Blocuri terne, aliniate cât vedeai cu ochii, cu o pădure de antene de satelit, puţine magazine, autobuze vechi şi o droaie de taxiuri galben canar.

Nici centrul nu era mai frumos: oraşul era plat, murdar, cu grămezi de gunoaie peste tot, imobile negricioase de la poluare, ca şi cum ar fi fost cufundate în plumbul totalitarismului alauit, vechi şi nemilos în acelaşi timp. Înainte de a ajunge la hotelul *Sham Palace,* destinaţia lor, Malko văzu un fel de templu maya nou, cu vreo zece etaje, dominând clădirile din jur şi strălucind de modernitate. Hotelul *Four Seasons,* care tocmai se deschisese. Şi care contrasta cu restul oraşului.

Holul central de la *Sham Palace,* cu plantele verzi, obosite, semăna puţin cu decorul din filmul *Blade Runner.* În faţa recepţiei, câţiva *mukhabarat* epuizaţi, instalaţi în faţa unor cafele reci, supravegheau plecările şi sosirile fără să se ascundă măcar.

Malko simţi cum îi sare inima din piept când trecuse

frontiera, în urmă cu oră, în ciuda asigurărilor lui Christopher Stafford privind neutralitatea sirienilor. Era totuşi în ţara asasinatului politic, cu serioase referinţe: doi preşedinţi, un prim ministru, un ambasador al Franţei şi o mulţime de opozanţi.

Abia ajuns în cameră, Tamara se agăţă de gâtul lui, cu bucurie în ochi şi întrebă:

— Ce facem?

Pentru ea, alegerea era evidentă. Malko rezistă: era în misiune, nu în voiaj de nuntă.

— Te pui pe treabă, zise el. Încearcă să găseşti această fotografie.

Înainte de plecarea lor din Beirut, jurnalista, întrebând la colegii ei, descoperise că agenţia irakiană INA poseda în arhivele sale o fotografie relativ recentă a lui Abu Mustafa Adib, luată în timpul unei deplasări oficiale la Damasc, chiar înainte de căderea regimului lui Saddam Hussein. Or, Malko avea ca prim obiectiv să-l localizeze pe Abu Mustafa Adib, iar pentru asta avea nevoie de o fotografie.

— *Yallah!* făcu tristă Tamara, dezlipindu-se de el.

— Ştii cum să găsim un şofer care să nu spună totul la *mukhabarat?*

— Sper, zise Tamara, care era nerăbdătoare să se facă utilă. Când veneam să facem reportaje aici, ne adresam lui Georges, un negustor creştin din piaţa Al-Sargha, aproape de moscheea Al-Hamidiya. Ne face rost de oameni relativ siguri.

— Începem de aici! decise Malko.

Variantele sale erau puţine. Hikmat Schreif, irakianul şiit, care făcea curse cu taxiul între Damasc şi Bagdad şi o prietenă personală a lui Stephen Corm, însărcinatul cu afaceri american la Damasc: Farida Malek, o siriană, care avea un hotel fermecător în oraşul vechi, *Al-Beit-al-Mamluka.* Cum petrecuse şase luni într-o celulă a *Mukhabarat* pentru o bagatelă, nu avea regimul la inimă.

Era puţin faţă de o organizaţie irakiană feroce, organizată şi protejată pe ascuns de Serviciile siriene. Malko, bineînţeles, nu era înarmat, fiind protejat altfel. Cum îi spusese cu lirism Christopher Stafford:

— Wendy Fitzgerald, omologul meu, i-a spus lui Assef Chawkat că dacă se atinge de un fir de păr al dumneavoastră, transformă Damasc în parcare.

Ceea ce, arhitectural, nu ar fi fost un dezastru.

Tamara se schimbă rapid, luând un pulover roz şi un pantalon mulat.

— De ce nu porţi niciodată sutien? Nu se putu abţine să întrebe Malko.

Jurnalista izbucni în râs:

— Odată, o colegă musulmană foarte religioasă mi-a spus că doar târfele nu poartă sutien. Ce era un semnal trimis bărbaţilor. Că într-o ţară cu adevărat islamică, mi s-ar fi tăiat sânii. Atunci, pentru a o contrazice, am decis să par o târfă. Nu îmi pun sutien decât când merg la părinţii mei.

*

* *

Abu Mustafa Adib ştia deja că inamicul său ajunsese la Damasc. Colonelul Khaled Ramadan, în ciuda recomandărilor superiorului său, îl prevenise discret, recomandându-i să „privească fără să atingă”.

Irakianul hotărâse să nu-l slăbească pe agentul CIA. Printre activităţile sale legale la Damasc, deţinea o societate de închiriat taxiuri. Închiria vehicule celor care nu aveau cu ce să le cumpere, pentru 1000 de lire siriene pe opt ore. Aceste taxiuri galbene, ca la New York, erau mici: Dacia, Lada 1500, Kia, japoneze şi chiar minusculele maşini chinezeşti, care furnicau, zi şi noapte, prin Damasc, conduse de şoferi morţi de foame care încercau să supravieţuiască. Abu Mustafa Adib repartizase deci trei taxiuri, conduse de oamenii săi, pentru supravegherea „ţintei”.

Voia mai întâi să vadă dacă agentul CIA ştia de cartierul său general din Ya Four. Dacă era cazul, va lovi fără să mai aştepte, nedorind să-şi asume nici un risc. Chiar dacă ar trebui să plece în Irak pentru câteva săptămâni, luând cu el comoara de război a lui Saddam Hussein pentru a nu ajunge în mâinile sirienilor. Încă trei sau patru zile şi cele 310 milioane de dolari transferaţi la Damasc ar fi fost transformate în cash pe care îl strângea pe parcurs în

buncărul din Ya Four.

Telefonul mobil luat special pentru a vorbi cu cei care îl urmăreau pe agentul CIA sună.

— *Sayyed,* anunţă unul din şoferi, tocmai i-am condus pe ei la moscheea Omeiadă.

— Cine „ei”?

— Este o femeie roşcată cu el. Vorbeşte araba cu accent libanez.

— *Choukran,* mulţumi irakianul.

Trădările începeau: colonelul Ramadan nu îi spusese de această femeie.

*

* *

Buticurile din piaţa de aur Al-Sargha se aliniau într-o galerie acoperită care începea de la moschee. Toate asemănătoare, minuscule şi, pentru moment, pustii. Nu era sezonul turiştilor. Tamara împinse uşa unui chioşc de obiecte heteroclite, cu vitrina plină de bijuterii. Era peştera lui Ali Baba! Un bătrân contemporan cu Matusalem trona la casă. Tamara i se adresă în arabă şi el zâmbi imediat, strângând viguros mâna lui Malko. Era Georges, care scoase apoi un strigăt gutural înspre spatele magazinului şi le oferi cafele.

— Sunt doi fraţi, explică Tamara, creştini născuţi în Siria.

Al doilea frate începu să le prezinte o parte din „magazin”, explicând că tocmai cumpăraseră un fost caravanserai. Era imens, plin de antichităţi heteroclite şi dubioase, aramă, lămpi, chiar şi uşi. Arătă o deschizătură în perete, la înălţimea unui om.

— Pot să trec în cealaltă stradă, pe aici! Este un depozit care nu este închiriat.

Tamara îi explică lui Georges de ce aveau nevoie şi acesta începu să telefoneze, în timp ce ei gustau dintr-un Nescafe călduţ şi fără gust.

— A găsit! anunţă Tamara după un timp. Un tânăr creştin de familie bună. Are o maşină nouă, un Escort şi nu a fost încă reperat de *Mukhabarat.* Cere 3000 de lire pe zi şi vorbeşte ceva engleză.

— Perfect, aprobă Malko. Când poate începe?

— Poate să ajungă la *Sham Palace* pe la ora două. Va întreba de cameră.

— Nu, trebuie să luăm numărul maşinii lui, coborâm noi, corectă Malko.

Inutil să semnalizeze *imediat* Serviciilor siriene recrutarea sa.

După ce le mulţumi celor doi fraţi, plecară, luând un taxi la ieşirea din piaţă.

Direcţia spre agenţia INA.

*

* *

În faţa Băncii Centrale din Siria, monument din beton gri din era sovietică, o sută de poliţişti conduşi de un colonel cu epoleţi roşii, telefon lipit de ureche, dispersau un grupă de kurzi care comemorau un masacru, cu o energie demnă de elogiu. Transportând pe braţe manifestanţii pentru a-i împinge apoi afectuos cu picioarele şi pumnii în maşinile de poliţie. În spatele primului rând, câţiva tineri *mukhabarat,* arzând de dorinţă să se facă văzuţi, dădeau din coate, pentru a putea să dea şi ei o corecţie suplimentară acestor inamici ai regimului.

În câteva minute, piaţa îşi regăsi calmul. Din manifestaţie nu mai rămăseseră pe şosea decât câţiva dinţi, smocuri de păr, puţin sânge şi sandale.

Ca de fiecare dată, ordinea domnea în Damasc. Oraşul era patrulat zi şi noapte de mii de agenţi *moukhabarat,* sub acoperirile cele mai variate şi ciudate.

— Aşteaptă-mă acolo, zise Tamara precipitându-se spre un imobil cu faţada înnegrită de poluare, care părea gata să se dărâme.

Malko începu să se învârtă în loc, observând mulţimea; oameni prost îmbrăcaţi, cu feţe triste, privire fugară, grăbiţi, înghesuiţi în autobuze vechi sau taxiuri minuscule, care se învârteau în jurul pieţei ca ţânţarii în jurul lămpii.

Tamara reapăru după douăzeci de minute, radiind.

— Aveam dreptate! anunţă ea. Ei au o fotografie a lui Abu Mustafa Adib.

— O ai?

— Nu, nu încă. Fotograful trebuie să o scoată din

calculator şi să o imprime. Şi, mai ales, nimeni nu trebuie să ştie de la Agenţie. A stabilit o întâlnire pentru a mi-o da, pe la trei.

— Când a fost făcută?

— Înainte de invazia americană. Abu Mustafa Adib venise de la Bagdad în compania unui fotograf sirian – cel pe care l-am întâlnit – iar acesta din urmă i-a făcut câteva portrete, aşa. Nimeni nu le-a cerut niciodată.

— Ştie unde se află Abu Mustafa Adib?

— Nu, nu l-a mai revăzut niciodată. I s-a spus că este la Damasc, dar aici sunt două sute de mii de irakieni.

Ridică mâna pentru a opri un taxi. Patru aproape că se ciocniră. Locurile erau scumpe…

*

* *

Colonelul Khaled Ramadan, tronând în vastul său birou al secţiei Palestina, cu un imens covor persan la picioare, studia fişa agentului american trimisă de şeful lui, doctorul Assef Chawkat. Un dosar plin. Acest agent.

Malko Linge, fusese activ, în urmă cu trei ani la Beirut, în afacerea *Karin A,* un trafic de arme făcut de palestinieni şi infiltrat de Mossad. Deja, la acea vreme, şeful biroului CIA la Beirut, Robert Baker, îl recomandase unuia din omologii săi de la hotel *Beauriuage,* colonelul sirian EL-Ghazali pe care nu numai că îl ajutase, dar îi şi salvase viaţa… Deci era, efectiv, o specie protejată…

Îl sună pe circuitul intern pe colonelul El-Ghazali, care se ocupa acum de palestinienii refugiaţi în Irak şi de agenţii sirieni – non-palestinieni – rămaşi în Liban. Cei doi se cunoşteau şi se apreciau. Imediat, El-Ghazali îl puse în gardă.

— Atenţie, este unul bun! Va răscoli rahatul. Se interesează de amicii tăi?

— Da.

— Să se pună la adăpost… sau…

— Nu. Doctorul a dat ordine. Nu se atinge nimeni de el!

— *Mektoub!* oftă colonelul El-Ghazali. Să sperăm că se va purta bine clientul tău.

*

* *

Joseph avea aerul unuia de la Sfânta Cuminecătură, cu părul negru bine pieptănat şi faţa de păpuşă. Engleza lui se rezuma la o duzină de cuvinte nu mereu pronunţate corect, dar maşina sa, un Ford Escort albastru, era nouă şi nu semăna cu o pubelă pe roţi ca majoritatea vehiculelor din Damasc. Şi mai ales, era „virgină”, abia la început, deci încă nu fusese înregistrată şi luată sub control de *Mukhabarat.* Se zgâia la bustul Tamarei care se prefăcu că nu remarcă. Pentru a-l scăpa de gândurile rele, Malko o trimise pe tânără pe locul din spate.

— Mergem la Jamahiriya, anunţă el. În cartierul irakienilor. Strada Khas!

Înspre sudul oraşului. După douăzeci de minute, ajunseră într-o stradă populată, cu un fel de arc de triumf din lemn. Tamara se interesă la un trecător:

— Este puţin mai departe.

Efectiv, o sută de metri mai departe, Malko observă mai multe maşini 4x4, unele cu numere de înmatriculare roşii irakiene, parcate într-un loc improvizat. Chiar lângă un butic acoperit cu inscripţii în arabă şi cifre.

— Stop, zise Tamara.

Examina vitrina şi zise:

— Acolo este. Este numele lui pe vitrină. Merg să văd.

Reveni la puţin timp din magazin, dezamăgită.

— Hikmat Schreif nu este acolo. Trebuie să se întoarcă de la Bagdad în seara aceasta sau mâine, *Inch Allah.* Am telefonul de la biroul lui. Nu mai am decât să merg la întâlnirea cu fotograful.

*

* *

Vederea era uimitoare. După ce urcaseră serpentine interminabile, în nordul oraşului, lăsând în urmă monumentul morţilor ridicat pe o pantă pietroasă, ajunseseră la un drum care mergea de-a lungul muntelui Qasyun, masivul care domina depresiunea în care se afla Damascul.

Locul era complet pustiu: în stânga, o pantă goală, la dreapta, restaurante închise, deasupra Damascului care

apărea ca o hartă de geografie. Un vânt violent bătea dinspre nord şi se simţea rece.

Malko arătă un ansamblu de clădiri plate şi albe ridicate în vârful unui deal, mai la est, ca un fel de fortăreaţă medievală.

— Ce este?

— Palatul prezidenţial, explică libaneza. Acolo lucrează Bachar El-Assad, dar nu trăieşte acolo; reşedinţa sa se află chiar în spatele ambasadei Statelor Unite, în oraş.

În orice caz, palatul prezidenţial era uşor de apărat: o singură cale de acces, pante abrupte, un heliport; din contră, constituia o ţintă aproape ideală pentru un atac aerian. Poate acesta era motivul atitudinii atât de pragmatice a preşedintelui sirian faţă de israelieni… Malko privi în jurul lui.

Nu departe de ei, ocupanţii altor două maşini admirau priveliştea, făcând fotografii.

— Uite, zise brusc Tamara.

Malko văzu o motocicletă care urca ultimele serpentine. Şi, nu departe în urmă, un taxi mic, ca un scarabeu. Cinci minute mai târziu, fotograful, un tip solid, bărbos, cu ochii ciudat de albaştri, se oprea lângă ei.

Taxiul galben, o Dacia, care era în urma lui, trecu fără să încetinească. Malko remarcă faptul că era fără clienţi. Automat, îi luă numărul, 022242 şi îl notă. Taxiul dispăruse deja în viraj. Tamara îi dădu o fotografie.

— El este!

Un bărbat corpolent cu trăsături grele, mustaţă groasă, păr grizonat. Nimic de remarcat. Părea să se plictisească iar mâinile lui erau puse pe genunchi. Fotograful zise câteva cuvinte în arabă.

— Nimeni nu ştie că el are această fotografie, traduse Tamara. Chiar şi el uitase de ea… Nu trebuie ca Abu Mustafa Adib să ştie că ne-a dat-o el. Este un tip foarte rău. A torturat pe unul din prietenii săi, în Irak, care îi făcuse fotografii proaste lui Udai Hussein. I-a zdrobit mâinile, apoi picioarele, cu lovituri de ciocan… De atunci, a rămas infirm. Abu Mustafa Adib a omorât cu mâna lui sute de persoane, în timpul lui Saddam. A torturat un mollah şiit timp de o

săptămână pentru a mărturisi că ascundea arme în moschee. Cu lampa de sudură. Pe strada Damasc, la Bagdad...

Malko examina atent fotografia. De acum, era sigur că era cel care trăsese asupra lui, când o răpise pe Suad Harb, la Baabda.

— Cât vrea?

— Cinci sute de dolari.

Malko numără cinci bancnote de o sută de dolari şi adăugă:

— Spune-i că va mai primi 500 dacă află unde locuieşte.

Fotograful era deja pe motocicletă. Îl văzură dispărând la vale. Cel puţin, acum aveau un punct de plecare. Când coborau, un fel de rumoare se auzea din oraş, ca un cântec îndepărtat. Malko realiză că era sunetul tuturor muezinilor care chemau la rugăciune.

Acum că aveau fotografia lui Abu Mustafa Adib, trebuia să găsească pe cineva căruia să i-o arate.

*

* *

Abu Mustafa Adib trăgea din narghilea, instalat într-o canapea, la parterul reşedinţei din Ya Four, încercând să înţeleagă ce avea de făcut agentul CIA la agenţia INA. Spionii nu lucrau cu agenţiile de presă.

Un telefon îl smulse din meditare; era unul din oamenii însărcinaţi cu supravegherea agentului american. Îi raportă că un fotograf de la INA tocmai îl întâlnise pe agent, în afara oraşului.

Irakianul îşi aminti imediat că făcuse câteva poze pentru acest fotograf, în urmă cu trei ani! Nemernicul le dăduse inamicului său. Nebun de furie, trase din narghilea. După câteva minute, se calmă. Tocmai elaborase o capcană prin care lovea în două locuri odată: să lichideze un trădător şi să pună capăt definitiv anchetei acestui agent CIA încrâncenat să-l prindă.

Capitolul XVIII.

— Au găsit corpul lui Souad Harb. La Anjar, chiar înainte de frontiera siriană, anunţă Christopher Stafford, pe telefonul securizat al lui Malko. Una din sursele noastre din Bekaa ne-a semnalat că o maşină, cu numere siriene, s-a oprit la Anjar înainte de a pleca spre Siria, la un agent sirian notoriu, iar acesta din urmă a îngropat după aceea ceva sau pe cineva.

— A fost asasinată?

— Între Beirut şi Anjar, fără îndoială, răspunse americanul. Sugrumată şi înjunghiată în spate.

— Dacă ar fi căzut la înţelegere cu mine, regretă Malko, ar fi fost în închisoare, dar încă în viaţă.

— Progresaţi?

— Puţin! mărturisi Malko. Am recuperat fotografia lui Abu Mustafa Adib. Acum, o să încerc să-l localizez.

— Iar banii?

— Nimic.

— Aţi contactat persoanele recomandate?

— Nu încă, mă duc în seara aceasta la prietena lui Stephen Corm, Farida Malek, la hotel *Beit-al-Mamluka.* Sper că va fi acolo. Nu vreau să telefonez.

— *Take care*[36]*.* Sirienii sunt în lesă, dar ceilalţi nu se vor supune lor neapărat.

Când Malko anunţă Tamarei moartea lui Souad Harb, jurnalista marcă imediat.

— Era totuşi una de-a lor!

Malko îi adresă un zâmbet fără iluzie.

— Este vorba de sute de milioane de dolari. Viaţa omului nu contează. Aş prefera să te întorci la Beirut. Riscă să devină foarte periculos aici.

— Rămân cu tine! răspunse Tamara. Îţi sunt de folos şi tu mă aperi. Mâine, vom merge să-i arătăm fotografia lui Hikmat Schreif. Sunt sigură că vom găsi urma acestui Abu

[36] Ai grijă (n.r.).

Mustafa Adib. Damasc este un oraş mic. Până atunci, mă duc să mă fac frumoasă pentru seara aceasta.

*

* *

Malko apăsă pe soneria de sub placa din aramă pe care scria, Al-Beit-al-Mamluka, sub o cameră de supraveghere. Un mustăcios deschise după câteva clipe.

— Farida Malek este? întrebă Malko.

Bărbatul îi invită într-un patio pavat, ornat cu o fântână, în centru unei foarte vechi case arabe. O femeie cu părul scurt grizonat veni spre ei, slabă, zâmbitoare.

— Sunteţi prietenul lui Stephen Corm?

— Da.

— Veniţi să beţi ceva la bar.

Barul era în dreapta. O sală mare boltită, cu pereţi decoraţi cu fotografii. Le aduse o sticlă de votcă, una de Defender şi arak.

— Dacă vreţi să rămâneţi la masă, propuse Farida Malek, am câţiva prieteni invitaţi în seara aceasta. Ambasadorii Indiei în Siria şi Liban precum şi cineva pe care aţi vrea să-l întâlniţi oricum.

— Cine?

— Omologul lui Christopher Stafford.

Altfel spus şeful staţiei CIA la Damasc. O femeie.

— Până atunci, vă pot ajuta?

— Caut un anume Abu Mustafa Adib, explică Malko. Ex-director de cabinet al lui Udai Hussein. Ştiu că locuieşte în Damasc… Iată fotografia.

Siriana privi documentul, apoi îl înapoie lui Malko cu un zâmbet.

— Seamănă cu mulţi irakieni… Va trebui să faceţi un tur pe la hotel Sem*iramis.* Se întâlnesc mulţi acolo. Dar sunt destui la Damasc…

— Unde locuiesc?

— Peste tot, în sud-estul oraşului, dar şi în nord şi în afară, un cartier nou la vreo douăzeci de kilometri de oraş, Ya Four. Cei mai bogaţi sunt acolo. Dar sunt şi acolo unde locuiesc eu, la *Mezze Villas.* Dacă nu aveţi nimic exact, nu veţi găsi..

Nu era încurajator. Se uită la ceas şi se scuză cu un zâmbet.

— Am o întâlnire afară, vă las cam o oră. Acest bar nu este foarte confortabil şi este cam frig aici. La parter, am două apartamente neocupate. Puteţi să vă instalaţi acolo până mă întorc. Este televizor. Veniţi…

Traversară patioul şi deschise o monumentală uşă din lemn, dând într-o cameră şi un mic salon. Tavanul văruit, de înălţimea unei catedrale, un pat imens cu baldachin, mobile preţioase cu sidef şi lemn închis. O decorare rafinată şi maiestuoasă. *O mie şi una de nopţi.* Doar o singură notă de modernitate: televizorul din faţa divanului.

— Este magnific! recunoscu Malko.

— Este fosta casă a unei foarte bogate familii, explică siriana. Şi încă nu am utilizat totul; opt camere doar, pentru oameni care iubesc luxul şi au gust. Aici revenim cu un secol în urmă, dar cu confortul modern.

Coborî trei trepte care duceau în salon şi aprinse televizorul încastrat în mobilierul magnific.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, zise ea, sunaţi la bar. Pe curând.

Pereţii din piatră groasă de un metru opreau orice zgomot din exterior. Abia plecă gazda că Tamara se duse la uşă, încuie cu cheia şi se întoarse spre Malko, cu privirea sclipind.

— Se întoarce peste o oră. Nu avem mult timp…

*

* *

O muzică arabă foarte ritmată invadase camera, dintr-un CD. Tamara, înainte de a se lansa într-un dans oriental de o senzualitate arzătoare, aprinsese mai multe beţigaşe de tămâie pentru a spori ambianţa. Îşi dăduse jos bluza pentru a o înfăşură în jurul taliei, ca să-i sublinieze ondulările bazinului. Ca dansatoarele profesioniste.

În faţa lui Malko aşezat pe divan, îşi mişca sânii, umerii, cu privirea în ochii lui.

Puţin câte puţin, se lăsă în jos fără să se oprească din dans. Până ce ajunse în genunchi. Acum nu avu decât să se aplece pentru a-l elibera pe Malko şi a-l cuprinde încet cu

gura. Doar şoldurile i se mai mişcau.

Muzica continua, cu vocea răguşită a unei cântăreţe egiptene, în timp ce Tamara alterna mângâierea gurii cu cea a sânilor, în jurul sexului excitat. De fiecare dată când Malko simţea cum este gata să ejaculeze, se retrăgea, pentru a reveni puţin mai târziu.

La un moment dat, fu de ajuns. Ritmul muzicii se accelerase ca şi mângâierile Tamarei. Se simţea incapabil să reziste mult timp. Cum Tamara se retrăgea, el o apăsă pe cap, înfigându-şi mădularul până în fundul gâtului tinerei.

Strigătul lui sălbatic acoperi muzica atunci când se eliberă în gura Tamarei. Aceasta rămase îngenuncheată câteva clipe înainte de a se ridica, cu bucurie în ochi.

— Este minunat, zise ea, pentru o clipă am avut impresia că sunt favorita haremului pe cale să îi ofer plăcere stăpânului meu. Nu poţi şti cât de excitant este... Colega mea a avut dreptate: sunt o târfă.

*

* *

Aşezaţi, Tamara şi Malko priveau pe canalul Al-Jazira, mână în mână. Libaneza se dezlipi de el pentru a răspunde la telefon. O conversaţie lungă în arabă din care el nu înţelese nimic.

— Era Marwan, fotograful, zise ea. Pretinde că a descoperit adresa lui Abu Mustafa Adib şi întreabă dacă eşti dispus să dai 5 000 de dolari...

— Putem vedea?

— Da. Mi-a dat întâlnire într-o jumătate de oră în cartierul Dammar, în nord, cu banii.

Nu părea entuziasmată.

— Pari reticentă? Remarcă el.

— Da, avea o voce ciudată, forţată. Ca şi cum era foarte emoţionat.

— Sau ameninţat..., completă Malko. Dar nu putem scăpa ocazia. Este foarte important.

— Nu eşti înarmat...

— Cunoşti cartierul?

— Puţin, sunt imobile moderne, turnuri.

— Trebuie să mergem. Joseph este afară?

— Desigur.

Efectiv, şoferul aştepta, la volanul maşinii. Malko se gândi brusc la Georges, bătrânul anticar care îl recomandase.

— Georges, prietenul tău anticar, poate are o armă? sugeră el.

— Este posibil, recunoscu tânăra. Putem trece pe acolo înainte de a merge la Dammar. Nu este departe.

Făcură ocolul oraşului pentru a ajunge la piaţa Al-Sargha. Bătrânul Georges era tot la casă. Tamara îi explică problema lor. Fără să ezite, anticarul băgă mâna sub tejghea şi scoase un revolver Webley, o armă aproape la fel de bătrână ca el. Dar, când desfăcu butoiaşul, Malko văzu şase cartuşe din aramă în perfectă stare.

— Merge! oftă el.

Băgă arma la curea şi ieşiră. Cel puţin această armă nu risca să se blocheze. Evident, contra unui kalaşnikov, era cam puţin.

— Explică-i lui Joseph unde este! zise el, nu vreau să vii şi tu, este prea periculos...

— Nu va găsi drumul! Pledă tânăra.

— Va găsi. Au fost destui morţi până acum. Întoarce-te pe jos la *Beit-al-Mamluka.* Ajungi în cinci minute.

Supusă, Tamara îi explică îndelung lui Joseph unde era locul întâlnirii.

*

* *

Şoseaua urca între două dealuri. La dreapta, cel pe care era ridicat monumentul morţilor; la stânga, mult mai departe, pintenul stâncos pe care se afla palatul prezidenţial. Trecură un pod peste o vâlcea, care ducea la cartierul nou. În ciuda explicaţiilor Tamarei, Joseph se oprea la fiecare douăzeci de metri pentru a întreba despre cum ajunge.

— Era în spatele nostru! anunţă el în cele din urmă, în clădirile mari de după pod. Ne întoarcem.

Când întorceau la un sens giratoriu, Malko observă în urma lor un taxi galben gol. Ceea ce nu era de mirare, erau

multe în Damasc.

Joseph repornise în direcţia aliniamentului de clădiri de douăzeci de etaje, sucind capul pentru a încerca să citească numerele. Până la urmă intră pe un fel de contra-alee foarte largă ce deservea imobilele şi se opri.

— Cred că aici este.

Arăta spre un turn ce douăzeci de etaje, la stânga lor, cu numărul 28.

Malko avea mâna pe portieră când văzu farurile unei maşini care se hurducăia în spatele lor. Îi depăşi şi se opri brusc în faţa Escort-ului. Malko înţelese instantaneu: intuiţia Tamarei era bună. Doi bărbaţi ieşiră din vehicul, cu kalaşnikov în mâini. Decişi să ciuruiască maşina şi pe ocupanţii ei. Malko privi spre intrarea imobilului, la vreo douăzeci de metri. Dacă rămânea în maşină, Joseph şi cu el ar fi doborâţi fără să se poată apăra. Şoferul se întoarse spre el, cu faţa desfigurată de frică.

Malko deschise portiera, luă revolverul Webley şi sări la pământ.

— Fugiţi! îi zise el lui Joseph.

El nu avea decât o şansă mică să ajungă la imobil pentru a se adăposti. Nimeni nu aleargă mai repede ca un glonţ de kalaşnikov.

Capitolul XIX.

Abia ieşit din maşină, Malko alergă, ca un cerb hăituit, în direcţia clădirii. Cu colţul ochiului, îi văzu pe cei doi pasageri din celălalt vehicul care veneau după el.

Fără să se oprească din alergat, ţinti la nimereală şi apăsă pe trăgaciul revolverului Webley. Revolverul mare i se mişcă în mână cu un zgomot de obuzier. Trase încă două focuri, încordându-se din toţi muşchii şi aşteptând să primească un glonţ în spate, dar cei doi se adăpostiseră. Surprinşi că este înarmat.

Intrarea imobilului era la cinci metri. În loc să meargă înainte, făcu un salt brusc în dreapta, cu o fracţiune de secundă înainte ca o rafală să-l atingă. Gloanţele se înfipseră în faţada imobilului, smulgând tencuiala. Epuizat, Malko ajunse în cele din urmă în hol şi se lipi de perete, aruncând apoi o privire înspre afară.

Ceea ce văzu nu îl linişti. Unul dintre ei înainta spre el, cu arma la şold. Malko se duse la o uşă de la parter şi începu să bată ca un nebun.

Fără nici un răspuns.

Cum ucigaşul se apropia, trase încă un foc.

Clac. Percutorul funcţionase bine, dar capsa cartuşului vechi era umedă. Abia avu timp să se adăpostească. Ucigaşul trase încă o rafală în direcţia lui. Malko se duse la scări. Îi mai rămâneau două cartuşe, dar nu era sigur că vor funcţiona... Auzi zgomotul caracteristic unui încărcător schimbat, apoi paşi în hol. Din cauza focurilor de armă, nimeni nu ieşea afară...

Lipit de peretele de la primul etaj, apăsă pe trăgaciul revolverului când văzu silueta ucigaşului.

Din nou *clac.*

La care se răspunse cu o rafală scurtă de kalaşnikov. Lupta era *cu adevărat* inegală. Cu sângele pulsând în tâmple, pulsul la 150, se întreba cum să scape. Din fericire, nu o luase cu el pe Tamara... Imagini i se succedau în minte, Alexandra, o mare albastră şi caldă, castelul lui. Ştia

că o astfel de moarte este mereu rapidă. Un moment greu, dar ultimul.

Apoi, întuneric, non-existenţa.

Vociferări în arabă izbucniră deodată la parter. Câteva clipe după aceea, auzi paşi care se îndepărtau. Bărbatul care îl urmărea ieşise dintr-un motiv necunoscut. Malko mai aşteptă câteva minute, apoi coborî cu atenţie, temându-se să nu fie o cursă.

Când aruncă o privire afară, văzu că maşina atacatorilor săi dispăruse.

Se aventură afară. Nimeni. După câteva clipe, se apropiară nişte faruri şi el intră la loc. Era Joseph, la volanul maşinii Escort. Şoferul merse spre el şi strigă:

— Au plecat!

Era greu de înţeles!

— Ce se petrece? întrebă el.

— M-am îndepărtat puţin. Am văzut totul. O altă maşină a sosit, explică tânărul, plină cu *moukhabarat.*

Au început să ţipe şi să-i ameninţe pe cei care voiau să vă omoare. Păreau foarte furioşi. Ceilalţi au plecat.

Malko se aşeză pe scaun, cu picioarele tremurând. Ca în urmă cu trei ani la Beirut, fusese salvat de Serviciile siriene! Trebuie că Bachar El-Assad chiar era îngrozit de americani pentru a se opune astfel aliaţilor săi naturali.

— Ne întoarcem la *Beit-al-Mamluka,* zise Malko.

Brusc neliniştit în privinţa Tamarei, o sună de pe telefonul mobil.

— L-ai văzut? întrebă imediat tânăra.

— Nu, nu chiar, oftă Malko.

Îi explică tinerei ce se petrecuse şi ea zise imediat:

— Când m-a sunat, nu era singur. Sper că nu i-au făcut nici un rău.

Malko preferă să nu răspundă... După douăzeci de minute, ajunseră la Bei*t-al-Mamluka.*

Tamara era în bar, în compania proprietarei casei, a unui cuplu cu tenul foarte închis şi a unei blonde cu trăsăturile unei femei de patruzeci de ani. Foarte înaltă, cu umeri bine dezvoltaţi, îmbrăcată într-un pulover negru, jeans şi ghete cu toc înalt. Ceea ce o făcea să ajungă la un metru nouăzeci

înălţime. Privirea ei întârzie îndelung asupra lui Malko, care avu o senzaţie plăcută. Era o femeie *foarte* frumoasă.

Farida Malek îl trezi din gândurile lui.

— Doamna Wendy Fitzgerald este persoana de care v-am vorbit.

Reprezentanta CIA la Damasc! Iată de ce îl privea pe Malko cu atâta interes... Continuară cu prezentările. Cuplul era indian, el ambasador în Siria, ea în Liban. Se întâlneau în week-end la Bei*t-al-Mamluka. Tam*ara se apropie de Malko, cu un pahar de Defender în mână.

— Mi-a fost foarte frică! zise ea încet.

— Şi mie! răspunse Malko. Fără sirieni, aş fi păţit-o.

I se aduse o votcă şi, după un moment, Wendy Fitzgerald veni să se aşeze lângă el.

— Prietena dumneavoastră Tamara mi-a spus că tocmai aţi fost implicat într-un incident neplăcut.

Malko îi povesti cursa în care căzuse. Reprezentanta CIA zise imediat:

— Sunt irakieni sau oameni ai lui Ahmed Djibril care au cartierul general în Bagdad Street. Au nevoie de bani şi fac pe mercenarii pentru toată lumea. *Mukhabarat-ul* sirian îşi respectă cuvântul. Am discutat personal cu Assef Chawkat că pentru noi orice atac asupra dumneavoastră este un *casus belii.* Va trebui să-i spun.

— Cum se poartă cu dumneavoastră?

— Prudenţi, zise ea, cu un zâmbet rece. Ne urăsc, dar se tem.

— Trecem la masă, anunţă stăpâna casei.

Ajunseră în patio, unde nu era cald. Indienii se giugiuleau, iar masa se termină repede. Malko se simţea foarte obosit. Încă odată, scăpase la limită. La finalul mesei, se aplecă spre Wendy Fitzgerald.

— Presupun că nu ştiţi unde se află Abu Mustafa Adib?

— Am un dosar asupra lui, dar nu i-am dat de urmă în ultimii trei ani.

— Este posibil să fie la Damasc?

— Da. Dar nu prea iese la vedere. Toată lumea este la Damasc: grupările armate sunnite, palestinienii de toate felurile, în afară de Fatah. Dar nu Al Qaida şi nici islamiştii.

Sirienii se tem groaznic. Au omorât vreo douăzeci de mii la Homa, în 1980 şi, de atunci, ceilalţi stau liniştiţi.

— Deci, dacă Abu Mustafa Adib este la Damasc, *Mukhabarat-ul* sirian trebuie să ştie.

— Evident! Dar nu o vor recunoaşte niciodată. Câştigă prea mulţi bani de pe urma irakienilor, iar aceştia ştiu prea multe. Pentru a-l găsi, nu vă puteţi baza decât pe dumneavoastră. (Se uită la ceas.) Trebuie să plec, am o întâlnire la ora şapte, un debriefing cu oameni care se întorc de la Bagdad. Mă puteţi însoţi? Am trimis şoferul înapoi, ştiind că sunteţi dumneavoastră aici. Aşa, veţi şti unde locuiesc.

O luară înspre vest. La capătul interminabilei străzi Hafez-el-Assad, Joseph o luă la dreapta.

— Este *Mezze Villas,* explică americanca. Mici clădiri moderne de trei etaje, bine întreţinute. Înainte, nu erau decât irakieni aici. Sunt case familiale, un etaj pentru părinţi şi celelalte pentru fii.

— Şi pentru fiice?

— Nimic pentru fiice! Ele trebuie să se mărite... Viraţi acolo.

Joseph intră pe o străduţă întunecată, Chili Street. Wendy Fitzgerald îl puse să oprească în faţa unui imobil alb cu patru etaje.

— Toată echipa staţiei locuieşte aici! explică ea. Iată adresa. Îi dădu cartea de vizită şi dispăru în întuneric.

— Asta vrea să i-o tragi, zise Tamara.

— Ba nu, o linişti Malko, interesul ei este pur profesional.

Libaneza bombăni câteva cuvinte în arabă, arătându-şi nemulţumirea.

*

* *

Telefonul de la hotel îl trezi. O voce care vorbea engleza cu un puternic accent arab cerea să vorbească cu Tamara Terzian. Ea luă telefonul. Malko o văzu încremenind. Când închise, era lividă.

— Este un tip de la *Moukhabarat.* Îmi cere să trec să-l văd azi la ora zece. La *Moukhabarat al-Askariya (Serviciul de informaţii militare),* în cartierul Kafar Soussieh, unde îşi au

sediul. Trebuie să îl aştept în faţă, la hotel *Carlton.* Mi-e frică. Când intri acolo, nu ştii când mai ieşi. Şi ce vor de la mine?

— Merg cu tine! decise imediat Malko.

*

* *

Practic în poziţie de drepţi în faţa biroului său, Abu Mustafa Adib îşi apleca umerii în urma vociferărilor telefonice ale colonelului Khaled Ramadan. Profitând că ofiţerul sirian îşi trăgea sufletul, reuşi să spună ceva.

— Nu am nici o treabă, pretinse el, sunt proştii de palestinieni! Le-am spus doar să-l sperie, atât.

Colonelul sirian aproape că se sufocă.

— L-au luat la ochi cu un kalaşnikov! Dacă oamenii mei nu ar fi intervenit, l-ar fi omorât pe loc.

— Îmi pare rău, îl asigură Abu Mustafa Adib scrâşnind din dinţi în sinea lui, dezamăgit că îl rataseră.

— Dacă murea, concluziona colonelul Ramadan, eram obligat să mă sinucid. Doctorul Chawkat nu glumeşte cu acest gen de treburi. Are un acord cu americanii şi trebuie să-l respecte, altfel, vom avea cu toţii probleme.

— *Ya'ni!* oftă irakianul. Spune-i că a fost o eroare.

— Nu îi voi spune nimic, protestă Khaled Ramadan. Sper că prietenii lui nu se vor plânge.

Închise brutal. Abu Mustafa Adib îşi zise că, din Moldova, situaţia nu se ameliorase. De acum, americanii puteau să pună mâna pe comoară. O singură consolare: niciodată sirienii nu le vor spune unde se află el. Fiindcă ar trebui atunci să explice multe alte lucruri extrem de jenante.

Nu îi mai rămânea decât să stea liniştit. Chiar şi cu fotografia lui, nu îl vor găsi uşor…

*

* *

Holul hotelului *Carlton,* modest stabiliment pe strada 71-Nisan, un fel de semi-periferie a Damascului, era vopsită în verde, cu tablouri reprezentând tucani[37]. Chiar în faţa

[37] Gen de păsări căţărătoare din regiunile tropicale ale Americii de Sud, cu cioc mare şi penaj viu colorat.

Idarat-al-Amn Al-Amm[38] etalată pe mai multe clădiri enorme de cincisprezece etaje. Pereţii exteriori erau acoperiţi cu panouri „fotografiatul interzis”.

Tamara Terzian şi Malko abia se aşezaseră de cinci minute în fotoliile din hol că un mustăcios foarte slab veni spre ei. Cu ochii înfundaţi, părul negru slinos dat pe spate, alură servilă şi răutăcioasă în acelaşi timp. Se adresă în arabă Tamarei. Libaneza traduse.

— Vrea să ies până în faţă. Să-l văd pe şeful lui, colonelul Jamel Southri.

— De ce? întrebă Malko în engleză.

Sirianul zâmbi prefăcut şi zise pe un ton tărăgănat:

— Doar o verificare! Nu ştiu totul. Pentru câteva minute.

Patroana de la *Beit-al-Mamluka,* după o convocare similară, rămăsese şase luni într-o celulă. Malko îşi luă telefonul mobil, cartea de vizită a lui Wendy Fitzgerald şi sună. Mesageria. Lăsă un mesaj prin care îi spunea că o însoţeşte pe Tamara la sediul *Moukhabarat* şi întrebă numele agentului sirian.

— Mohammed, răspunse acesta cu un zâmbet încurcat. Lucrez cu colonelul Southri.

Traversară strada, până la prima clădire, conduşi de ghidul lor până la etajul al cincilea. Totul era curat, cu fotografii ale lui Hafez El-Assad la fiecare zece metri. Îi invită într-un birou mic şi ghidul îi lăsă acolo. Discret, Malko scoase telefonul mobil şi îl închise. Nu avea semnal. Sirienii îşi luau măsuri de precauţie. De acum era rupţi de lume.

După cinci minute, acelaşi *moukhabarat* reapăru şi îi conduse până la un birou spaţios, care dădea spre stradă. Un bărbat corpolent, în civil, îi primi amabil şi le explică în engleză motivul convocării jurnalistei.

— Ieri seară, explică el, o patrulă de poliţie a găsit nu departe de cartierul Dammour, pe un teren viran, corpul unui bărbat asasinat. Iată fotografiile.

Le împărţi şi lui Malko şi Tamarei.

Fotograful de la INA primise un glonţ în tâmplă, dar, ciudat, avea picioarele goale şi mâinile acoperite de sânge.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Malko, oripilat.

[38] Direcţia generală de informaţii.

— După controalele medicale, indică sirianul, a fost mai întâi torturat. I-au fost zdrobite picioarele cu ciocanul, apoi şi mâinile. Aparent într-un loc închis şi izolat, căci a suferit mult...

Explicaţia ultimului mesaj al fotografului.

— Este oribil, recunoscu Malko, dar de ce aţi convocat-o pe domnişoara? Nu ea este vinovata.

Sirianul gras gustă gluma.

— Bineînţeles că nu! Doar că acest bărbat avea numărul telefonului ei şi martori au declarat că ea l-a vizitat la agenţie. Atunci, ne-am gândit că ar putea să ne lămurească...

După ce schimbă o privire cu Malko, Tamara răspunse fără reţinere.

— Într-adevăr, l-am vizitat la birou pentru a-l întreba dacă are o fotografie a unui bărbat, un irakian, de care noi ne interesăm. Mi-a spus că o are şi mi-a dat întâlnire ca să mi-o aducă.

— Cine este acest bărbat?

— Abu Mustafa Adib, fostul director de cabinet al lui Udai Hussein. A dispărut de trei ani. Este căutat de noul stat irakian şi de americani, pentru anumite crime.

Colonelul sirian dădu din cap cu tristeţe.

— Acest individ nu se poate afla pe teritoriul sirian, afirmă el.

— Era vorba doar de fotografia lui, preciză Malko. Dar aş putea să vă dau un element interesant pentru anchetă. Când acest om a venit cu fotografia, era urmărit de un taxi gol al cărui număr l-am reţinut... O să vi-l dau.

Ofiţerul sirian notă scrupulos numărul taxiului. Făcură o pauză pentru veşnicul ceai adus de un zdrenţăros. Vizibil, colonelul Southri se întreba cum poate să-i reţină cât mai mult timp. Malko îl ajută ridicându-se.

— Vă mulţumesc, zise el. Cred că voi avea ocazia să-i transmit doctorului Assef Chawkat felicitările mele pentru această anchetă. Ţineţi-mă la curent dacă îi găsiţi pe criminali. Ştiţi unde mă găsiţi.

Tamara nu răsuflă liniştită decât după ce trecu de poartă.

— Să mergem să bem un pahar la *Carlton,* propuse ea,

am gâtul uscat. Cu *Moukhabarat* nu se ştie niciodată.

Se aşezară la barul trist de la *Carlton,* tânăra cu un Defender „Succes”, iar Malko cu o votcă Stolychnaya.

Cel puţin avea o certitudine: Abu Mustafa Adib, omul pe care americanii îl căutau de trei ani, se afla la Damasc şi foarte probabil şi cu ceea ce mai rămăsese din comoara lui Saddam Hussein... Totul era să-l dibuie într-un oraş de cinci milioane de locuitori, fără ajutorul Serviciilor siriene. Sălbaticul asasinat al fotografului demonstra, dacă mai era nevoie, că irakianul nu făcea rabat deloc de la ferocitate.

— În seara aceasta, zise el, mergem la *Semiramis,* unde se întâlnesc irakienii. Nu se ştie niciodată. Acum, să mergem la Jamahiriya. Sper că Hikmat Schreif s-a întors de la Bagdad.

*

* *

Maşinile 4x4 prăfuite erau aliniate în parcarea făcută pe pământ bătătorit. Era ora la care maşinile de navetă soseau de la Bagdad, cu mulţimea de pasageri. La dus, era mai multă marfă decât la întoarcere. De această dată, intrară amândoi în birou. După un schimb scurt de replici, Tamara se întoarse spre Malko.

— S-a întors, dar este rănit. S-a tras asupra taxiului lui.

— Unde este?

— La medic. Se va întoarce.

— Îl aşteptăm.

Se instalară pe o banchetă din moleschin negru uzată; după o oră, erau tot acolo. Erau în orient până la urmă. În cele din urmă, Tamara întrebă din nou şi se întoarse spre Malko.

— Am adresa medicului, nu este departe. Mergem pe jos.

Era pe o străduţă îngustă, plină de buticuri, la primul etaj al unui imobil jegos. În cele din urmă ajunseră într-o sală de aşteptare minusculă, care mirosea a formol şi alte mirosuri dezgustătoare. Un bărbat în halat alb apăru şi Tamara discută cu el în arabă, înainte ca acesta să plece.

— Va întreba dacă Hikmat Schreif va accepta să ne vadă.

Reveni după câteva minute şi le făcu semn să intre. Un bărbat corpolent, nebărbierit, era întins, cu bustul

descoperit, pe o targă. Un pansament enorm îi acoperea umărul stâng şi părea să sufere mult. Tamara se apropie şi angajă conversaţia, amintindu-i cine era şi ce căutau ei.

Apoi scoase din geantă fotografia lui Abu Mustafa Adib dată de fotograful de la INA, întrebând dacă îl cunoaşte. Irakianul se uită la ea, apoi zise scurt:

— *Aiwa*[39].

[39] Da.

Capitolul XX.

Malko simţi cum pulsul i se ridică la cer. Nu venise degeaba la Damasc. Dar entuziasmul îi scăzu rapid, pe măsură ce Tamara îi traducea conversaţia.

— Îl cunoaşte şi l-a întâlnit de mai multe ori aici la Damasc. Înainte de căderea lui Saddam Hussein. L-a văzut odată şi după aceea, la un spectacol de dansuri orientale, la ultimul etaj de la *Semiramis.* Doar că nu îi ştia numele şi nu ştie unde poate fi. Sunt mulţi irakieni la Damasc.

— Este tot?

— L-a văzut odată la postul de frontieră Al-Taif. Era la volanul unui Land Rover alb, cu numere irakiene. Dar poate că maşina nu era a lui.

Malko arătă spre pansamente.

— Ce i s-a întâmplat?

Tamara rezumă o explicaţie lungă.

— A mers la Bagdad să caute prizonieri eliberaţi de la Abu Ghraib. Foşti *moukhabarat.* Nişte oameni îi aşteptau ca să îi omoare. Au tras în maşină. Au murit doi, iar el a fost rănit.

— Credeam că e şiit, observă Malko şi că îi detestă pe baasişti.

Tamara traduse, iar irakianul răspunse, indispus:

— Trebuie să muncesc, trebuie să transport oameni, nu contează dacă sunt nemernici…

O filosofie de viaţă sănătoasă.

Nu mai avea decât să-i ureze noroc.

Întors la *Sham Palace,* Malko o sună pe Wendy Fitzgerald la biroul de la ambasada americană.

— Aş vrea să vă prezint un subiect, zise el. Când ne putem vedea?

— Puteţi veni la ambasadă, zise ea, dar cred că plec peste o jumătate de oră. Treceţi pe la mine, ştiţi adresa.

*

* *

Malko sună la „D-na Fitzgerald” şi o voce de femeie

deformată de interfon îi zise:

— Primul etaj.

Wendy Fitzgerald îl primi într-un imens salon cu o vedere fermecătoare spre munte, mobilat sobru cu câteva mobile asiatice, covoare peste tot. Era îmbrăcată într-un taior şi un pulover roz.

— Vă place la Damasc? întrebă Malko.

Americana îi adresă un zâmbet fermecător.

— *Categoric!* M-am zbătut mult pentru a obţine acest post! Ştiţi că nu sunt mulţi şefi de staţie femei... Şi s-a zis mereu că în Orientul Mijlociu nici vorbă să pună o femeie. Mă propuseseră pentru Noua Zeelandă! Altfel spus, pe Lună. Din fericire, tipul care trebuia să vină aici şi-a rupt piciorul la schi. Şi-au amintit de cererea mea şi de faptul că vorbesc araba. Dar, la început, cei de la Langley mă sunau în fiecare zi ca să ştie dacă nu cumva fusesem violată sau asasinată! Sirienii sunt foarte corecţi cu mine. În plus, aici, femeile au un loc important în societate, ca şi în Liban, sunt foarte libere. Partea bună a acestui regim dictatorial este că i-a trimis pe islamişti la cimitir. Am întâlnit fete în minijupă după care s-ar fi uitat toată California. Vizita la Mou*khabarat a de*curs bine?

Malko îi spuse de soarta fotografului de la INA, concluzionând:

— Abu Mustafa Adib ştie că sunt pe urmele lui, nu îşi va asuma nici un risc. Ori, nu ştiu sub ce nume este aici şi unde se află. Nu sirienii mă vor ajuta să îl găsesc.

— Desigur că nu, aprobă Wendy Fitzgerald.

— Un irakian pe care tocmai l-am întâlnit mi-a dat o idee, continuă Malko.

— Care?

— Ar trebui să cerem Agenţiei să verifice prizonierii de la Abu Ghraib sau tabăra Victory, pentru a vedea dacă, printre ei, nu se află un membru al foştilor Fedayini ai lui Saddam care a lucrat sub comanda lui Abu Mustafa Adib.

— Este posibil, răspunse americana, dar asta va lua ceva timp...

— Faceţi cererea! insistă Malko. Din partea mea, voi insista prin Casa Albă. Frank Capistrano, consilierul pe

probleme de securitate al Preşedintelui, este foarte legat de acest caz la care lucrez.

— Dacă Casa Albă face presiuni, ar ajuta mult procesul, recunoscu americanca.

Malko, care cunoştea şi el încetineala administraţiei americane, propuse:

— Aţi putea trece pe la ambasadă astăzi ca să trimiteţi un mesaj şi să câştigăm o zi? Apoi, voi fi bucuros să vă invit la cină.

Faţa lui Wendy Fitzgerald se lumină.

— Super! Ne vedem la *Sham Palace* pe la nouă. Este un restaurant japonez foarte bun la etajul al şaselea. Am fost la post în Tokio şi îmi place bucătăria japoneză.

*

* *

Abu Mustafa Adib îşi rumega furia. Eliminarea brutală a fotografului de la INA îl costase zece mii de dolari şi o cutie enormă cu fructe confiate pentru colonelul Khaled Ramadan. Oamenii de la *Moukhabarat* recuperaseră cele cinci bancnote de o sută de dolari pe care îi lăsase în gura victimei. Dar, cel puţin, îndepărtase pericolul. Graţie celor trei taxiuri care se ocupau de supravegherea agentului CIA, îi ştia fiecare pas. Vizita lui la transportatorul irakian în cartierul Jamahiriya îl intrigase, dar nu vedea nici un pericol imediat. Se interesase rapid: acest bărbat, un şiit, nu îl ştia.

Trebuise să înfrunte şi reproşurile palestinianului Ahmed Djibril şi el certat de colonelul Ramadan în urma atentatului ratat împotriva agentului CIA.

De acum, operaţiunea de recuperare a comorii lui Saddam se terminase. Toţi banii cash erau adunaţi în luxoasa lui vilă din Ya Four, sub paza unei duzine de oameni. Chiar şi sirienii nu ar îndrăzni să-l deranjeze. Agentul CIA nu putea rămâne o eternitate la Damasc. Deci, situaţia era sub control. Pentru a se reconcilia cu colonelul Ramadan, îi promisese să-l ducă la spectacolul dansatoarelor orientale de la *Semiramis.*

Încă nişte bani cheltuiţi, dar avea nevoie imperioasă de protecţie. Ori, dacă Ramadan era scump la prestaţiile sale, furniza şi o protecţie pe măsură.

Abu Mustafa Adib începu să-şi rumege nemulţumirea.

Dacă ar fi putut, ar fi aruncat în aer ambasada americană şi imobilul din strada Chili unde locuiau diplomaţii americani, reali sau falşi.

Dar asta, nu se putea.

Se jură că, dacă ar reuşi să-l răpească pe agentul CIA care îi urmărea organizaţia din Moldova, i-ar smulge dinţii cu cleştele, i-ar scoate ochii, i-ar rupe toate oasele de la mâini şi de la picioare, după care i-ar trage o rafală în abdomen, pentru a se chinui înainte să moară.

După aceea l-ar îngropa în deşert.

*

* *

— Mesajul a plecat, fulger, anunţă Wendy Fitzgerald. Am cerut ca staţia de la Bagdad să-mi răspundă direct, pentru a câştiga timp. Sper că au dosarele la zi.

Tocmai se aşeza cu Tamara Terzian şi Malko la restaurantul japonez din *Sham Palace.*

Un *adevărat* restaurant japonez, cu clientelă de rang înalt. Femei îmbrăcate provocator, cu pantaloni mulaţi, haine de piele, machiaj ţipător, telefonul mobil la ureche în permanenţă. Tineretul Damascului. Membrii clanurilor alewite care îşi împărţeau economia… Tamara arbora una din rochiile ei mulate care, purtată fără sutien, o eticheta imediat ca „târfă”. Wendy Fitzgerald se aruncă la ulciorul de sake şi îl goli într-o clipă.

— Nu este mereu plăcut să fii singură la Damasc, oftă ea.

— Nu aveţi prieten? între Malko.

— Un colonel din *Moukhabarat* mi-a făcut curte presant, mărturisi americanca. Voia să mă ducă la vânătoare în deşert. Când le-am spus la Langley, s-au atacat! Totuşi, sunt sigură că nu informaţii căuta…

Tamara Terzian pufni. Malko, ocupat cu sashimi[40] se ruga în sinea lui ca americanii să pună mâna pe un membru al Fedainilor lui Saddam. Ideea lui era simplă pe hârtie, dar delicată de pus în aplicare. Să eliberezi, sub un pretext oarecare, pe unul din subordonaţii lui Abu Mustafa Adib,

[40] Peşte crud tăiat felii, servit cu sos şi ornat festiv; mâncare tradiţională japoneză.

sperând să facă la fel ca şi foştii membri ai partidului Baas: să meargă la Damasc. Bine controlat, ar putea să-l ducă pe Malko la fostul lui şef. Bineînţeles, nu era un câştig, dar în punctul în care se afla…

— Dacă am merge să bem un pahar la *Semiramis?* propuse Tamara. Am prieteni care au mers acolo, nu este rău.

Wendy Fitzgerald zâmbi încordată.

— Este amuzant. Sunt mulţi irakieni acolo.

După zece minute, opreau în faţa vechiului hotel. Spectacolul cotidian tocmai începea şi se aşezară chiar în faţa estradei unde o cântăreaţă se mişca sugestiv din şolduri. Cu autoritate, şeful hotelului aşează o sticlă de Defender „Succes” pe masă, ca şi celorlalţi. Malko trebui să insiste pentru a primi o votcă.

Din experienţă, inspecta sala cu privirea, în cazul în care Abu Mustafa Adib s-ar fi aflat acolo. Nu erau decât bărbaţi, privind într-o linişte sacră tremurăturile dansatoarei, care îşi agita şoldurile grase de parcă se agita o sticlă cu lapte… Privirea lui o întâlni din nimereală pe a lui Wendy Fitzgerald şi realiză că ea ar fi renunţat de bunăvoie la singurătate. Doar că Tamara veghea, cu piciorul lipit de al lui Malko, sub masă.

Brusc, trei noi clienţi se instalară la o masă învecinată. Doi bărbaţi şi o femeie în hijab[41]. Unul din ei era Hikmat Schreif, cu braţul bandajat sub o geacă de piele.

Le adresă un zâmbet şi îi făcu semn Tamarei care se ridică să stea de vorbă cu el.

Când se întoarse, fu nevoită să ţipe pentru a acoperi vacarmul orchestrei.

— Mi-a zis că şi-a amintit de ceva care ar putea să ne intereseze. Să trecem mâine pe la el.

*

* *

Toţi angajaţii de la parterul hotelului *Semiramis,* aplecaţi, îl escortară pe colonelul Ramadan şi amicii lui până la lift. L-ar fi dus şi în spinare. Era însoţit de adjunctul său, Khalil Mardan, un căpitan slab ca un cui, cu obrajii scobiţi şi

[41] Voal purtat de femeile musulmane.

privirea fixă. Acesta din urmă urcase în ierarhia *Mukhabarat*-ului prin sudoarea prizonierilor pe care îi interogase pentru a mărturisi. Era specialist în islamişti şi le smulsese o mulţime de unghii... Acum, avea sarcini mai nobile, cum ar fi organizarea şi urmărirea „marilor" atentate, cel mai adesea subcontractate palestinienilor sau altor prieteni siguri.

Metoda de securizare era mereu aceeaşi, imitată de la mafie. Odată crima îndeplinită, autorii erau recompensaţi, felicitaţi şi doborâţi pentru a fi aruncaţi într-una din numeroasele gropi comune care erau în Siria.

Abu Mustafa Adib sosi primul la uşa sălii de spectacol. Tocmai se dădea la o parte pentru a-l lăsa să intre pe colonelul Ramadan, când se opri. Palid, îl opri din drum pe ofiţerul sirian.

— Nu putem intra aici! şopti el, sub privirea mirată a şefului hotelului, deja tremurând.

— De ce? Ce se întâmplă? glumi sirianul. Ţi-e teamă că voi fi şocat de spectacol?

— Este acolo! făcu printre dinţi irakianul. Câinele de agent al americanilor.

Colonelul Khaled Ramadan întinse gâtul şi văzu un bărbat blond încadrat de două femei.

— Dar este d-na Wendy Fitzgerald, zise el, reprezentanta CIA la Damasc!

— Ea nu mă interesează! scrâşni Abu Mustafa Adib. Acest tip are o fotografie a mea după care mă poate identifica...

Colonelul sirian nu voia să renunţe la spectacol. Cu răceală, zise:

— Nu rişti nimic, eşti cu mine! Nu sunt în uniformă. Aranjăm să nu te poată urmări, la ieşire.

— Această Wendy te cunoaşte cu siguranţă, protestă Abu Mustafa Adib. Este o nebunie. Mergeţi să vă distraţi, eu mă întorc.

Fără să mai aştepte răspunsul colonelului sirian, se întoarse spre lift. Furios. Când ajunse la unul din oamenii săi, care păzea maşina 4x4, furia nu îi trecuse. Umilinţa de a se ascunde, apoi ideea că dacă adversarul său s-ar fi aşezat mai în spate, nu l-ar fi văzut la timp...

Avea transpiraţie rece şi, în timp ce rula cu viteză pe şoseaua pustie spre Ya Four, luă decizia. În ciuda interdicţiei sirienilor, îl va lichida pe agentul care îi otrăvea viaţa. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pentru a nu mai subcontracta pe oamenii lui Ahmed Djibril, mereu suspecţi că le divulgă sirienilor, îşi va angaja oameni lui. De data aceasta, trebuia acţionat discret şi eficace. Mulţumită supravegherii realizate asupra agentului american, va reuşi să-i întindă o capcană.

*

* *

O zi cenuşie se ridica peste Damasc, cufundat într-un fel de ceaţă glacială. Malko, întins pe spate, o simţi pe Tamara cum se urcă pe el şi îl cuprinde cu gura. De când erau la Damasc, era un ritual. Seara trecută, strângerea de mână a lui Wendy Fitzgerald fusese un pic prea susţinută pentru a fi onestă. În timp ce Tamara se preocupa atentă, el îşi continuă fantasma. Wendy Fitzgerald era o femeie foarte frumoasă. Aceste gânduri îi grăbiră plăcerea. O prinse de părul roşcat pe Tamara şi îi violă gura, cu mişcări puternice.

După ce termină, ea sări din pat şi zise:

— Mergem la Jamahiriya!

Aproape că uitase de şoferul şiit. Ce putea şti? Aşteptând răspunsul de la Washington, nu avea decât să-l revadă pe irakian, care părea foarte dispus.

Joseph îi aştepta jos, bucălat şi zâmbitor. După douăzeci de minute, debarcau la Hikmat Schreif. Şiitul era la birou, cu braţul înfăşat. După ce gustară din cafeaua de bun venit, întrebă pe Tamara:

— Nu l-aţi găsit pe acest Abu Mustafa Adib?

— Nu. De ce?

— Am aflat o poveste care poate vă interesează. Cu privire la cel pe care îl căutaţi. Acum aproape un an şi jumătate, unul din şoferii mei, un sunnit originar din Fallujah, Anouar, a mers acolo după un irakian care voia să ajungă la Damasc, Ayoub Chok. Fusesem contactat de amicii lui de aici care plătiseră în avans şi şoferul meu cunoştea nişte oameni la Fallujah, altfel nu l-aş fi lăsat niciodată să plece. În timpul călătoriei Anouar şi acest

bărbat au descoperit că erau veri. Apoi, Ayoub Chok i-a spus lui Anouar că era islamist, membru al unei grupări armate care lupta împotriva americanilor şi a trădătorilor irakieni. Când au ajuns la Damasc, erau deja prieteni. Ayoub Chok i-a cerut atunci, sub jurământul menţinerii secretului, să-i facă un serviciu. I-a încredinţat o scrisoare către familia sa, rămasă în Irak, unui frate şi mamei sale. Alţi doi fraţi fuseseră deja omorâţi de americani. I-a cerut lui Anouar să ducă această scrisoare la familia sa, la Fallujah, dacă nu se întorcea în termen de o lună. Cum Aounar se mira de solicitarea lui, i-a mărturisit că a primit ca misiune de la şefii săi să-l asasineze pe Primul ministru irakian, în timpul vizitei sale în Liban. O misiune kamikaze din care nu se mai întorcea.

— Primul ministru irakian nu a fost niciodată asasinat, obiectă Malko, după ce traduse Tamara.

— Nu, desigur, admise Hikmat Schreif, dar acest om nu a mai fost revăzut, iar Anouar, şoferul meu, are în continuare scrisoarea. O vreţi?

Întinse Tamarei un plic, cu o adresă în arabă. Tânăra îl deschise. Conţinea o scrisoare în arabă împăturită în patru şi o fotografie. Documentul reprezenta un tânăr bărbos, cu privirea sălbatică, în faţa unui furgon alb.

— Era un fabulator, zise Hikmat Schreif Islamiştii sunt nebuni. Vor să pară interesanţi.

— De ce ne povesteşte de treaba aceasta? întrebă Malko.

Avea destul de lucru cu Abu Mustafa Adib pentru a se interesa şi de cancanuri obscure.

Hikmat Schreif ţinu un discurs lung Tamarei, pe care ea îl traducea cu un interes crescând.

— Zice că atunci când islamistul a ajuns aici, adus de Anouar, era aşteptat de doi bărbaţi într-o maşină 4x4 albă. Cel care era la volan era irakianul pe care îl căutaţi, celălalt, un ofiţer de la *Moukhabarat*, secţia Palestina.

— De unde ştie? întrebă Malko.

Răspunsul lui Hikmat Schreif fu perfect clar.

— El era cel care, timp de un an, a venit în fiecare zi să afle numele oamenilor care plecau în Irak.

Malko privea gânditor la fotografia islamistului venit din

Irak, când avu loc un declic în capul lui.

Vehiculul alb lângă care se pozase semăna cumplit cu furgonul Mitsubishi „Carter” care fusese folosit la asasinarea lui Rafie Hariri.

Capitolul XXI.

Gândurile lui Malko se amestecau. Acest misterios islamist irakian era şoferul kamikaze al vehiculului utilizat în atentatul împotriva lui Rafie Hariri? În afară de douăzeci şi opt de bucăţi de carne adunate de la locul atentatului, nu se ştia nimic despre el. În acest caz, însemna că sirienii şi irakienii pro-Saddam cooperaseră pentru asasinarea ex-premierului libanez. Era tulburător.

— Întrebaţi-l dacă poate afla data la care acest tip a trecut frontiera, ceru Malko.

Irakianul se gândi câteva secunde.

— Da, trebuie să fie în carnetul de bord al taxiului. Le ştampilează la fiecare trecere a frontierei. Dar nu ştiu dacă taxiul este aici.

Era o aluzie: avea nevoie să fie motivat.

Malko scotea deja bancnotele de o sută de dolari din buzunar. Puse cinci pe birou şi se întoarse spre Tamara.

— Spuneţi-i că vreau în seara aceasta fotocopia paginii din carnetul de bord al taxiului, data trecerii, numele şoferului şi toate detaliile posibile. Pe la ce post de frontieră au trecut, etc.

Se ridică, luând scrisoarea. Palma mare a irakianului acoperise deja cele cinci bancnote verzi. Se ridică cu o grimasă de durere şi recomandă, cu o privire speriată:

— Niciodată *Mukhabarat*-ul nu trebuie să afle ce v-am spus. Altfel...

Făcu un gest expresiv, trecând cu degetul peste gât.

— Mergem la ambasada americană, zise Malko.

O sună pe Wendy Fitzgerald, vrând să nu ţină asupra lui nici o secundă în plus acest document potenţial exploziv. Cum se prezentară la poartă, soldatul de gardă le deschise şi îi conduse la biroul şefului staţiei, de unde se vedea o panoramă superbă asupra Damascului. Ambasada, cocoţată pe un deal, la nord-vest de oraş, chiar înainte de blocurile jegoase, domina cartierele populare.

— Nu am încă răspunsul de la Washington, anunţă

imediat americanca. Am trimis un nou mesaj la Bagdad.

— Nu vin pentru asta, rectifică Malko, dar am nevoie să folosesc linia securizată pentru a-l suna pe Frank Capistrano. Citiţi în arabă, nu-i aşa?

— Da.

— Traduceţi-mi asta, vă rog.

Wendy Fitzgerald se aşează la birou şi citi, traducând simultan:

— „Când veţi citi această scrisoare, dragi părinţi, voi fi deja în Paradisul lui Allah, alături de Profetul Mahomed, Allah să-l binecuvânteze. Am fost ales să-l execut pe câinele de Ibrahim Al-Jafari, complicele infam al evreilor şi cruciaţilor, fie blestemaţi pe vecie. Allah să-mi dea curaj să rezist. Mă simt uşor ca o pasăre şi fericit că mor pentru Allah. *Allah ou Akbar!* Fiul vostru de care puteţi fi mândri, Ayoub Mohammed."

Şeful staţiei CIA ridică privirea, uluită.

— De unde aveţi asta? Au fost mai multe tentative i de asasinat asupra Primului ministru irakian la Bagdad, dar nu a reuşit nici unul.

— Aş vrea să verific dacă Primul ministru irakian a venit în Liban în vizită oficială în 2005 şi la ce dată, ceru Malko.

— În Liban? Dar nu a fost nici un atentat asupra lui, din câte ştiu.

Malko zâmbi.

— Nu. Dar a fost unul contra lui Rafie Hariri. Scanaţi această fotografie şi transmiteţi-o la staţia de la Beirut pentru a fi dată la FBL Ca să verifice dacă vehiculul ar putea fi cel utilizat pentru atentatul împotriva lui Hariri, Comisia Mehlis a căutat degeaba o *probă* materială care să-i implice pe sirieni în acest atentat. Poate că o aveam sub ochi. Cu identitatea asasinului. Nu a comanditarilor, ci a *omului din spatele puştii.*

Wendy Fitzgerald părea fascinată.

— Dacă este adevărat, este formidabil, recunoscu ea.

— Să nu ne ambalăm, o temperă Malko, nu este decât o ipoteză, chiar dacă este seducătoare.

Schimbară o privire lungă. Nu doar ipoteza era seducătoare... Dacă nu ar fi fost Tamara Terzian, care

contempla oraşul prin fereastră, poate că această şedinţă de lucru s-ar fi transformat în ceva mult mai intim.

— Vreţi să sunaţi la Washington? întrebă Wendy Fitzgerald. Acest telefon este securizat. Are conexiune cu Agenţia. De acolo, vă va da legătura la numărul la care doriţi.

*

* *

Frank Capistrano manifestă mai puţin entuziasm decât prevăzuse când află povestea islamistului kamikaze.

— Este foarte interesant, admise el, dar de câteva luni avem alte priorităţi decât răsturnarea regimului sirian. Sunt nişte nemernici, dar stau liniştiţi. În ce stadiu sunteţi cu ancheta *dumneavoastră?*

— Aştept un răspuns de la staţia din Bagdad, zise Malko. Dacă aţi putea, să grăbiţi lucrurile.

— O.K., promit, afirmă *Special Advisor.* Trebuie să găsim acei bani, această comoară de război a lui Saddam.

— Mă ocup de asta, afirmă Malko. Dar aici, în ciuda zâmbetelor sirienilor, suntem într-un mediu ostil şi mă cam învârt în cerc.

— *Take care!* Concluziona Frank Capistrano. O să iau legătura cu staţia de la Bagdad.

Când închise, Malko se întoarse spre Wendy Fitzgerald.

— Nu pot rămâne să aştept un răspuns ipotetic. Unde se află irakienii în Damasc? Unde aş putea găsi o pistă?

Americanca se aşează în faţa unei hărţi a oraşului fixată pe perete şi arătă în sudul oraşului.

— Mai întâi, sunt în Jamahiriya, acolo unde l-aţi găsit pe transportatorul dumneavoastră. În general, acolo sunt cei săraci, buticarii, artizanii. Apoi, este *Mezze Villas,* unde locuiesc eu. Mulţi irakieni în vârstă au cumpărat sau construit vile. Şi în fine, este un cartier nou Ya Four, la vreo douăzeci de kilometri de centru, unde locuiesc bogaţii şi foarte bogaţii, cu sirieni la un loc, de altfel.

— O să merg să fac un tur pe acolo, zise Malko.

Americanca scutură din cap.

— Nu vă sfătuiesc. Acolo este deşertul şi vă reperează de foarte departe. Nu este nici un negustor care să vă dea vreo

informaţie, nu veţi găsi pe nimeni în aceste proprietăţi ferecate. Şi mai ales, dacă *dumneavoastră* nu vedeţi nimic, ceilalţi vă vor vedea.

— Efectiv, recunoscu Malko, ar fi o prostie să fiu reperat. În plus, sunt aproape sigur că sunt urmărit în permanenţă. Dacă Abu Mustafa Adib descoperă că sunt pe urmele lui, poate fugi şi s-a terminat. Voi aştepta încă patruzeci şi opt de ore răspunsul de la Bagdad. (Gândindu-se brusc la o altă ipoteză), adăugă: Nu există un mijloc *aerian* de a observa zona?

Wendy Fitzgerald scutură din cap negativ.

— Practic imposibil. Dacă eram în Irak, am fi folosit drone[42]. Avioanele, exclus: sirienii supraveghează atent spaţiul lor aerian. Nu mai rămân decât sateliţii. Ar trebui, pentru asta, să fac o cerere oficială la NSA. Nu ştiu care sunt posibilităţile tehnice. Sateliţii reperează foarte binele bateriile de DEA sau tancurile, dar aici, nici nu ştim măcar ce căutăm.

— Este adevărat, admise Malko, dar este frustrant să spui că această comoară este sub nasul nostru. Sirienii ştiu unde se află. Nu au scăpat-o niciodată din ochi, de când Boeing-ul 737 care transporta acest miliard de dolari a aterizat la Beirut, acum trei ani. În plus, ştim că mai multe sute de milioane de dolari cash au fost transferate de la Beirut, acum câteva zile. Fără a mai vorbi de cele trei sute de milioane de la banca Al Manara viraţi aici, la Bank of Syria.

— Operaţiunile acestei bănci sunt complet opace, confirmă Wendy Fitzgerald. Nu răspund la cererile celorlalte bănci.

— Bine, nu avem decât să aşteptăm şi să ne rugăm, concluzionă Malko.

— În seara aceasta, mă voi duce la restaurantul japonez, făcu Tamara, care începea să se plictisească.

*

* *

Idarat-al-Amn era în fierbere: doctorul Assef Chawkat,

[42] Avioane de atac telecomandate (n.tr.).

cumnatul preşedintelui Bachar El-Assad şi responsabilul tuturor Serviciilor de informaţii siriene, îi convocase pe toţi şefii de servicii din subordine pentru o şedinţă ultrasecretă la palatul prezidenţial.

De o jumătate de oră, Mercedes-uri şi 4x4 se succedau pe şoseaua în serpentine care ducea la Qasr Ash Shrab. Nimeni nu agrea şedinţele care se terminau uneori cu reglări de conturi. Pentru că toţi participanţii aveau şoferi, anumite maşini plecau înapoi goale…

Toţi se ridicară în acelaşi timp când doctorul Assef Chawkat intră în cameră, cu părul negru tuns scurt, faţa groasă, nasul impozant, privirea rece, mustaţa stufoasă. Colonelul Ramadan simţea cum îi tremură picioarele sub el; i se păruse că privirea şefului întârziase asupra lui o clipă.

Deloc liniştitor.

Efectiv, după ce se aşeză, Assef Chawkat se întoarse spre el.

— Colonele, americanii se plâng că dumneavoastră protejaţi oameni aparţinând mişcării irakiene, zise el. Este aşa?

Emanând respect, colonelul se ridică şi răspunse cu o voce nesigură:

— Doctore Chawkat, misiunea mea, la secţia Palestina, este să supraveghez toate grupurile străine, ceea ce fac şi cu irakienii, mai numeroşi în ţara noastră. Până aici, nu au creat probleme. Avem numeroase surse în rândul lor, cu unii dintre ei ţin chiar eu legătura direct. Bineînţeles, pentru a obţine informaţii, trebuie uneori să le acord anumite favoruri ilegale.

— Este adevărat că un astfel de grup a încercat să atenteze la viaţa unui agent al Serviciilor americane? insistă Assef Chawkat.

Colonelul Ramadan îşi înghiţi saliva şi mărul lui Adam făcu mai multe mişcări până să scoată un cuvânt din gură. Să mintă sau să spună adevărul?

În organizaţia lor, „blamul” se traducea printr-un glonţ în ceafă. Sirienii fuseseră formaţi la început de către supravieţuitorii Gestapo-ului, apoi de germanii din Est. Nu se glumea cu disciplina… Alese drumul de mijloc.

— Supraveghem în mod special pe aceşti irakieni, explică el. Una din echipele mele chiar a interceptat un grup care se pregătea să comită un atentat contra acestui străin. Care nu este american, de altfel.

Doctorul Assef Chawkat îi aruncă o privire lungă într-o tăcere apăsătoare, apoi îi făcu semn colonelului de la comanda secţiei Palestina să se aşeze.

— Altceva, continuă el. Americanii se plâng şi de convoaiele de arme care continuă să treacă în Irak, mai ales prin zona de la est de Deir Es-Zor. Pentru ei, este un *casus belii* pe care iubitul nostru preşedinte nu vrea să-l deschidă. Am dat ordine.

— Le-am transmis, doctore Chawkat, afirmară în cor trei dintre participanţi, dar noi nu controlăm triburile Mahalowis şi Salmanis care trăiesc călare în zona frontierei.

Assef Chawkat se întoarse din nou spre colonelul Ramadan.

— Colonele, veţi efectua un turneu în această zonă şi veţi face în aşa fel încât membrii acestor triburi să respecte legile noastre.

— *Aiwa,* făcu cu o voce slabă colonelul Ramadan.

Lichefiat. Toţi descifraseră perfect mesajul doctorului Assef Chawkat. I se dădea colonelului Ramadan o misiune imposibilă! De fapt, grosul traficului avea loc la punctele de trecere oficiale fiindcă „micii” *Moukhabarat* refuzau să renunţe la bacşişurile lor. Şi nu un turneu de inspecţie îi făcea să se răzgândească. Se voia deci un motiv *oficial* pentru a-l sancţiona. În realitate, pentru proasta gestionare a dosarului irakian. Ori, în starea de tensiune în care se afla Siria, nu se mulţumeau să-i dea la o parte pe cei care cunoşteau multe din secrete cum era colonelul Ramadan. Deci va fi mutat cu o avansare şi, după câteva luni, răsturnat de un camion... Pentru a termina cu funeraliile naţionale, ca ministrul de Interne, Ghazi Canaan, pe vremuri unul din oamenii cei mai puternici din Siria.

Doctorul Assef Chawkat se ridică, punând capăt şedinţei. Prudenţi, colegii săi îi strânseră mâna colonelului Ramadan, excluzându-l din conciliabulul lor.

Era deja stigmatizat.

*

* *

Malko privi cerul gri prin fereastra de la *Sham Palace.* Nici măcar talentele erotice şi înflăcărarea amoroasă a Tamarei nu reuşiseră, în ajun, să-l smulgă din unica lui grijă, devenită obsesie.

Să-l găsească pe Abu Mustafa Adib şi comoara lui. Telefonul mobil îl smulse din meditaţia posomorâtă, în timp ce Tamara era în baie.

— Puteţi trece pe la ambasadă? întrebă Wendy Fitzgerald pe un ton neutru. Am primit un răspuns.

Nici nu pronunţă cuvântul „Bagdad”. Sirienii erau excelenţi în interceptări telefonice, chiar şi pe liniile securizate... Malko se îmbrăca deja. Când Tamara ieşi din baie, pregătită să coboare pentru micul dejun, îi zise:

— Mă duc la ambasadă! Mă întorc apoi aici.

Joseph îl conduse în zece minute la destinaţie, iar Wendy Fitzgerald îl primi cu un zâmbet strălucitor. Îi arătă o telegramă cu menţiunea „Flash High Priority”.

— Au găsit unul! anunţă ea.

— Cine?

— Un fost membru al Fedayinilor lui Saddam, închis la Camp Victor. Dosarul lui va ajunge aici prin e mail dimineaţă. Aşteaptă un răspuns de la Pentagon, pentru a-l elibera. După dosar, era, se pare, sub ordinele directe ale lui Abu Mustafa Adib.

Malko simţea că i se înmoaie picioarele de fericire. Dacă reuşea să pună pe picioare manevra, acest om avea să-l ducă drept la Abu Mustafa Adib.

Capitolul XXII.

Ranzi Al-Ashari rezista de doi ani şi jumătate interogatoriilor CIA. Arestat cu armele în mână, aproape de Ramadi, sub o falsă identitate, fusese repede identificat, datorită amprentelor digitale şi mărturiei fostului şef al *Mukhabarat-ului* irakian, generalului Jamel Habbuche. Fostul membru al Fedayinilor lui Saddam suportase destule jigniri din partea americanilor, glume, în comparaţie cu metodele de interogare pe care le practicase chiar el, dar durerea altora este mereu mai uşor de suportat.

Câinii asmuţiţi pe el, loviturile, duşurile cu apă rece, privarea de somn sau de hrană, simulările de execuţie, nimic nu îl făcuse să cedeze.

De câteva luni, se ocupau mai puţin de el. Americanii aveau altele de făcut şi mărturisise aproape tot ce ştia.

Graţie telefonului arab, avea totuşi veşti din afară, despre acţiunea clandestină a rezistenţilor sunniţi, alianţa foştilor membri Baas, ex-militarilor şi a islamiştilor. Mulţi dintre ei fuseseră omorâţi sau se sacrificaseră, dar ştia că numeroşi şefi din fostul regim era în continuare operaţionali. Ca cel de care asculta pe vremuri, Abu Mustafa Adib. La acea vreme, nimeni nu vorbea direct cu Udai Hussein, psihopat redus, directorul lui de cabinet transmitea ordinele.

Singurul lux, Ranzi Al-Ashari era într-o celulă de izolare, ceea ce îi permitea să se odihnească. Tresări auzind zgomotul încuietorii şi uşa se deschise. Sergentul care se ocupa de secţia lui îi zise:

— Sunteţi chemat la birou!

„Biroul”, acolo se decidea soarta prizonierilor, transferurile, deplasările la tribunal şi, eventual, trimiterea la Guantanamo. Ranzi Al-Ashari îl urmă pe american fără să comenteze, mergând cu paşi mici. Ca toţi deţinuţii din categoria sa, purta un combinezon portocaliu şi avea picioarele legate cu un lanţ cu două cătuşe sudate deasupra gleznelor. Ceea ce făcea inutilă legarea mâinilor.

Traversând curtea, realiză că, în acest început de aprilie, soarele ardea deja destul de tare.

Un colonel american era în biroul cu pereţii acoperiţi de tablourile cu prizonierii din Camp Victory. Pereţii tremurară sub şuierul unui avion cu reacţie care decola de pe aeroportul din apropiere.

Irakianul luă loc pe un scaun din lemn, în faţa ofiţerului american, un roşcat burtos care părea că se plictiseşte cumplit. Îi verifică identitatea, după numărul de înmatriculare, în timp ce Ranzi Al-Ashari aştepta, cu un nod în gât: orice în afară de Guantanamo.

— Aţi fost cooperativ în cursul interogatoriilor, anunţă colonelul US, ceea ce a permis o evaluare corectă a anumitor fapte de care sunteţi acuzat.

Inima irakianului bătu tot mai repede. Până acolo, era semn bun. Urma probabil să fie trecut într-o categorie privilegiată în care nu mai era înlănţuit, unde se putea plimba cu ceilalţi deţinuţi şi să beneficieze de diverse avantaje.

Pentru a-l încuraja pe colonel, schiţă un zâmbet vag de aprobare. Nu avea cum să dăuneze.

Ofiţerul american parcurse în continuare dosarul câteva minute interminabile înainte de a ridica privirea.

— Reiese din dosarul dumneavoastră că principalii dumneavoastră complici au murit ori au dispărut, zise el. Menţinerea dumneavoastră în detenţie nu mai este deci necesară în baza anumitor acuzaţii. Pe de altă parte, v-aţi arătat a fi un deţinut disciplinat de la începutul şederii aici. Aveţi plângeri de formulat împotriva personalului care s-a ocupat de dumneavoastră?

Asta era o capcană.

— *No, sir,* răspunse Ranzi Al-Ashari.

Uitând doi sau trei tipi cărora le-ar fi smuls inima cu mâinile lui. Pentru a-i agăţa apoi într-un cârlig de măcelar.

— *Well, mister* Al-Ashari, concluzionă colonelul, se pare că sunteţi eligibil pentru o eliberare provizorie. Cu condiţia, bineînţeles, să acceptaţi semnarea unui angajament prin care vă ţineţi departe de orice activitate politică sau militară.

Lui Ranzi Al-Ashari nu îi venea să creadă ce auzea! Urma să fie eliberat. Eliberările, în Camp Victory, urmau reguli misterioase. Se întreba dacă responsabilii nu trăgeau numele la sorţi. În cazul lui, nu se identificase nici o legătură cu Al-Qaida, ceea ce era un punct bun.

Era soldatul pierdut într-un război pierdut.

— Sunt pregătit, domnule, acceptă irakianul cu o voce tremurată. Voi semna.

Colonelul ridică degetul ameninţător spre ei.

— Dacă sunteţi prins în compania unor bandiţi înarmaţi, de data aceasta, plecaţi direct la Guantanamo! Sunteţi conştient?

— Da, domnule.

Ar fi zis da la orice. Colonelul se ridică şi îi întinse un formular lung, cu numele lui, fotografia şi amprentele digitale, arătându-i, în josul foii, locul unde trebuia să semneze.

Ceea ce şi făcu fostul Fedain al lui Saddam. Aşteptând la fiecare secundă o catastrofă. Dar totul se petrecu bine. Ofiţerul recuperă formularul, oprind un exemplar şi îl dădu pe al doilea irakianului, cu un plic.

— Sunt două sute de dolari înăuntru, zise el. Unde veţi merge?

— La familia mea, *sir,* răspunse Ranzi Al-Ashari, lângă Ramadi.

Americanul scutură din cap, încruntat.

— Sper că nu veţi avea întâlniri urâte în zonă…, făcu el cu subînţeles.

Ranzi Al-Ashari se jură că nu. Nu avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă la Ramadi, din mai multe motive. Mai întâi, în cel mai bun caz, ar fi imediat reînrolat într-un grup armat. Ceea ce nu îl tenta cu adevărat. Scăpase din ghearele americanilor o dată, dar a doua oară risca să-i fie fatal…

Apoi, islamiştii priveau cu ochi foarte răi „eliberaţii”, consideraţi ca trădători. Nu voia să ajungă torturat într-o închisoare secretă sau executat sumar.

Ştiind că mulţi din prietenii săi, printre care şeful lui direct Abu Mustafa Adib, fugiseră în Siria, în această direcţie

avea să se îndrepte. Deja, pentru a reveni la viaţă, după doi ani şi jumătate de detenţie... Ca într-un vis, se lăsă condus în celula sa pentru a-şi lua lucrurile, apoi i se scoaseră lanţurile. Îmbrăcă o cămaşă şi un pantalon, apoi doi soldaţi îl însoţiră până la intrarea în tabără.

Ca în fiecare zi, mai multe familii ale deţinuţilor aşteptau în faţa intrării. Mai multe femei se precipitară spre el, îl înconjurară, întrebară despre ai lor. Acceptă câteva dulciuri, apoi se grăbi să se îndepărteze pe jos, cu preţioasa *exit visa* în buzunar. Îşi amintea că în vestul oraşului, aproape de autostrada care ducea în Iordania, era o autogara mare. Acum, că situaţia revenise aproape la normal, trebuia să funcţioneze din nou. Va găsi un mijloc de transport pentru a ajunge la Damasc, autobuz sau taxi colectiv. Îşi recuperase cartea de identitate şi, cu puţini bani, va reuşi să se fofileze în Siria.

Era cumplit dacă, la Damasc, nu dădea de urma foştilor săi şefi. Acolo, ar putea fi de folos şi ar fi mai puţin periculos decât în Irak.

*

* *

Wendy Fitzgerald debarcă la *Beit-al-Mamluka,* radiind şi se aşează la masa unde erau deja Malko şi Tamara.

— Asta el anunţă ea, Ranzi Al-Ashari a fost eliberat azi dimineaţă. Aparent, nu bănuieşte nimic, dar va trebui, să ne fie cu adevărat de folos, fiindcă Pentagonul urlă că suntem nişte trădători. Avea ca opţiune Guantanamo.

— Cum se va derula treaba? întrebă Malko.

— A fost luat în lucru de o echipă de la staţia din Bagdad, explică americanca. Agenţi de origine egipteană care vor putea să-l urmărească fără să fie remarcaţi. Au ordin să-l urmărească peste tot... Nu avem decât să ne rugăm. Dar, dacă rămâne la Bagdad sau în triunghiul sunnit, avem interesul să punem mâna pe el, altfel militarii nu ne vor ierta...

— Vă invit la cină, propuse Malko, Farida ne-a indicat un restaurant aproape, foarte simpatic, se pare.

Era în vechiul Damasc. O imensă sală aproape complet goală. Nu riscau să fie ascultaţi! Cele două gărzi de corp ale

şefului staţiei se instalară lângă intrare, fără să-şi mai ascundă artileria.

Pentru a sărbători vestea bună, comandară vin local, şampania fiind necunoscută în acest gen de restaurant. Malko abia aştepta să se pună pe treabă. După amiază, se duseseră să se plimbe în souk, vegheaţi de baby-sitteri americani şi probabil şi de invizibilii *Moukhabarat* sirieni.

Telefonul lui Wendy Fitzgerald sună în timpul desertului, când li se aducea un platou gigantic de dulciuri, smochine confiate, prăjituri, fructe, dulceaţă... Americanca oftă:

— Dacă *privesc* asta, iau două kilograme.

Ca pentru a râde de ea, Tamara se aruncă la platou: subţire ca un fir, în afară de bustul ascuţit, avea unde să pună. Malko văzu figura americancei luminându-se. Îşi termină conversaţia şi zise:

— Taxiul colectiv care l-a luat pe Ranzi Al-Ashari tocmai s-a oprit pe timpul nopţii. Va fi acolo mâine dimineaţă.

— Cei care îl urmăresc nu vor putea intra în Siria, remarcă Malko.

— Exact, confirmă Wendy Fitzgerald. Înainte de a veni aici, am trimis patru dintre ofiţerii mei spre Al-Taif. Vor ajunge acolo seara şi vor putea prelua taxiul care vine de la Bagdad imediat ce va intra pe teritoriu sirian. Dispun de două vehicule şi sunt libanezi sub contract cu Agenţia. Se pierd perfect în peisaj. Bineînţeles, sunt În legătură permanentă cu echipa „irakiană" şi cu mine.

— Nu ştim dacă Ranzi Al-Ashari nu va fi luat în vizor de la intrarea sa în Siria, remarcă Malko.

— Nu schimbă cu nimic, afirmă şeful staţiei. Oamenii mei nu îl vor lăsa. Am mobilizat toţi oamenii de care dispun pentru acest caz. Şase agenţi vor interveni la Damasc, dacă ajunge până aici.

Malko ar fi vrut să fie a doua zi. Dacă ar fi reuşit să-l localizeze pe fostul director de cabinet al lui Udai Hussein, ar fi făcut un pas uriaş.

Plăti şi, când ieşi, Wendy Fitzgerald îi propuse:

— Dacă am merge să bem un pahar la barul de la *Four Seasons?* Nu am fost încă acolo.

*

* *

Barul de la *Four Seasons,* pustiu cu excepţia unui barman nostalgic, era sinistru. Nu mai întârziară şi se despărţiră la ieşire.

— Imediat ce „clientul” nostru intră pe teritoriul sirian, vă sun, promise Wendy Fitzgerald. De la frontieră până la Damasc, aproximativ trei ore.

Malko îşi zise că va adormi cu greu. Prea multă tensiune nervoasă. Cum ajunseră în camera de la *Sham Palace,* Tamara se ocupă de el. Cu singurul remediu pe care îl cunoştea: o felaţie admirabilă. De această dată, Malko nu participă cu totul, rugându-se ca manevra lui să funcţioneze. În acest caz, Ranzi Al-Ashari urma să-l ducă la comoara lui Saddam Hussein la fel de sigur ca o rachetă teleghidată.

Capitolul XXIII.

Opriţi pe marginea şoselei, pe un drum care ducea în deşert, cei patru *field officers*[43] ai CIA, împărţiţi în două vehicule, supravegheau şoseaua în direcţia est, cu ajutorul unor binocluri puternice. Câteva minute mai devreme, omologii lor veniţi de la Bagdad le anunţaseră, *via* telefonului *Thuraya* securizat, că taxiul colectiv la bordul căruia se afla Ranzi Al-Ashari tocmai se prezentase la postul de frontieră Al-Thaif. Sarcina lor se terminase şi urmau să se întoarcă la Bagdad.

— *Here it comes*[44]*,* anunţă Samir, şeful echipei.

O maşină 4x4 bej, un vechi Land Cruiser cu şasiul lung, tocmai apărea, depăşind două camioane. Vehiculul trecu prin faţa lor, fără să încetinească. Cu capota ridicată şi cricul pus sub roata din faţă, cele două maşini nu constituiau decât un spectacol banal în Siria.

Mai aşteptară puţin, închiseră capotele maşinilor şi porniră în urmărirea maşinii 4x4 irakiene. Pe această şosea dreaptă, în plin deşert, riscul de a o pierde din…

Vedere era minim şi rămaseră la o distanţă bună în spate. Brusc, după ce trecuse de o bifurcaţie ce ducea spre Palmyra, în nord, nu mai văzură maşina 4x4!

Acceleraţia şi binocluri! Singura explicaţie, taxiul o luase pe cealaltă bifurcaţie ascunsă vederii de o denivelare a terenului. Două opţiuni: să meargă spre Ayn-al-Baridah, următorul sat pe şoseaua spre Palmyra, sau să continue drept şi să aştepte, chiar înainte de bifurcaţia cu şoseaua care venea de la acest sat. Oricum, nu era decât un singur drum spre Damasc.

Samir alese a doua opţiune şi, după ce parcurseră şaizeci de kilometri, opriră chiar înainte de bifurcaţie, lângă un negustor de curmale şi băuturi instalat pe marginea şoselei.

---

[43] Ofiţeri de teren.

[44] Uite-l că vine!

După o jumătate de oră, Samir anunţă, cu ochii lipiţi de binoclu:

— Iată-i!

Dacă i-ar fi pierdut, nu se mai întorceau la Damasc! Taxiul trecu prin faţa lor şi reluară urmărirea, mult mai uşor, căci, cu cât se apropiau de capitală, cu atât circulaţia era mai intensă. După ce traversară Dumayr, Samir hotărî să o sune pe Wendy Fitzgerald. Era aproape ora unsprezece şi urmau să ajungă în centru peste o jumătate de oră.

*

* *

— Sosesc, totul a decurs bine, anunţă Wendy Fitzgerald lui Malko. La Damasc, două maşini şi un scuter îl vor lua în vizor.

— Ce fac eu? întrebă Malko, stând ca pe jar.

— Nimic! recomandă americanca. Nu ştim ce va face Ranzi Al-Ashari. Iar irakienii de aici vă cunosc. Vă ţin eu la curent.

Era dificil să aştepte, dar Malko ştia că americanca avea dreptate. Era deja un miracol că reuşiseră să îl aducă pe Ranzi Al-Ashari la Damasc şi ar fi fost o prostie să strice totul în ultimul moment.

*

* *

Ranzi Al-Ashari coborî din taxi chiar înainte de Victoria Bridge, în faţa imobilului verzui al hotelului *Semiramis.* La Bagdad, prieteni de nădejde îi juraseră că acolo, printre angajaţii hotelului, avea o şansă să găsească pe cineva care să-l ducă la cel pe care îl căuta, la Abu Mustafa Adib.

Abia debarcat din taxi, făcu turul hotelului şi unul din angajaţii de serviciu nu păruse mirat de cererea lui, spunându-i să aştepte pe loc. Ranzi Al-Ashari se instalase deci la o cafea, în faţa hotelului *Semiramis,* la strada Al-Jabri.

Aştepta de ceva timp, fumând o narghilea pentru a-şi calma neliniştea. Epuizat de călătoria lungă şi de emoţiile eliberării, abia aştepta să-şi găsească prieteni siguri. Dacă nu reuşea, avea adresa unui văr, uitat de mult timp, dar nu era decât o soluţie de ultimă instanţă. Prefera pe fostul lui

şef.

Dacă rămânea la Damasc, trebuia să supravieţuiască, iar cei două sute de dolari erau deja aproape cheltuiţi. Mai întâi biletul taxiului, patruzeci de dolari, plus cincizeci la postul de frontieră, căci, bineînţeles, nu avea nici paşaport şi nici viză, iar Siria era plină deja de refugiaţi irakieni. Din fericire, şoferul cunoştea pe unul din poliţiştii de la Imigrări.

Ronţăi nişte fistic, pentru a-şi amăgi foamea. Îl va contacta?

*

* *

— Ranzi Al-Ashari a debarcat la *Semiramis,* a contactat mai multe persoane şi se află acolo, la o cafea, ca şi cum ar aştepta pe cineva. Vă mai sun eu.

Malko nu insistă. Wendy Fitzgerald părea să controleze perfect situaţia. Dar, cu cât trecea timpul, cu atât şansele de succes păreau mai fragile. Ranzi Al-Ashari putea să nu intre niciodată în legătură cu fostul lui şef. Nu ar fi fost decât încă un refugiat irakian în Damasc… Instalată pe pat în faţa televizorului, Tamara întrebă:

— Nu ne mişcăm?

— Nu, oftă Malko.

Era, în plus, prea tensionat pentru a face zburdălnicii cu tânăra libaneză.

Ranzi Al-Ashari simţi cum îi sare inima din piept. O maşină 4x4 prăfuită venea încet pe strada Al-Jabri. Se opri chiar în faţa cafenelei unde se afla şi geamul din partea pasagerului coborî încet, permiţându-i să vadă pe bărbatul de lângă şofer, un mustăcios corpolent cu părul grizonat.

Nu îi trebuiră decât câteva secunde lui Ranzi Al-Ashari ca să-l recunoască pe fostul său şef. Se ridică atât de brusc încât răsturnă narghileaua şi traversă trotuarul.

În două salturi, în momentul în care pasagerul din maşina 4x4 cobora, se duse spre el, îl îmbrăţişă, îi luă mâna şi i-o sărută. Era salvat!

*

* *

Ascuns de cealaltă parte a străzii Shukrial-al-Quatli, sub arcul podului Victoria care trecea peste intersecţie,

cameramanul CIA filma ca un nebun, de când maşina 4x4 se oprise în faţa cafenelei unde aştepta Ranzi Al-Ashari. Unul din ocupanţii vehiculului coborâse, strângând în braţe pe bărbatul pe care ei îl urmăreau de la Bagdad. După o discuţie scurtă, urcară amândoi în maşina care porni pe strada Al-Thihad şi făcu imediat la dreapta, mergând spre sud, de-a lungul zidurilor oraşului vechi.

Deja un alt vehicul al CIA îi urmărea traseul în timp real. Maşina 4x4 ajunse la strada Hafez-el-Assad şi porni spre vest.

Era prânzul pe ceasul Breitling al lui Malko când Wendy Fitzgerald sună pentru a doua oară.

— Gata! anunţă ea. Abu Mustafa Adib în persoană a venit să-l caute pe clientul nostru. L-am filmat. În acest moment, se duc înspre vest.

— Nu îi pierdeţi! imploră Malko.

Ar fi dat orice ca să fie în maşina care îi urmărea. În mai puţin de o oră, ar afla, în fine, unde se ascundea omul pe care îl urmărea de atâta timp.

— Veniţi la ambasadă, sugeră şeful staţiei CIA, o să stabilim etapa următoare.

— Sosesc, acceptă imediat Malko.

— Lasă-mă la piaţă, ceru Tamara, o să mă învârt pe acolo puţin. Când termini, mă suni pe mobil.

*

* *

Abu Mustafa Adib îl privea gânditor pe Ranzi Al-Ashari cum înfuleca *keftas,* plăcinte, curmale şi ceai. Adunând orezul cu bucăţile de plăcintă pe care le înghiţea cu rapiditatea unui înfometat. Îl cunoştea de cincisprezece ani şi când fusese anunţat de sosirea lui de către unul din informatorii săi de la *Semiramis,* nu ezitase să vină să-l recupereze personal. Pentru a-l identifica. Putea fi o cursă a CIA. Îl recunoscuse, din fericire, imediat. Era prima dată de luni de zile când un om din fostul lui univers reapărea. Irakianul termină în cele din urmă de mâncat şi îi aruncă o privire de recunoştinţă.

— Nu am mâncat aproape nimic de când am ieşit din Camp Victory, explică el. Abia aşteptam să ies din zona

americanilor.

— Totuşi, te-au eliberat, remarcă Abu Mustafa Adib.

— Bineînţeles, dar am interdicţie să fac anumite lucruri. Atunci, mi-am zis că trebuie să vin aici. Mi s-a spus că eşti la Damasc. Că în continuare te lupţi cu câinii de americani. Se pare că şeful statului se bate şi el în tribunal ca un leu.

— Exact! aprobă Abu Mustafa Adib, are mult curaj, este un exemplu pentru noi toţi. Acum, povesteşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat. Cum ai fost arestat, viaţa de acolo şi eliberarea ta…

Ca un adevărat *moukhabarat,* irakianului îi plăcea să verifice totul personal.

Ranzi Al-Ashari începu relatarea epopeii sale. Doar banalităţi. Abu Mustafa Adib asculta, atent. Totul se lega în relatarea lui, cu o sinceritate evidentă. Totul, în afară de un lucru. De ce americanii îl eliberaseră pe Ranzi Al-Ashari? Cu trecutul său, era de mirare. Începu să-l chestioneze pe tovarăşul său asupra detaliilor eliberării şi fostul lui subordonat nu făcu decât să repete ce spusese deja: unii prizonieri erau eliberaţi, alţii trimişi la Guantanamo, fără să înţelegi de ce.

Bineînţeles, era o explicaţie… Dar aceasta nu îl mulţumea pe fostul director de cabinet al lui Udai Hussein. Era nea*părat un* motiv pentru această eliberare ciudată.

Care?

Cel pe care îl avea în faţă era de bună credinţă, dar nu era suficient pentru a-l linişti.

În împrejurări normale, nu s-ar fi pus problema. Dar, urmărit de acest agent al CIA, Malko Linge, se aştepta la orice. Brusc, se întrebă dacă nu căzuse într-o cursă când se dusese după Ranzi Al-Ashari la *Semiramis.*

Era bolnav, de angoasă şi furie şi decise să se lămurească. La intrarea în Ya Four, se afla singura benzinărie care deservea zona. Unul din angajaţi lucra pentru el. Avea ordin să semnaleze toate vehiculele suspecte care intrau pe strada Al-Rabia, unde se aflau cele mai frumoase proprietăţi, printre care şi casa lui Abu Mustafa Adib.

— Mergem să-ţi dăm o cameră, zise el lui Ranzi Al-Ashari.

Odihneşte-te.

Îşi luă haina din piele şi ieşi, ducându-se spre benzinărie. Cum îl văzu, pompistul se apropie şi îl salută respectuos.

— M-ai văzut trecând mai devreme? întrebă irakianul.

— Da, bineînţeles.

— Ai văzut o altă maşină?

— Da, nu mult după aceea, o japoneză gri cu doi bărbaţi.

— Ai văzut unde mergea?

— Nu. Trebuie să fi fost o greşeală, fiindcă s-a întors după câteva minute.

— *Choukran!* făcu Abu Mustafa Adib cu o voce slabă.

Intuiţia nu îl înşelase. Ranzi Al-Ashari fusese urmărit de CIA, care superviza eliberările din Camp Victory. Un singur om putea pune la cale această manevră: Malko Linge, agentul CIA care îl urmărea! Abu Mustafa Adib era atât de furios încât ratăintrarea în vilă şi trebui să dea înapoi în marşarier.

Agitat, se duse înăuntru şi se închise în biroul lui. Gândurile i se amestecau în cap fără să reuşească să găsească ceva clar. Trebuia să plece de la ipoteza cea mai pesimistă, dar cea mai probabilă. Nici un vehicul străin nu venea în zonă. Deci, era aproape sigur o maşină spion care îl urmărise de la *Semiramis.*

Ceea ce semnifica faptul că americanii cunoşteau de acum localizarea bazei lui. Deci, vor deduce că ceea ce mai rămăsese din comoara lui Saddam Hussein se afla acolo şi vor face orice pentru a o recupera. Desigur, nu se temea de o operaţiune de comando americană pe care sirienii nu ar tolera-o. Dar America avea pârghii de presiune asupra Siriei. În contrapartidă, de exemplu incriminarea guvernării alewite pentru moartea lui Rafie Hariri, sirienii puteau foarte bine să „confişte” sutele de milioane de dolari pe care Abu Mustafa Adib le deţinea, împuşcând doi iepuri deodată.

Făceau pe plac americanilor şi îşi însuşeau *foarte* mulţi bani. Cunoscându-le lăcomia, era o ipoteză plauzibilă.

Trebuia deci să evacueze comoara, până nu era prea târziu. Ceea ce nu era uşor deloc. De fapt nu putea merge în Irak, unde americanii, graţie dronelor, sateliţilor, elicopterelor, supravegheau totul. Totuşi, un eventual risc

era de preferat unui risc sigur.

Acest transfer presupunea două condiţii: un camion foarte mare şi asistenţa *Mukhabarat-ului* sirian pentru a trece frontiera. Ceea ce va costa alţi bani. Se va ocupa deci de rezolvarea acestor două probleme. Când să înceapă, fu cuprins brusc de ura pentru cel responsabil de toate aceste probleme. Malko Linge, agentul CIA. Ideea de a-l lăsa în urma lui, în viaţă, îl îmbolnăvea!

De acum înainte, nu îşi va mai menaja contactele, în perspectiva reîntoarcerii în Irak. Trebuia deci să-şi regleze conturile înainte de a părăsi Siria şi cât mai repede.

Dezlănţuit, se duse în camera unde lucra Omar Abdullah Ali, responsabilul cu securitatea lui personală.

— Omar, zise el, am o treabă urgentă pentru tine.

Îi explică despre ce era vorba. Graţie urmăririi cu taxiurile, irakienii ştiau mereu unde se află agentul CIA. Ordinele erau simple: să-l omoare cât mai repede posibil, când era posibil.

Omar Abdullah Ali ascultă atent, apoi se ridică. Chemă pe doi dintre oamenii săi care se odihneau în camera alăturată şi îşi puse o haină de piele peste cămaşa albă. Născut beduin, continua să se îmbrace tradiţional. Cu părul lui creţ şi nasul de papagal, semăna cu o pasăre de pradă, feroce.

După zece minute, după ce localizase „ţinta” care se afla încă la *Sham Palace,* părăsi vila însoţit de cei doi oameni înarmaţi cu pistoale dotate cu amortizoare de sunet. Era vorba de o execuţie discretă, nu de o demonstraţie de forţă. Îşi promisese să nu se întoarcă la Ya Four decât după ce îşi va îndeplini misiunea.

Să omoare un american sau un aliat al americanilor era mereu o mare satisfacţie.

Capitolul XXIV.

— Abu Mustafa Adib se află la vila Sukkar, pe Al-Rabia Street, în Ya Four, anunţă Wendy Fitzgerald. Este o proprietate mare înconjurată de ziduri înalte, protejată de camere şi izolată.

— Bravo! făcu Malko. Aţi făcut o treabă formidabilă.

Şeful staţiei CIA îi aruncă o privire ca şi cum, la satisfacţia profesională, se mai adăuga şi altceva.

— Mulţumesc, zise ea, dar nu îmi fac decât meseria.

Îmbrăcată cu o cămaşă albă care îi sublinia bustul puternic, cu o fustă gri până la genunchi şi ghete mulate, era foarte sexy. Ca şi cum privirea lui Malko asupra ei o tulbura, propuse:

— Oamenii mei au filmat. Vreţi să vedeţi? Totul este pe calculatorul meu.

— Bineînţeles.

Ocoli biroul şi porni calculatorul. După câteva comenzi, primele imagini apărură. O autostradă pustie care ducea spre munţii albicioşi, apoi o câmpie şi o şosea lungă dreaptă căreia nu i se vedea capătul. Malko văzu un panou filmat în trecere, pe care scria Al-Rabia Street.

Apoi, era o succesiune de terenuri virane, case enorme în construcţie sau proprietăţi luxoase, pe kilometri întregi. În afară de benzinărie la început, nici un magazin, nici un centru comercial. Nici un poliţist. Era nicăieri.

Malko, în picioare în spatele lui Wendy Fitzgerald, îi respira parfumul. Aproape se atingeau. Realiză deodată că avea gâtul uscat.

Filmul se opri pe o imagine fixă. Un grilaj negru, flancat de coloane, care proteja o casă mare, albă, cu două etaje, cu terase.

— Iată vila Sukkar, anunţă Wendy Fitzgerald, cu o voce care i se păru lui Malko foarte schimbată.

Realiză că trupurile lor se frecau, iar americanca nu părea să se formalizeze. Brusc, sub un impuls de neoprit, cuprinse cu mâinile sânii ei mari, lipindu-se de ea în acelaşi

timp.

Ea nu reacţionă la început, doar un oftat uşor îi scăpă din gură, apoi fundul i se cambră puţin, lipindu-se de Malko. Această mişcare îi alungă inhibiţiile. Mâinile lui cuprinseră sânii şi sexul i se întări în câteva secunde, irigat de un val de sânge. Fără să se întoarcă spre el, Wendy Fitzgerald luă o hârtie şi un stilou, apoi scrise câteva cuvinte pe care i le arătă lui Malko.

„Atenţie! Acest birou este sonorizat!”

Malko îi ridica deja fusta, din fericire nu aşa de strâmtă pe cât părea. Văzu un boxer-şort din mătase albă, pe care îl trase în jos. Cât se desfăcu la pantalon, o aplecă pe Wendy Fitzgerald în faţă şi, fără să mai tatoneze, penetră dintr-o mişcare completă un sex deja umezit. Cu boxer-şortul la glezne, Wendy Fitzgerald, ţinând mâinile pe birou, se cambră cât mai mult posibil pentru a-l ajuta pe Malko să o penetreze.

Soneria telefonului îi făcu să tresară pe amândoi. Ca o somnambulă, americanca răspunse, cu o voce aproape normală, în timp ce sexul lui Malko o penetra. După ce închise telefonul, o prinse de şolduri şi începu să se mişte cu mişcări puternice, până ce se eliberă în ea.

Tânăra gâfâia. O văzu cum îşi muşcă buzele pentru a nu ţipa.

Se retrase lent din ea şi, imediat, ea îşi ridică boxer-şortul, lăsă în jos fusta şi se întoarse, cu privirea plină de bucurie, pentru un sărut rapid. Apoi, scrise pe aceeaşi foaie: „Este extrem de excitant.”

*

* *

— Ce veţi face acum?

Wendy Fitzgerald părea că uitase de interludiul sexual şi se concentra din nou la lucru, aşezată în faţa lui Malko.

— O să mă gândesc, răspunse el, căci trebuie acţionat repede. Pentru moment, nu am nici o soluţie miracol. Apropo, aveţi vreun răspuns de la staţia din Beirut, cu privire la Ayoub Chok, acel kamikaze?

— Nu, nu încă, recunoscu Wendy Fitzgerald.

— Mai reluaţi legătura, insistă Malko. Dacă este cel care

a condus maşina Mitsubishi utilizată în atentatul contra lui Rafie Hariri, ne va da o pârghie asupra sirienilor. Astfel vom avea dovada implicării lor în acest asasinat. Ori, dacă nu obţinem cooperarea sirienilor, avem puţine şanse să luăm comoara de la Abu Mustafa Adib.

— Sirienii nu vor marşa, obiectă americanca.

— Nu trebuie niciodată să spui „niciodată”, corectă Malko. Singurele bătălii pierdute sunt cele care nu sunt angajate.

— O.K., sun la Beirut.

— Vă contactez în cursul zilei, zise Malko, faceţi presiuni.

Joseph aştepta cuminte, în faţa ambasadei. O sună pe Tamara. Era tot în piaţă. Îşi dădură întâlnire în faţa moscheii Omeyad. Se gândi deodată la revolverul Webley împrumutat de bătrânul anticar: era ocazia să i-l înapoieze. Era în torpedoul maşinii Escort.

— Mergem la piaţă, îi zise lui Joseph.

Se simţea de acum aproape de final. Dar pentru a ajunge la ce dorea, avea nevoie de sirieni. Şi aceasta nu era uşor de obţinut.

O regăsi pe Tamara Terzian stând la soare pe treptele moscheii în faţa unui butic.

*

* *

Lui Omar Abdullah Ali nu îi venea să creadă ce şansă avea. După ce regăsise, graţie taxiurilor care îl urmăreau pe agentul CIA, Escort-ul albastru, nu vedea nici cea mai mică urmă de protecţie! De la ambasada SUA, ţinta sa se dusese la piaţă unde se întâlnise cu o femeie roşcată şi se plimbau. Nici americanii şi nici sirienii prin zonă. Totuşi, nu se baza pe ultimii. Sirienii din *Moukhabarat,* artişti în filaj, se puteau confunda cu mulţimea.

Cei doi complici îl urmau, la câţiva metri în urmă. Decise să aştepte ca agentul CIA să intre într-un butic pentru a-l doborî înăuntru. Ca să se remarce cât mai puţin. După zece minute de filaj, avu o oarecare bucurie: femeia tocmai intrase într-un magazin de ţesături, dar ţinta lui rămase afară, la soare. Se apropiau de piaţa de bijuterii, iar mulţimea era tot mai compactă.

Piaţa de aur oferea o excelentă posibilitate de a lovi, căci o galerie transversală, mai puţin circulată, le permitea să scape uşor.

*

* *

Măturând cu o privire distrată vitrinele scânteietoare de aur şi argint, Malko nu reuşea să îşi scoată din minte ultima lui înfruntare. Să smulgă din mâinile lui Abu Mustafa Adib comoara de război a lui Saddam Hussein.

Tamara Terzian începea să se plictisească de văzut bijuterii, toate asemănătoare.

— Ne întoarcem! propuse ea.

— Îi returnez revolverul prietenului tău Georges şi mergem, zise Malko.

Nu mai erau decât câţiva metri până la buticul bătrânului anticar arameic.

Tamara intră prima în magazin şi bătrânul Georges o primi cu un zâmbet călduros. Malko scoase revolverul de la curea şi îl puse pe tejghea.

— Mulţumesc, zise el. Verificaţi cartuşele, căci cred că nu mai sunt bune.

Anticarul băgă arma într-un sertar. Tamara tocmai răscolea printre obiectele din butic, în căutarea unei eventuale comori, când Malko remarcă un bărbat oprit în faţa uşii. Un cap de pasăre de pradă, cu un nas mare şi ochi înfundaţi, îmbrăcat ciudat cu o haină de piele peste o cămaşă albă tradiţională. Ceea ce îl frapă, era că acest necunoscut nu privea la vitrină, ci îl fixa pe *el.*

Instantaneu, simţi pericolul. Bărbatul nu semăna cu ceilalţi din piaţă. Privirea îi era dură, fixă. În timp ce Malko îl privea, acestuia i se alăturară alţi doi tineri. În faţa buticului, păreau că se concentrează.

Pulsul lui Malko crescu vertiginos. Tamara nu realiză nimic. Se întoarse spre Georges.

— Mai este o ieşire?

Bătrânul anticar îl privi surprins.

— Nu, de ce?

— Cei trei tipi de afară, nu prea îmi plac.

Bătrânul anticar privi înspre cei trei necunoscuţi opriţi în

faţa buticului.

— Vreţi să chem pe cei de la *Moukhabarat?* sugeră anticarul. Aşa este, nu par a fi clienţi.

Fratele lui Georges apăru din această peşteră a lui Ali Baba şi propuse cafele. Georges, imediat, îl interpelă în arabă.

— Este gaura care permite să treci în depozitul din spate, răspunse celălalt în engleză, dar sunt o mulţime de lucruri în dreptul ei.

Arterele lui Malko se umpleau de adrenalină. Cei trei necunoscuţi, afară, nu se mai mişcau.

— Degajaţi acea trecere, sugeră el.

Se duse în spate cu fratele lui Georges. O adevărată peşteră a lui Ali Baba. Mobile, obiecte din aramă, lămpi, panouri din lemn sculptat. Amândoi începură să dea la o parte mărfurile, într-un nor de praf. Din când în când, Malko aruncă o privire spre stradă: cei trei necunoscuţi erau tot acolo.

*

* *

— Sună la poliţie, şuşoti Omar Abdullah Ali. *Yallah!* Nu pot să fugă. Tu, Mahmoud rămâi afară.

Toate buticurile din piaţă erau făcute după acelaşi model. Culoare înguste fără ieşire de siguranţă, protejate de pereţi groşi.

Irakianul apăsă pe clanţă şi împinse uşa.

Georges ridică privirea când cei doi bărbaţi intrară în magazin şi simţi imediat că ceva se pregătea.

Întrebă politicos în arabă ce căutau: bijuterii, obiecte, mobile?

Cei doi priviră în jurul lor, vizibil surprinşi să nu îi vadă pe Malko şi pe Tamara.

— Nu aveai clienţi? întrebă Omar Abdullah Ali.

Georges băgase deja mâna în sertar şi strângea crosa pistolului Webley.

— *La,* făcu el, sec. *Rouh*[45]*.*

Brusc, irakianul, înaintând puţin, descoperi enorma

[45] Şterge-o!

peşteră a lui Ali Baba şi înţelese. Ducând mâna dreaptă la spate, apucă pistoletul de la curea şi se pregăti să intre în spatele magazinului.

Fără să vadă că Georges îl ţintea deja cu revolverul Webley. Bătrânul anticar nu ezită. Într-o altă viaţă, cunoscuse câteva episoade violente.

Bubuitura revolverului se simţi în micul butic ca un tun. Ultimul cartuş era bun. Lovit drept în coloana vertebrală, Omar Abdullah Ali se prăbuşi cu un urlet, scăpând pistolul.

Aziz, complicele său, se trezi nas în nas cu ţeava revolverului Webley care i se păru uriaşă. Bătrânul anticar avea o figură feroce. Îşi zise că, până ce îşi ia pistolul, celălalt îl va doborî cu puşcociul lui vechi.

Dintr-un salt, se duse la uşă şi fugi, strecurându-se în piaţă. Urmat de Mahmoud.

Omar Abdullah Ali se zvârcolea pe jos şi gemea. Bătrânul Georges ieşi în piaţă, agitând revolverul şi urlând ca o sirenă, asmuţind ceilalţi comercianţi, care…

La cuvântul „hoţul”, ţâşniră şi ei din magazine. Unii cu cuţite, alţii cu bastoane şi chiar cu un topor. Se busculară în magazinul bătrânului anticar, iar negustorul cu toporul îl înfipse în spatele rănitului, grăbindu-i considerabil agonia.

Era nebunie.

Tamara şi Malko ieşiră din spatele magazinului. Inutil să mai degajeze acum ieşirea de siguranţă.

Doi poliţişti cu caschete plate apărură, iar Georges le povesti cum fusese atacat de un tâlhar şi pe care îl omorâse. La rândul lui, un *moukhabarat,* care era prin zonă, veni şi se aplecă spre mort. Când văzu pistolul dotat cu amortizor, îşi zise că nu era o armă de hoţ şi îl luă.

De altfel, nu aveau loc furturi în pieţe. Regimul alewit se lăuda că redusese criminalitatea non-politică, reprimând sever orice faptă.

*

* *

Tamara tremura convulsiv, încremenită, în timp ce îşi făceau drum prin piaţă.

— Crezi că voiau să ne omoare? întrebă ea.

— Pe mine, cu siguranţă. Ţi-am spus că este periculos să

vii cu mine.

Ea se lipi de el.

— Aşa este, mi-a fost foarte frică, dar nu regret că am venit.

Joseph era acolo unde îl lăsaseră. Se urcară în Escort, epuizaţi.

— Ne întoarcem la ambasada americană, zise Malko, regretând imprudenţa. Nu ar fi trebuit să meargă la piaţă fără gărzi de corp. Fără Georges şi ultimul cartuş al vechiului Webley, el, cel puţin, ar fi fost mort. Se întrebă dacă Abu Mustafa Adib încercase încă o dată să-l omoare pentru că descoperise unde era localizat, sau doar cu titlu preventiv. Când intrară în biroul şefului staţiei CIA, Wendy Fitzgerald nici nu îi lăsă timp lui Malko să povestească ce i se întâmplase.

— Am răspunsul de la Beirut de zece minute! zise ea. Citiţi.

Parcurse textul, trimis de staţia CIA de la Beirut şi de FBI. După un examen atent al fotografiei recuperate de Malko, trei concluzii se conturau:

Vehiculul din fotografie era perfect asemănător cu cel utilizat în atentatul contra lui Rafie Hariri.

În ziua acestui atentat, Primul ministru irakian era efectiv la Beirut în vizită oficială.

În ceea ce îl privea pe Ayoub Chok, singura cale de a-l identifica în persoana celui care condusese furgoneta Mitsubishi era să compare ADN-ul celor douăzeci şi opt de resturi umane ale şoferului pulverizat în explozie, care erau depozitate la FSI libaneze, cu ADN-ul unui membru al familiei presupusului kamikaze. Staţia CIA de la Bagdad, prevenită, declanşase deja procesul.

Malko înapoie documentul lui Wendy Fitzgerald.

— Cred că avem noroc, de acum, să recuperăm comoara, zise el.

— Cum? întrebă americanca.

— Jucând poker, făcu Malko.

Capitolul XXV.

Abu Mustafa Adib îi dădu afară cu un gest plictisit pe Mahmoud şi Aziz, cei doi oameni luaţi de Omar Abdullah Ali ca să-l lichideze pe agentul CIA. Se săturase de veşti proaste! Încă o dată, unul din cei mai buni oameni ai săi fusese sacrificat. Omorât de un negustor de 78 de ani! Era consternant.

Singurul aspect pozitiv al situaţiei era neimplicarea ţintei sale. Colonelul Ramadan nu ar putea să-i reproşeze şi aceasta pica bine: urma să aibă nevoie de el. Ca un marinar care întrevede vremea rea pe o mare calmă, Abu Mustafa Adib simţea cum se apropie probleme mari, tot mai convins că Ranzi Al-Ashari îi fusese trimis de către CIA. Care îi cunoştea acum ascunzătoarea. Ceea ce presupunea o operaţiune grea, pusă în aplicare de Centrala de informaţii americană.

Irakianul se simţea neajutorat ca un nou-născut şi la fel de vulnerabil. Îi mai rămânea probabil foarte puţin timp pentru a pune la adăpost comoara pe care o păzea. Acesta va fi subiectul cinei sale cu colonelul Ramadan, la restaurantul lor favorit, *Elissar.* Simţise o oarecare reticenţă în vocea ofiţerului sirian când il invitase, puţin mai devreme, ceea ce nu prevedea nimic bun.

*

* *

Wendy Fitzgerald, după aluzia lui Malko cu partida de poker, îl privi, cu gura căscată.

— Nu înţeleg, mărturisi ea. Ce partidă de poker spuneţi?

— Este foarte simplu, explică Malko. Am nevoie de un contact direct – o întâlnire – cu Assef Chawkat. Sunteţi în măsură să organizaţi aşa ceva, foarte repede?

Americanca se gândi câteva minute şi zise:

— Da, cred că da, dacă îi spun că este pentru un motiv grav. Dar dacă este o incidenţă politică, trebuie să apelez la însărcinatul de afaceri.

— Nici o problemă, o linişti Malko, o să rămân în zona

aceasta.

— Ce vreţi să-i spuneţi lui Chawkat?

Malko zâmbi.

— Vreau să-i propun un schimb. Ne ajută să recuperăm comoara lui Saddam, iar noi nu mai vorbim de implicarea siriană în uciderea lui Rafie Hariri.

Wendy Fitzgerald ridică din sprâncene.

— Dar această implicare nu este dovedită…

— Cum! păru că se revoltă Malko. Ştim de acel kamikaze care conducea vehiculul-capcană a venit din Irak şi a fost recuperat de *Moukhabarat* sirian, care l-a făcut să creadă că îl va asasina pe premierul irakian aflat în vizită oficială în Liban!

— Aşteptaţi! protestă Wendy Fitzgerald, nu am identificat încă pe Ayoub Chok ca fiind acel kamikaze! Nu este încă decât o presupunere. Testele AND făcute asupra familiei sale vor lua ceva timp.

Malko o privi pe americancă cu un zâmbet rece.

— *Noi* ştim. Nu şi sirienii. Ori, deţinem destule elemente materiale autentice, cum este fotografia lui Ayoub Chok lângă furgoneta Mitsubishi, relatarea despre sosirea lui la Damasc, scrisoarea pe care a redactat-o, pentru ca sirienii să ne creadă în această ultimă privinţă.

— *My God!* oftă americanca, nu m-aş fi gândit niciodată la o manevră atât de vicioasă!

— Aşteptaţi! reluă Malko. Trebuie ca staţia din Bagdad să confirme oficial celei din Beirut identificarea pozitivă a lui Ayoub Chok. Urgent. Astfel încât şeful staţiei din Beirut, Christopher Stafford, să i-o spună generalului Rifi, şeful Forţelor de Securitate Internă libaneze. Cum acesta din urmă este înconjurat de ofiţeri pro-sirieni, se vor grăbi să anunţe catastrofa la „legăturile” lor siriene. Deci, dacă totul decurge bine, când îl voi întâlni pe Assef Chawkat, va fi *deja* convins că ceea ce îi spun este adevărat!

Wendy Fitzgerald îi aruncă o privire lungă în care admiraţia se amesteca la un loc cu ceva mai ambiguu…

— Sunteţi diabolic! zise ea. Dar *cine* va forţa staţia din Bagdad să intre în această manevră?

Fără prezenţa Tamarei, ar fi sărit pe Malko într-un colţ al

biroului, pentru a doua oară în acea zi.

— Veţi aranja o legătură securizată cu Casa Albă, ceru Malko. Frank Capistrano este singurul care poate impune această combinaţie Agenţiei. O va face. Porter Goss, noul şef la Langley, îi mănâncă din palmă.

— Luaţi o cafea, mă ocup eu de legătură, promise Wendy Fitzgerald, înainte de a ieşi din birou.

*

* *

Colonelul Ramadan făcea mutre. Şi nu doar din cauza ambianţei sinistre a restaurantului gol, combătută de plecăciunile personalului.

— Din cauza ta, zise el lui Abu Mustafa Adib, risc probleme mari. Doctorul Chawkat este furios din cauza tentativelor tale de a-l elimina pe agentul americanilor. A găsit un pretext pentru a mă trage pe tuşă, dându-mi o misiune imposibilă. Ştiu cum se va întâmpla: o să mi se încredinţeze un post mai mare, non-strategic şi, în câteva luni, mă vor scoate la pensie, sau…

Lăsă fraza în suspans. Tinerii pensionari se sinucideau în Siria majoritatea… Abu Mustafa Adib era terminat. Tot ce intenţionase să îi ceară amicului său cădea. Celălalt nu se gândea decât să-şi salveze pielea şi nu ştia cât timp îi mai putea fi de folos. Trebuia deci să acţioneze repede.

— *Ya habibi,* zise el călduros, îţi cer iertare, dar o să-ţi ofer o compensaţie. Ceva care îţi va asigura viitorul, ţie şi familiei tale.

Colonelul Ramadan îl privi neîncrezător.

— Cum?

Irakianul, brusc, radia. Se aplecă peste masă:

— Situaţia devine prea încordată aici. O să închid casa şi o să plec din Siria.

— Pentru a merge unde?

— În ţara mea. Americanii sunt pe cale să evacueze numeroase locaţii. Vor să încredinţeze controlul armatei irakiene. Nu păstrează decât câteva baze mari, în apropierea oraşelor mari, din care îşi vor declanşa operaţiunile, cu elicoptere sau aviaţie.

— Eşti sigur de asta? întrebă mirat colonelul sirian.

— Desigur, confirmă Abu Mustafa Adib. Avem surse excelente în sânul noii armate irakiene. Americanii tocmai au transferat controlul regiunii Tikrit. Acolo am hotărât să mă retrag.

Colonelul Ramadan zâmbi amar.

— Pleci şi mă laşi de izbelişte! Doctorul Chawkat vrea să mă pedepsească pentru ceea ce *s-a întâmplat,* nu pentru viitor.

— *Habibi,* nu te las de izbelişte! protestă irakianul. Ai fost mereu un prieten fidel şi te voi recompensa. Ştii că am destui bani care aparţin organizaţiei mele.

— Cele cinci sute de milioane de dolari, zise colonelul sirian. Ai retras toţi banii viraţi la Bank of Syria. Plus ce ai adus de la Beirut.

— Ceva mai mult, se apără irakianul. Cum ştii, o să iau aceşti bani cu mine. Aici am nevoie de ajutorul tău.

Colonelul Ramadan se încruntă.

— Crezi că nu sunt deja prea mult în rahat!

Abu Mustafa Adib păstrase ce era mai bun pentru final. Puse mâna lui păroasă şi ridată, cu unghii încarnate, pe braţul interlocutorului său.

— *Habibi.* Îţi dau treizeci de milioane de dolari cash ca să îmi asiguri deplasarea până la frontiera irakiană. Cu aceşti bani, îţi poţi pune familia la adăpost şi chiar să părăseşti ţara.

Colonelul sirian, amuţit de enormitatea sumei, rămase tăcut. Era o ofertă pe care nu o putea refuza. Totuşi, de formă, protestă.

— Va fi foarte dificil, nu pot să fac totul singur, va tre…

Irakianul îl întrerupse.

— *Habibi!* Este problema *ta.* Vreau să îmi protejezi drumul de la Ya Four la Al-Taif, inclusiv trecerea frontierei, faţă de oamenii tăi şi faţă de americani. Am decis să pun totul într-o semiremorcă. Cu excepţia celor treizeci de milioane de dolari care se vor afla împreună cu unul din oamenii mei într-un alt vehicul care va urma camionul.

— Unde vei fi?

— În camion, bineînţeles. După ce va trece frontiera, voi rămâne cu tine şi vei pleca cu banii. *Inch Allah,* poate ne

vom revedea într-o zi, dar ştii măcar că am făcut fericit un prieten.

Era frumos ca în basme.

Colonelul Ramadan căuta să vadă unde era cursa. Puţin câte puţin, se convinse că nu era nici o cursă. Irakianul îşi lua doar o poliţă de asigurare. Ceea ce ştia despre situaţia din Irak confirma ceea ce tocmai îi spusese interlocutorul său. Americanii îşi strângeau dispozitivul. În regiunea Tikrit, obţinută de la Saddam Hussein, Abu Mustafa Adib ar fi în siguranţă.

— Când vrei să pleci? întrebă el.

— Imediat ce vei asigura traseul. Voi avea o escortă de vreo treizeci de oameni.

Această precizare avea drept scop să-l facă pe prietenul şi partenerul său să înţeleagă că nu trebuia să îşi facă gânduri negre. Colonelul Ramadan răsuci o bucăţică de pâine între degete. Convins, ridică privirea.

— Trebuie să mă asigur de cooperarea anumitor persoane, ştii, *habibi,* nu sunt decât colonel în *Moukhabarat.* La Al-Taif, sunt vameşi şi militari. Dacă adulmecă sânge, vor deveni periculoşi. Trebuie să contăm pe oameni siguri.

— *Mektoub!* zise irakianul. Când îmi dai un răspuns?

— În două zile.

Abu Mustafa Adib abandonă un teanc de lire siriene pe masă şi ieşiră împreună, îmbrăţişându-se apoi în strada cufundată în întuneric.

— *Inch Allah!* Pe mâine după amiază, zise irakianul.

*

* *

Era beznă când Tamara Terzian şi Malko ieşiră din ambasada americană. Legătura securizată cu Washington fusese uşor de realizat, dar Frank Capistrano era de negăsit. Trebuise să aştepte peste două ore până să îi poată vorbi.

Malko era mulţumit: totul era potrivit. Staţia CIA din Bagdad, de a doua zi dimineaţă, expedia falsul raport cu ADN-ul kamikaze celei din Beirut, care îl va retrimite imediat libanezilor.

Însărcinatul de afaceri american la Damasc ştia că o legătură importantă urma să fie stabilită între Wendy

Fitzgerald şi Assef Chawkat.

De acum era o cursă contra cronometru, căci Malko era convins că Abu Mustafa Adib, aflat în posesia comorii lui Saddam Hussein, se va mişca repede.

De această dată, un Ford blindat al ambasadei americane plin cu gărzi de corp rula în urma Escort-ului lui Joseph. Tamara şi Malko se întorceau la *Sham Palace.* Zarurile erau deja aruncate, nu aveau decât să aştepte.

*

* *

Wendy Fitzgerald murea de foame: nu avusese timp pentru masă. Tocmai se uita în frigider să vadă ce poate găsi, când telefonul mobil securizat sună.

— *Aiwa?* răspunse tânăra.

— Aţi cerut să-l vedeţi pe doctorul Chawkat de urgenţă, zise o voce necunoscută. Vi-l dau.

Înainte de a părăsi ambasada, Wendy Fitzgerald îl contactase pe directorul de cabinet al şefului de la *Idarat-al-Amn Al-Amm,* cerând o legătură urgentă cu el.

— D-na Fitzgerald? M-aţi căutat?

— Exact, doctore Chawkat, aş avea nevoie să vă întâlniţi foarte urgent cu ofiţerul nostru de caz Malko Linge, pentru o chestiune de mare importanţă.

La început fu linişte, apoi sirianul propuse pe un ton egal:

— Cred că suntem vecini. Puteţi veni la mine într-o jumătate de oră? Nu va dura mult, nu-i aşa?

— Nu, nu cred, îl asigură Wendy Fitzgerald. Vom fi acolo.

*

* *

Tamara Terzian şi Malko tocmai intrau să la masa la restaurantul rotitor de la *Sham Palace.* Rotaţia sa lentă permitea să se vadă întreg oraşul într-o oră. Noaptea, Damascul era aproape seducător. Chiar şi cartierele jegoase de pe dealurile din jurul centrului scânteiau ca nişte licurici. Telefonul mobil sună când comandau cafelele. Malko simţi cum inima îi pompează adrenalină în artere recunoscând vocea lui Wendy Fitzgerald.

— Persoana pe care doriţi să o întâlniţi este dispusă să ne primească imediat, la zece şi jumătate, anunţă americanca.

Puteţi?

Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breithng: zece şi cinci. Sirienii reacţionau repede. Aproape prea repede, fiindcă a doua parte a manevrei nu se produsese încă. Dar trebuia să meargă.

— Sosesc, zise el.

— Unde te duci? întrebă Tamara, fascinată de peisajul care defila prin geamurile restaurantului.

— La o întâlnire *foarte* importantă la care nu pot din nefericire să te iau, preciză el. Fă-te frumoasă cât mă aştepţi, fiindcă, dacă Dumnezeu este de partea mea, voi dori foarte tare să sărbătoresc.

Capitolul XXVI.

Assef Chawkat îi aştepta la intrarea în salonul cufundat în semiîntuneric. Glacial ca un sfinx, cu părul negru şi abundent, cu cărare într-o parte, două riduri mari în jurul gurii. Se înclină uşor în faţa lui Wendy Fitzgerald şi strânse mâna lui Malko, conducându-i pe vizitatori până la o canapea în formă de L.

— Aţi cerut să ne vedem urgent, zise ele într-o engleză foarte bună. Despre ce este vorba?

Malko luă dosarul pe care îl pregătise cu şeful staţiei şi i-l dădu:

— Doctore Chawkat, zise el, doresc să vedeţi aceste documente şi sinteza care le însoţeşte. Vă amintesc că nu este o manevră ostilă. Din contră, ar fi un test de apropiere.

Wendy Fitzgerald şi Malko îşi ţinură respiraţia cât sirianul citi dosarul. Mai întâi, cazul kamikaze, apoi istoria cu comoara lui Saddam Hussein. Când termină de citit, Assef Chawkat puse dosarul pe masa joasă şi se întoarse spre Malko, impasibil ca un jucător de poker.

— Ce vreţi, domnule Linge?

Malko îi explică în detaliu, dar succint. Assef Chawkat întrebă imediat:

— Această conversaţie angajează guvernul american?

— Dacă răspunsul dumneavoastră este pozitiv, răspunse Malko, vom telefona *împreună* la cineva care v-o poate garanta. Dl. Frank Capistrano, *Special Advisor for Security* de la Casa Albă. Este un om de cuvânt.

Sirianul se ridică. Întrevederea nu durase cinci minute.

— Foarte bine. Vă dau răspunsul mâine. Vă voi contacta eu.

Îi conduse până la ieşirea din vilă şi ajunseră în strada întunecată. Wendy îşi parcase maşina ceva mai departe, pe strada Al-Walid, ca şi Malko.

— Nu avem decât să aşteptăm, concluzionă acesta.

Când o regăsi pe Tamara Terzian la *Sham Palace,* aceasta era îmbrăcată în capot. Zburdalnică, îl desfăcu,

arătând un compleu de un alb virginal, de care erau prinşi ciorapi negri.

— Nu te superi? zise ea, nu aveam ciorapi deschişi la culoare...

Era un adevărat repaus pentru un luptător.

*

* *

De la ora şase dimineaţa, era o activitate febrilă în imensul garaj de la subsolul vilei Sukkar, transformat în seif provizoriu. O jumătate de duzină de oameni ai lui Abu Mustafa Adib, aleşi pe sprânceană, ambalau în folii de plastic negre teancuri de dolari, numerotându-le, pentru a nu se şti conţinutul acestor baloţi ciudaţi. De şapte ore, irakianul plecase spre Al-Dumayr, la vreo douăzeci de kilometri de Damasc, să facă o vizită unui amic care avea un garaj specializat în transportul de greutăţi mari.

Avea mereu o duzină de maşini disponibile, fie în reparaţie, fie în aşteptarea unei încărcături.

*

* *

Malko era pe cale să-şi termine micul dejun când un angajat al hotelului veni şi se aplecă spre urechea lui.

— *Sir,* directorul hotelului, Dl. Osman, ar vrea să vă vadă.

Puţin mirat, Malko se ridică. Ştia că Osman Aidi era proprietarul hotelului *Sham Palace,* dar nu îl întâlnise. Îl urmă pe angajat pe un culoar de deasupra holului. Dând într-un alt culoar, apoi la nişte scări care deserveau birourile. Pentru a ajunge într-un birou mare unde un bărbat cu părul alb, cu mânecile cămăşii suflecate, lucra la nişte dosare. Se ridică, salută curtenitor pe Malko şi anunţă:

— Directorul de cabinet al doctorului Assef Chawkat vrea să vă vorbească.

Malko luă aparatul de pe masă şi o voce întrebă imediat în engleză:

— Domnul Linge?

— Da.

— O maşină va veni să vă la într-un sfert de oră de la hotel. Puteţi aştepta în *lobby?*

Malko închise, cu inima bătându-i tare. Totul avea să se

joace în minutele următoare.

Coborî în *lobby* şi se instală în faţa a trei tinere angajate foarte atrăgătoare care primeau clienţii. Un mustăcios cu *Moukhabarat* scris pe frunte se apropie, cu un zâmbet servil pe buze.

— „Doctor” Linge?

După trei secunde, Malko era într-un Mercedes blindat. Traseul nu fu lung.

Avea totuşi gâtul uscat când trecu pragul sediului *Moukhabarat.* Un civil zâmbitor îl primi şi îl escortă până la primul etaj. Biroul avea talia unei săli de bal, cu covoare persane în tonuri roz de douăzeci de metri pătraţi. Doctorul Assef Chawkat îşi abandonă biroul Ludovic al XV-lea sirian, încrustat cu sidef, pentru a veni să-i strângă mâna.

Se instalară pe scaunele din lemn oribil de inconfortabile. După inevitabila ceremonie a ceaiului, şeful *Mukhabarat-ului* sirian zise simplu:

— Am vorbit despre propunerea dumneavoastră cu cine trebuie. Pare rezonabilă. Cu condiţia ca, evident, să fiu sigur de angajamentele dumneavoastră în privinţa noastră.

Malko l-ar fi sărutat, deşi mustăţile din faţa lui erau mânjite de sângele invizibil al miilor de victime. Douăzeci de ani în urmă, la Homa, trăsese cu tunul asupra islamiştilor.

— Bineînţeles, aprobă el, acest aspect ar putea fi reglat începând cu ora trei astăzi, din cauza decalajului orar. Totuşi, trebuie ca acest acord să rămână complet confidenţial. Şi verbal. Puteţi veni la ambasada americană?

Vizibil, această variantă nu îl încânta pe sirian. Rămaseră faţă în faţă, privindu-se ca nişte câini de bibelou. Căutând o soluţie.

— Nu pot să fac asta, concluzionă Assef Chawkat. Trebuie găsită o soluţie.

Malko văzu cum planul i se năruie. Doar Wendy Fitzgerald putea să-l ajute. Era vorba de o problemă *tehnică* care avea desigur o soluţie. Se ridică.

— Îl pot lua pe şoferul dumneavoastră pentru a merge la ambasadă şi să se întoarcă la dumneavoastră cu un răspuns?

— Bineînţeles, zise sirianul.

*
* *

Abu Mustafa Adib se învârtea în jurul camionului enorm, galben, Volvo, parcat pe un teren liber, verificând pneurile, aspectul general, urcând în cabină pentru a porni motorul. Era vorba de un 28 de tone cu remorcă înaltă şi cu un panou rabatabil în spate. O prelată verzuie permitea să moduleze încărcătura.

Prietenul lui îl asigură.

— Este aproape nou! Proprietarul mi l-a dat să-l vând acum o lună.

— Ţi-l cumpăr, concluzionă irakianul. Acum.

— Ai 35 000 de dolari? se nelinişti vânzătorul.

— Într-o oră, voi fi aici, afirmă Abu Mustafa Adib. Şi un şofer. Pregăteşte toate hârtiile.

Marea lui problemă fusese rezolvată. În Siria, era dificil de găsit camioane în stare bună. Urcă în maşina lui 4x4. Dacă totul decurgea bine, va putea începe încărcarea după amiază chiar. Ideea lui era să plece a doua zi foarte devreme, dacă avea unda verde de la colonelul Ramadan, pentru a ajunge în regiunea Tikrit la sfârşitul zilei.

*
* *

De o oră, Wendy Fitzgerald încerca să-i explice ofiţerului de serviciu de la CIA, la Langley, natura problemei sale. Deţinea un telefon mobil securizat utilizabil oriunde, dar receptorul, la celălalt capăt, se afla la Langley, nu la Casa Albă.

Ori, nu era cazul să-l pună pe Frank Capistrano să ajungă la Langley. Se putea transfera receptorul la Casa Albă?

— Cei de la tehnic pot să spună, concluziona celălalt. O să încerc să găsesc pe cineva, dar la această oră…

— Explicaţi-i că nu este noapte peste tot, remarcă Malko.

Din nou, trebuiră să aştepte. În fine îi sunară. O voce indiferentă. Care îi asigură că, tehnic, era realizabil, dar, bineînţeles, trebuia o aprobare de la directorul general. Care, la ora două dimineaţa, dormea.

— O veţi avea! promise Malko.

Plecă cu telefonul mobil securizat al lui Wendy Fitzgerald

în servieta sigilată. Şoferul lui Assef Chawkat aştepta cuminte în curtea ambasadei.

Înapoi la *Moukhabarat.* De această dată, Malko trebui să aştepte aproape treizeci de minute ca Assef Chawkat să termine o conferinţă. Cum ajunse în birou, deschise servieta şi îi dădu telefonul luat de la Wendy Fitzgerald.

— Cu acesta, doctore Chawkat, veţi putea stabili o legătură complet protejată cu Dl. Frank Capistrano, imediat ce acesta va fi la birou. Cred că va trebui lăsată o marjă. Pentru ora patru după amiază?

— Imposibil, voi fi la preşedinte. Ora cinci.

— Nici o problemă, îl asigură Malko. Cum facem?

— Să fiţi la hotel *Carlton* cu puţin înainte. Va veni să vă caute cineva.

Încă o dată, şoferul lui Assef Chawkat îl duse la ambasadă. Trebuia soluţionată operaţiunea în plan tehnic şi administrativ. Timpul presa. Malko nu ştia dacă nu era deja prea târziu, dacă Abu Mustafa Adib nu evacuase deja comoara.

*

* *

De o oră, oamenii lui Abu Mustafa Adib încărcau camionul Volvo pe care îl băgaseră în garaj, rămânând doar cu cabina afară. Baloţii se aşezau încet, într-o linişte perfectă, sub supravegherea lui Abu Mustafa Adib personal. Avea totuşi o strângere de inimă. Traseul în Irak presupunea destule capcane.

Nu numai rarele patrule americane. Desigur, oamenii săi erau bine înarmaţi, dar americanii aveau prostul obicei să apeleze la elicoptere, iar camionul era o ţintă uşoară... Aşezat pe un scaun, cu un carneţele pe genunchi, irakianul număra baloţii, adunând pe măsură ce sumele erau încărcate. Umplea tot camionul! Din fericire, prelata permitea să mărească înălţimea încărcăturii.

Îl înţepa inima să-i dea treizeci de milioane de dolari colonelului Ramadan, dar nu avea deloc de ales. Asigurarea nu pare scumpă decât înainte de accident.

Malko începu să ştie pe dinafară biroul lui Assef Chawkat şi imensul covor roz. Aruncă o privire la ceas. Cinci şi zece.

Numai ca sirianul să nu se răzgândească. Decalajul orar îi permisese să discute mai devreme cu o oră cu Frank Capistrano. Din această parte nu părea să aibă probleme. *Special Advisor for Security* obţinuse undă verde de la George W. Bush pentru această operaţiune clandestină care va rămâne mult timp „clasificată” la cel mai înalt nivel. Tipul de acţiune care schimbă multe, dar publicul nu aude niciodată de ea.

Fiindcă morala şi politica nu merg niciodată în pereche.

Uşa biroului se deschise brusc apărând şeful *Mukhabarat-ului,* care îşi puse servieta şi zise:

— Totul este pregătit?

— Absolut! confirmă Malko, arătându-i telefonul securizat de la Wendy Fitzgerald.

Numărul era în memorie. Apăsă pe „Send”. Aşteptă, cu un nod în stomac. Niciodată nu fusese atât de bucuros să audă vocea răguşită a lui Frank Capistrano!

— Domnule Capistrano, vi-l dau pe doctorul Assef Chawkat, anunţă el.

Formulele de politeţe fură scurte. Sirianul vorbi puţin, în engleză, ascultând pe *Special Advisor for Security* de la Casa Albă. Din fericire, *nimeni* din lume nu putea intercepta această conversaţie. Totul se petrecea bine. Când conversaţia se termină, sirianul înapoie telefonul lui Malko, care schimbă câteva cuvinte cu Frank Capistrano.

Assef Chawkat îl privea fără să zică nimic. După ce închise telefonul, zise simplu:

— O să vă prezint persoana însărcinată cu această operaţiune.

Se duse la birou şi spuse câteva cuvinte la un interfon. Aproape imediat, uşa se deschise şi un bărbat în civil, slab, cu craniul chel, o mustaţă fină, care luă poziţia de drepţi.

— Dl. Linge, anunţă Assef Chawkat, colonelul Khaled Ramadan va pune la punct împreună cu dumneavoastră detaliile acestei operaţiuni. Nu cred că ne vom mai vedea.

Strângerea lor de mână fu rece şi impersonală. Doi oameni de afaceri care încheiau un litigiu grav. Malko ieşi din încăpere în compania colonelului sirian care îi arătă un mic birou alăturat.

— Vom stabili etapele, propuse el.

*

* *

Restaurantul *Elissar* era pustiu şi, din discreţie, servitorii se îndepărtaseră de cei doi bărbaţi cufundaţi într-o discuţie animată, la o masă din colţ.

— Este imposibil până mâine, repetă colonelul Ramadan. Altfel, oamenii de la frontieră, nu vor fi controlaţi.

Abu Mustafa Adib îşi ascundea cu greu furia. De seara trecută, semiremorca Volvo era încărcată până în gât cu baloţii înfăşuraţi în plastic negru. Exact cinci sute treizeci de milioane de dolari, în bancnote de o sută.

De cealaltă parte a frontierei, după Al-Taif, o escortă venită de la Ramadi aştepta preţioasa încărcătură pentru a o duce la Tikrit. Trebuia să îi anunţe. Apoi, prezenţa acestui camion încărcat cu comoara de război a lui Saddam îl făcea nervos... Dar colonelul sirian era de neînduplecat.

— *Habibi,* repetă el, ar fi periculos să nu închidem totul. *Inch Allah,* mâine dimineaţă, plec pe la şase. Vom fi la zece la frontieră.

Cei doi se înfruntară din priviri, apoi irakianul cedă.

— Bun, admise el nemulţumit. Vom face aşa.

Colonelul sirian nu se ridică şi zise, aproape timid:

— Aş vrea să văd ce mi-ai promis *înainte* de plecare, mâine dimineaţă, dacă nu te deranjează.

Abu Mustafa Adib tresări.

— Nu aşa am convenit...

— Nu, recunoscu colonelul Ramadan, dar am posibilitatea să o încredinţez cuiva care poate să o scoată din ţară foarte repede. Ai încredere în mine, nu?

Dificil să spună „nu”. Şi apoi, dacă se întâmpla vreo greşeală la frontieră, se termina totul cu un masacru şi primul care murea ar fi colonelul Ramadan.

— Bine! acceptă irakianul, ne întâlnim la Ya Four mâine dimineaţă.

— Cine va conduce camionul?

— Eu.

— Ai dreptate, aprobă ofiţerul sirian. Pentru lucruri importante, nu trebuie să ai încredere în nimeni. *Inch Allah,*

pe mâine şi Allah să te păzească.

*

* *

De la miezul nopţii, *khamsin* începuse să bată şi rafalele măturau deşertul, ridicând turbioane de praf. Uneori, vizibilitatea era atât de proastă încât vehiculele, cu farurile aprinse, mergeau la pas. Oprit într-o benzinărie de la ieşirea din Al-Dumayr, în mijlocul celorlalte vehicule, Mercedes-ul gri cu numere siriene nu atrăgea atenţia. Malko era la volan, iar Wendy Fitzgerald fuma lângă el, cu telefonul lângă ea.

Se uită la Breitling: şase şi douăzeci. Avea stomacul încordat. Cu sirienii, trebuia să se aştepte la orice. Încercă să se liniştească spunându-şi că aceştia aveau o sabie a lui Damocles deasupra lor. Nu aveau interes să joace dublu.

— Cred că ei sunt! anunţă americanca, cu o voce sugrumată.

Un enorm camion galben cu o prelată verde ieşi din aglomeraţie. Precedat de un minibuz şi urmat de un Mercedes negru.

Malko aşteptă să fie cam la o sută de metri pentru a ieşi din benzinărie. Din cauza vântului, circulaţia era fluidă. Cei care puteau se opriseră, aşteptând să treacă vântul. Toate vehiculele erau acoperite cu o peliculă gălbuie, din cauza furtunii de nisip.

Malko rămase la trei sute de metri în urma camionului Volvo. De fiecare parte a şoselei, era deşert, fără nici un sat. Era încordat, nervos. Era sunetul de corn sau eşecul definitiv.

*

* *

Abu Mustafa Adib îşi scosese haina de piele pentru a conduce.

Lângă el, Ranzi Al-Ashari ronţăia o plăcintă, prost dispus. Furios că se întoarce în Irak. Dacă era prins, ajungea la Guantanamo direct.

Şoseaua îngustă solicita atenţie, de fiecare dată când întâlnea un alt camion, iar vântul nu ajuta deloc. Încă opt sute de kilometri până la Tikrit. Peisajul era plat, cât vedeai

cu ochii. La stânga, deşertul se termina la primele contraforturi ale muntelui Haymar, iar la dreapta, era o imensitate nisipoasă presărată cu câţiva ciulini.

— Uite, zise Ranzi Al-Ashari, acela nu a avut noroc.

Arăta spre un camion-cisternă răsturnat în şanţ, cu două roţi încă pe şosea.

Abu Mustafa Adib scoase un mormăit, concentrat la scopul lui: să ajungă cât mai repede posibil la frontieră. În minibuzul dinaintea camionului, erau douăzeci de oameni înarmaţi. În cazul în care colonelul Ramadan ar fi avut intenţii rele.

Trase uşor de volan pentru a depăşi camionul accidentat.

*

* *

Pulsul lui Malko sări. Mercedesul care urma după Volvo tocmai încetinea, mărind distanţa dintre ei. Adrenalina îi umplu arterele.

Fu totuşi surprins de deflagraţie. O sferă enormă de foc se ridică în aer, urmată de un imens nor de fum negru. Chiar şi la cinci sute de metri în spatele camionului, unda de şoc îi lovi ca o palmă uriaşă, iar Mercedes-ul plecă într-o parte, ajungând în şanţ, Malko ţinând de volan. Reuşi să oprească şi ieşi din maşină. Şoseaua era barată de un zid de foc, în locul unde deflagraţia avusese loc. Încărcătura disimulată în camionul-cisternă accidentat – cinci sute de kilograme de Semtex – făcuse să explodeze cele două vehicule care ardeau acum întrepătrunse.

Un suflu de aer fierbinte îl lovi în faţă. Incendiul degaja o căldură de mai multe mii de grade.

Resturi zburau prin aer, bucăţi de hârtie negricioasă luate de vânt. Malko luă una care i se lipise de haină: o bancnotă de o sută de dolari.

— *Mimsy God!* Făcu Wendy Fitzgerald cu o voce sugrumată.

Incendiul trebuia să se vadă de la mulţi kilometri, iar vântul antrena fumul deasupra deşertului. Erau încă încremeniţi de emoţie când văzură Mercedes-ul care era după Volvo trecând prin faţa lor, după ce se întorsese spre Damasc, prea repede pentru a putea vedea cine era în el.

Fascinaţi, continuară să contemple incendiul. Alte vehicule opriseră. Unii se întorceau. Pompierii cei mai apropiaţi erau la treizeci de kilometri şi nu era nici apă.

Malko urcă în Mercedes şi merse încet spre incendiu, oprindu-se când căldura deveni insuportabilă.

Motorina ardea cu flăcări enorme negre şi urât mirositoare, la care se adăuga mirosul acru de cauciuc ars. Volvo ardea începând de la pneuri. Nu mai rămânea decât şasiul, restul fiind volatilizat de explozie. Cisterna celuilalt camion ardea şi ea. Malko privi capetele de hârtie care se ridicau în aerul cald, luate rapid de vânt şi duse spre deşert.

Beduinii găsiră bancnote de o sută de dolari şi se gândiră că fuseseră trimise de Allah Atotputernicul şi Milostivul.

Tot ce mai rămânea din imensa comoară de război a lui Saddam Hussein. Fascinat, nu reuşea să plece. Se încrâncenase atâta pentru această urmărire! Se gândi la Abu Mustafa Adib care îşi întâlnise în cele din urmă destinul, în momentul în care se aştepta cel mai puţin.

Rememorând vechea maximă: Cel care loveşte cu sabia, de sabie va pieri…

În urma lor, vehiculele venind de la Damasc începeau să se adune, ocupanţii lor coborând pentru a se duce spre incendiu. În mijlocul fumului negru dus departe de *Khamsin,* bancnotele de o sută de dolari continuau să planeze ca nişte confeti.

Sfârşit.